

Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm V.I.LENİN

GELİŞEN EMPERYALİST EKONOMİZM EĞİLİMİ ^[1]

1894-1902 yılları arasında görülen eski ekonomizmin ^[2] mantığı şuydu: narodnik ^[3] teoriler çürütülmüştür; Rusya'da kapitalizm zafer kazanmıştır. Bu durumda siyasal devrim sorunu sözkonusu olamaz. Pratik vargı şudur: Ya "iktisadi savaşım işçilere, siyasal savaşım liberallere bırakılmalıdır" —bu sağa doğru bir sıçrayıştır— ya da siyasal devrim yerine, sosyalist devrim için genel greve gidilmelidir. Bu sola doğru sıçrayış, doksanların sonuna doğru bir Rus ekonomistin, şimdilerde unutulmuş bir broşüründe ^[4] savunulmuştur.

Şimdi yeni bir ekonomizm doğuyor. Onun mantığı da benzer biçimde, iki sıçrayış üzerine kuruludur: [sayfa 7] "Sağa doğru" — biz "kendi kaderini tayin hakkına" karşıyız (yani ezilen halkların kurtuluşuna, toprak ilhaklarıyla savaşıma karşıyız — bu henüz tam olarak düşünülmüş ya da açıkça belirtilmiş değildir). "Sola doğru" — biz, sosyalist devrimle "çatıştığımız" için, asgari programa karşıyız (yani reformlar ve demokrasi için savaşım verilmesine karşıyız).

Gelişen bu eğilimin, 1915 ilkyazında yapılan Bern konferansında birçok yoldaşa açıkça anlatılmasından bu yana bir yılı aşkın bir süre geçti. İyi bir talih eseri, bu emperyalist ekonomizm düşüncelerinde, o zaman konferans boyunca, yalnız bir yoldaş sonuna kadar direnmiş, özel "tezler" halinde de yazmıştı, o yoldaş *herkes* reddetti. *Hiç kimse* bu tezleri benimsememişti. ^[5]

Daha sonra, (sorunun, yukarda anılan "tezler" in genel çizgisiyle ayrılmaz biçimde bağlı olduğunu anlayamayan) iki kişi, bu yoldaşın, kendi kaderini tayin hakkına karşı çıkan tezlerini benimsedi. ^[6] Ne var ki, Şubat 1916'da, *Enternasyonal Sosyalist Kurul Bülteni*'nin 3. sayısında "Hollanda programı"nın yayınlanması, ^[7] bu "yanlış anlayış"ı *derhal* gözler önüne serdi ve ilk tezlerin yazarını, *bir kez daha*, kendi emperyalist ekonomizmini *yeniden ifade etmeye* zorladı; üstelik iddia edildiği gibi yalnızca "belli bir" soruna ilişkin olarak değil, bütünü içerisinde ifadeye zorladı.

Sözkonusu yoldaşları tekrar tekrar *uyarmak* kesin bir zorunluluktur: *kendilerini bir bataklığa saplamışlardır*; "fikirler"inin, *ne marksizmle, ne devrimci sosyal-demokrasıyla hiç bir ortak yanı yoktur*. Sorunu, daha fazla "karanlıkta" bırakamayız: böyle bir şey, yalnızca ideolojik kargaşayı besler, bu kargaşayı *en kötüsünden* kaçamak *davranışlara*, "özel" çatışmalara, uzayıp giden "sürtüşmeler"e, vb. yöneltir. Tam tersine, bize düşen görev, ortaya atılan sorunların inceden [sayfa 8] inceye düşünülüp tahlil edilmesi ve tartışılması *zorunluluğu* üzerinde, en kesin ve en güçlü biçimde ısrar etmektir.

Sotsial-Demokrat ^[8] yazıkurulu, (Almanca yeniden basılan *Vorbote*'nin ^[9] 2. sayısından) kendi kaderini tayine ilişkin tezlerde, ^[1*] konuyu *kişisel olmayan* bir biçimde, ama bütün ayrıntılarıyla, kasıtlı olarak basına yansıttı; kendi kaderini tayinle reformlar için ve demokrasi için savaşılması *genel* sorunu arasındaki *bağlantıyı*, işin *siyasal yönünün* görmezlikten gelinmesine, vb. izin verilmeyeceğini, özellikle vurguladı. Yazıkurulunun tezleri hakkındaki yorumunda, ilk tezlerin (emperyalist ekonomizm tezlerinin) yazarı, *Hollanda programıyla*

dayanışma içine giriyor; böylece, gelişen eğilimin yandaşlarınca ileri sürüldüğü gibi, kendi kaderini tayin hakkının "özel" bir sorun olmadığını, genel ve temel bir sorun olduğunu açıkça belirtmiş bulunuyor.

Hollanda programı, Enternasyonal Sosyalist Kurulun, 5-8 Şubat 1916 tarihleri arasında Bem'de yaptığı toplantıda,^[10] Zimmerwald Solu^[11] temsilcilerine sunuldu. Zimmerwald Solunun hiç bir üyesi, *hatta Radek bile*, programdan yana çıkmadı; çünkü program hiç bir ayırım yapmaksızın, "bankaların devletleştirilmesi", "gümrük tarifelerinin kaldırılması", "senatonun feshi", vb. gibi noktaları içeriyordu. Zimmerwald Solu, hiç bir yorumda bulunmaksızın gerçekte yalnızca omuz silkerek, Hollanda programını, açıkça ve tümüyle, uygun olmayan bir program diye, oybirliğiyle reddetti.

Buna karşılık, 1915 ilkyazında yazılan ilk tezlerin [sayfa 9] sahibi, programı öylesine sevmişti ki, şöyle konuştu: "Esasen [1915 ilkyazında]^[2*] benim de söylediğim budur. Hollandalılar *sorunu düşünüp ortaya koymuşlardır: Onlara göre işin iktisadi yanı bankaların ve büyük-ölçekli üretimin [işletmelerin] devletleştirilmesidir, siyasal yanı ise cumhuriyettir, vb.. Kesinlikle doğru!*"

Oysa gerçek şudur: Hollandalılar "sorunu düşünüp ortaya atmış" değildirler; *iyice düşünülmemiş* bir program öne sürmüşlerdir. Rusya'nın acı yazgısı, aramızdan bazı kişilerin, iyice düşünülmemiş yeni modalara hemen sarılmalarıdır.

1915 tezlerinin yazarı, *Sotsial-Demokrat* yazıkurulunun "kendisi", "bankaların devletleştirilmesi"nde ısrar ettiği ve hele 8. maddede ("Somut Önlemler" maddesinde) "derhal" sözcüğünü (ayrıca "diktatörce önlemler"i) eklediği zaman çelişkiye düştüğü inancındadır. 1915 tezlerinin yazarı, 1915 ilkyazındaki Bern görüşmelerini anımsatarak, "Ben aynı şey için Bern'de nasıl paylanmıştım." diye haykırıyor öfkeyle.

Yazar şu "küçük" noktayı ya unutuyor, ya görmezlikten geliyor: *Sotsial-Demokrat* yazıkurulu 8. maddede *iki* olasılığı açıkça birbirinden ayırmıştır: I. Sosyalist devrim *başlamıştır*. Bu durumda yazıkurulu, "bankalar derhal devletleştirilmelidir", vb. diyor. II. Sosyalist devrim *başlamamıştır*. Bu durumda, bu hoş şeyler üzerinde konuşmayı daha sonraya bırakmamız gerekir.

Sosyalist devrim, yukarda belirtilen anlamda *henüz* başlamadığına göre, Hollanda programı yersizdir. Tezlerin yazarı da, siyasal istekleri ("birinci meclisin feshi" gibi istekleri) "*toplumsal devrim için siyasal* [sayfa 10] *formüller*" haline dönüştürme şeklindeki eski hatasını yineleyerek (zaten hep aynı noktaya döndüğü görülüyor) programa kendi "*derin düşünceleri*"ni eklemektedir.

Bir yıl boyunca durduğu yerde sayan yazar, yine eski hatasına dönüp gelmiştir; talihsizliğinin "özü" buradadır: Rahmetli ekonomizm, kapitalizmin doğuşuyla demokrasi savaşımını nasıl birbirine bağlayamamışsa, o da *emperyalizmin doğuşunu reformlar ve demokrasi için verilecek savaşım*la nasıl *bağlayacağını* bilemiyor; bu sorunu çözümleyememiştir.

Bunun sonucu, emperyalizm döneminde demokratik isteklerin "elde edilemezliği"ne varan bir kargaşadır.

Bunun sonucu, siyasal savaşımın, bugün, şimdi, derhal ve her zaman için yadsınmasıdır, ki bir marksist buna izin veremez (yalnız bir *Rabocaya Mysı*^[12] ekonomisti izin verebilir).

Bunun sonucu, (rahmetli ekonomizmin, kapitalizmi tanıyıp anlamak yerine onu mazur gösterme çabasına kayması gibi) emperyalizmi *tanıyıp anlamak* yerine, ısrarla, onu *mazur gösterme* çabasına ustalıkla "kaymak"tır.

Falan, filan.

1915 tezleri yazarının, *Sotsial-Demokrat*'ın kendi kaderini tayin hakkı konusundaki tezlerini yorumlarken düştüğü yanılgıları ayrıntılarıyla ele almak olanaksızdır, çünkü *her satır yanlış*. Her şey bir yana, eğer emperyalist ekonomizmin yaratıcıları bir yıl boyunca yerlerinde sayarlarsa ve siyasal konulara karşı ciddi bir tutum takınmak istedikleri takdirde partiye karşı

doğrudan görevleri sayılması gereken şeyi, yani "aramızdaki fark" olarak gördükleri konularda düşünülüp taşınmış, açıkça ortaya konmuş bir beyanda [sayfa 11] bulunmayı inatla reddederlerse, "yorumları"nı yanıtlamak için oturup broşür ya da kitap yazamazsınız.

İşte bu nedenle ben, yazarın temel yanılığını nasıl işlediğini ve o yanılığa nasıl "yenilerini eklediği"ni incelemekle yetinmek zorundayım.

Yazar benim çelişkiye düştüğüm inancında: 1914'te (*Prosvetşeniye*'de)^[13] "*Batı-Avrupa sosyalistlerinin programlarında*"^[3*] kendi kaderini tayin hakkını aramanın saçma olduğunu yazdım, fakat 1916'da kendi kaderini tayinin özellikle ivedi olduğunu ilan ediyorum.

Yazar o "programlar"ın 1875, 1880 ve 1891'de hazırlandığını^[14] aklına getirmiyor (!!).

Şimdi (*Sotsial-Demokrat*'ın kendi kaderini tayin tezlerine) yazarın itirazlarını madde madde ele alalım.

Madde 1. *Siyasal* sorunları görmeyi ve ortaya koymayı reddeden aynı ekonomist anlayış. *Mademki* sosyalizm, uluslara zulmedilmesinin siyasal alanda ortadan kaldırılmasının iktisadi temellerini yaratmaktadır, *öyleyse* yazarımız bu alanda *siyasal hedeflerimizi* belirlemeyi reddediyor. Bu gülünçtür!

Mademki utkun proletarya öteki ülkelerin burjuvazilerine karşı savaşları yadsımayacaktır, *öyleyse* yazarımız uluslara zulmedilmesine ilişkin siyasal hedeflerimizi belirlemeyi reddetmektedir!! Bunlar marksizmin ve mantığın açıktan ihlal edildiğinin örnekleridir, ya da dilerseniz, emperyalist ekonomizmin temel hatalarındaki *mantığın* ifadesidir.

Madde 2. Kendi kaderini tayin hakkına karşı olanlar, bu hakkın "elde edilemezliği"ne değinirken devasız bir karışıklığa düşmektedirler.

Sotsial-Demokrat yazıkurulu, bu hakkın elde edilemezliğinin *iki* olası yorumunu ve *her iki* durumdaki hatalarını, onlara izah ediyor. [sayfa 12]

Ama, 1915 tezlerinin yazarı gene de, bu hakkın "elde edilemezliği" hakkında *kendi* görüşünü söylemeye bile çalışmaksızın, dolayısıyla burada iki ayrı şeyin birbirine karıştırıldığına ilişkin bizim açıklamamızı *kabul ederek, o karışıklıkta direniyor!!*

Yazar bunalımları "emperyalist siyasete" bağlıyor; siyasal ekonomi uzmanımız, emperyalizmden *önce* de bunalımlar olduğunu *unutmuştur!*

Yazıkurulu, ekonomik bakımdan kendi kaderini tayin hakkı elde edilebilir olmaktan uzaktır görüşünde direnmek, sorunu karmakarışık etmektir, diyor. Yazar, *ekonomik bakımdan* kendi kaderini tayin hakkını elde etmenin olanaksız olduğunu düşündüğünü *söylemiyor*, bunu *yanıtlamıyor*; belirgin olmayan tutumunu bir yana koyuyor ve emperyalizmde kendi kaderini tayin ne kadar elde edilemez bir şeyse, cumhuriyetin de *siyasal bakımdan* o kadar "elde edilemez" bir şey olduğu, kendisine çok açık bir dille söylendiği halde, siyasete sapıyor ("ne olursa olsun" elde edilemez).

Köşeye sıkıştırıldığı için yazar bir kez daha "sıçırıyor": cumhuriyeti ve asgari programın tümünü salt "toplumsal devrim için siyasal bir formül" olarak kabul ediyor!!

Yazar, kendi kaderini tayin hakkının "ekonomik" yönden elde edilemezliğini savunmayı reddediyor ve bu hakkın siyasal yönden elde edilemezliğinin, yalnızca asgari programın bütünü için sözkonusu olduğunu öne sürerek, siyasete sapıyor. *Burada emperyalist ekonomizmin mantığı* dışında, ne bir damla marksizm, ne de bir damla mantık vardır.

Yazar hiç *belli etmeksizin* Sosyal-Demokrat Partinin asgari programından (bir an durup düşünmeksizin, doğru-dürüst bir şey ortaya koymaksızın, kendi programını öne sürmeksizin) kurtulmaya çalışıyor. [sayfa 13] Elbette bir yıl boyunca yerinde sayar!!

Kautskicilikle savaş sorunu, bir kez daha, sınırlı bir sorun değil, bugünün genel ve temel sorunudur: Yazar bu savaşımı *anlamıyor*. Ekonomistlerin, narodniklerle savaşımı kapitalizmi mazur göstermeye dönüştürmeleri gibi, yazar da kautskicilikle savaşımı, emperyalizmi mazur göstermeye dönüştürüyor. (Bu üçüncü madde için de geçerlidir.)

Kautskicilerin hatası, ancak devrimci bir tutumla öne sürülebilecek bu tür istekleri, böyle bir zamanda reformcu bir tutumla ortaya atmalarındadır (ama nasıl ki ekonomistler,

narodizmle savaşımı "otokrasi kahrolsun" sloganı narodizmdir diye "anlamışlarsa", yazar da kautskicilerin hatasını, bu istekleri ortaya atmış olmaları sanacak bir tutuma giriyor).

Kautskiciliğin hatası, *doğru* demokratik istekleri, geleceğe, toplumsal devrime göre değil, geçmişe, banşçıl kapitalizme göre tasarlamasıdır (yazar ise, bu istekleri yanlış sayan bir tutum takınıyor).

Madde 3. Yukarıya bakınız. Yazar "federasyon" sorununu da atlıyor. Eski, bilinen ekonomizmin, eski, bilinen temel hatası: *Siyasal* sorunları belirleme yeteneksizliği.^[4*]

Madde 4. Yazar inatla yineliyor: "Kendi kaderini tayin, ata topraklarının savunulmasına varır." Burada yazarın hatası, ata topraklarının savunulmasını yadsımayı *gelenek* haline, getirmesinde, onu *belli* bir savaşın somut tarihsel özelliklerinden *çıkarmamasında*, fakat "genel olarak" [her savaşa —ç.] uygulamasındadır. Bu marksizm değildir.

Çok önceleri, yazara, uluslara baskı yapılmasıyla [sayfa 14] ve eşitsizlikle savaşımı öngören, ama "ata topraklarının savunulması"na *haklı çıkarmayan* bir formül düşünmesi söylenmişti. Böyle bir formül koyamazsınız. Yazar da buna karşı çıkmadı.

Uluslara baskı yapılmasıyla savaşım, ata topraklarının savunulması anlamına *alınabilir* diye, bundan, bizim uluslara baskı yapılmasıyla savaşımı yadsıdığımız anlamı mı çıkar?

Hayır. Biz "ata topraklarının savunulması"na, genel olarak "tümünden" karşı değiliz (parti kararlarına bakınız);^[5*] ama bu sahte sloganın, şimdiki *emperyalist* savaşı *allayıp-pullamak* için kullanılmasına karşıyız.

Yazar, "ata topraklarının savunulması" sorununu, *temel olarak yanlış ve tarihsel olmayan* bir biçimde ortaya koymak *istiyor* (ama yapamıyor; bütün bir yıldır boşuna çabalayıp duruyor ...).

Yazar, "ikicilik"ten (*dualism*) söz ederken, bircilik (*monism*) ile ikicilik arasındaki farkı *anlamadığını* ortaya koyuyor.

Eğer bir ayakkabı fırçasıyla bir memeli hayvanı "birleştirirsem", bu "bircilik" mi olacak? Eğer *a* hedefine erişmek için

(c)——> a <—— (b)

(b) noktasından sola ve (c) noktasından ise sağa doğru yol almalıyız dersem, bu "ikicilik" mi olacak?

Proletaryanın, ulusların baskı altında tutulması sorununa ilişkin tutumu, ezen ve ezilen uluslarda aynı midir? Hayır, aynı değildir, *iktisadi, siyasal, ideolojik, manevi* vb. bakımdan aynı değildir.

Bu ne anlama gelir?

Aynı hedefe (ulusların kaynaşması hedefine) *farklı* başlangıç noktalarından, birinin şu yolda, ötekinin [sayfa 15] *bir başka* yolda yaklaşması anlamına gelir. Bunun yadsınması, bir ayakkabı fırçasını bir memeliyle birleştiren "bircilik"tir.

"Bunun [yani kendi kaderini tayin hakkında *ısrar etmenin*] ezilen ulusların proletaryasına söylenmesi uygun *düşmez*" — yazar, yazıkuruluşunun tezlerini işte böyle "yorumluyor".

Çok eğlendirici! Tezlerde *böyle bir şey yok*. Yazar, ya bu tezleri sonuna kadar okumadı, ya da onlar üzerinde hiç düşünmedi.

Madde 5. Yukarda kautskiciliğe bakınız.

Madde 6. Yazara, dünyada üç *tür* ülke olduğu söyleniyor. O buna "itiraz ediyor" ve bazı "haller"e sarılıyor. Bu, istediğini, dilediği gibi yorumlamak demektir, siyaset yapmak değildir.

Somut bir "örnek" istiyorsunuz: "Belçika'ya ne buyrulur?"

Lenin'le Zinovyev'in broşürüne^[15] bir gözetin: O broşür, eğer bu somut savaş farklı olsaydı, Belçika'nın (gerekirse *savaş yoluyla*) savunulmasından yana olduğumuzu söyler.^[6*]

Bu görüşü paylaşmıyor musunuz?

Öyleyse açıkça söyleyin!!

Sosyal-demokratların "ata topraklarının savunulması"na *neden* karşı olduklarını *gereği gibi düşünmemişsiniz*.

Biz, ata topraklarının savunulmasına sizin inandığınız nedenlerden ötürü karşı çıkıyor değiliz; sizin sorunu ortaya atış biçiminiz (ortaya atış değil, boşuna çabalayış) tarihin akışına karşıdır. Yazara yanıtım budur.

Uluslara baskıya son verilmesi için savaşı haklı görürken, her iki tarafın da uluslara baskıyı [sayfa 16] artırmak amacıyla giriştikleri şimdiki emperyalist savaşı haklı görmeyişimizi "safsata" diye tanımlamak, sorun üzerinde *hiç düşünmeksizin* "sert" sözcükler kullanmaktan başka bir şey değildir.

Yazar "ata topraklarının savunulması" sorununu, daha "sol" bir tutumla ortaya koymak *istiyor*, ama sonuç (tüm bir yıl boyunca) kargaşaya düşmek şeklinde olmuştur!

Madde 7. Yazar *eleştiriyor*: "Barış koşulları" sorununa hiç değinilmiyor." [diyor -ç.].

Garip bir eleştiri: Bizim ortaya bile atmadığımız bir sorunu ele almakta beceriksizlik ettiğimiz söyleniyor!!

Ama "değinilmiş" ve tartışılmış olan şey *toprak ilhakları* sorunudur. Bu sorunda emperyalist ekonomistler, bu kez Hollandalılarla ve Radek'le *birlikte* tam bir karışıklık içine düşmüşlerdir.

Ya en başta gelen, *eski ve yeni ilhaklara karşıyız* sloganını reddedersiniz — (emperyalizmde, Avrupa'da olduğu kadar sömürgelerde de, kendi kaderini tayinden daha az "elde edilemez" bir şey değil)— ve bu durumda, emperyalizmi mazur göstermekte örtülü davranmak yerine apaçık ortaya çıkarsınız.

Ya da (Radek'in basında yaptığı gibi) sloganı kabul edersiniz — bu durumda, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, başka bir ad altında kabul etmiş olursunuz!!

Madde 8. Yazar "Batı Avrupa çapında bolşevizm" ilan ediyor ("sizin durumunuz değil" diye ekliyor).

Bu "bolşevizm" sözcüğüne tutunma arzusuna hiç bir önem vermiyorum; çünkü *öyle* "eski-bolşevikler" biliyorum ki, Tanrı bizi onlardan korusun. Söyleyebileceğim tek şey, yazarın ilan ettiği "Batı Avrupa çapında bolşevizm" in, yürekte inaniyorum ki, ne [sayfa 17] bolşevizmle ne marksizmle ilişkisi yoktur; bu eski, bilinen ekonomizmin, ufak değişikliklerle, bir benzeridir.

Benim görüşümce, tüm bir yıl boyunca *yeni bir bolşevizm* ilan etmek ve işleri o noktada bırakmak adamakıllı hoşgörülemez bir şeydir, bilir-bilmez konuşmaktır ve partili davranışı değildir. Sorunları iyice *düşünmenin* ve yoldaşlara "Batı Avrupa çapında bolşevizm" hakkında bir bütünlüğü olan, aydınlık bir *açıklama* yapmanın zamanı gelmemiş midir?

Yazar, sömürgelerle Avrupa'nın ezilen ulusları arasında (tartışma konusu sorunda) fark olduğunu kanıtlayamamıştır, kanıtlayamayacaktır.

Hollandalılarla PSD'nin,^[7*] kendi kaderini tayin hakkını yadsımaları, pek de, *yalnızca* yaratılan karışıklığın sonucu *değildir*, —çünkü Gorter olaylara dayanarak bunu kabul ediyor; Polonyalıların Zimmerwald bildirisi^[16] de aynı şeyi yapmıştır— ama daha çok *kendi uluslarının özel durumunun (yüzyıllardan bu yana sürüp gelen geleneklere ve büyük-devlet statüsünde görünme iddialarına sahip küçük uluslar olma durumunun)* sonucudur.

Başka ülkelerde, uluscul burjuvaziye ve o burjuvazinin halkı aldatmasına karşı uzun yıllar boyunca gelişmiş olan şeyleri mekanik bir biçimde benimseyip, eleştiriden geçirmeksizin yiinelemek, alabildiğine düşüncesizce ve bönce bir şeydir. Burada *kesinlikle* benimsenmemesi gereken bir şeyin benimsenişiyle karşı karşıyayız. [sayfa 18]

Ağustos-Eylül 1916'da yazıldı.
ilk kez *Bolşevik* dergisinde
n° 15'te, 1929'da yayınlandı.
İmza: *N. Lenin*
[*Collected Works*, Vol. 23, s. 13-21.]

P. KİEVSKİ'YE (Y. PİYATAKOV) YANIT^[17]

Bireylerin yaşamındaki ya da ulusların tarihindeki her bunalım gibi savaş da bazılarını baskı altına alır ve ezer, bazılarını çelikleştirir ve yeni bilgilerle donatır.

Bu gerçek, kendini, sosyal-demokrasinin savaş hakkındaki düşüncesinde ve savaşla ilgili olarak da gösteriyor. Çok gelişmiş bir kapitalizmin ürünü olan emperyalist savaşın nedenleri ve önemi, böyle bir savaşa ilişkin sosyal-demokratik taktikler, sosyal-demokratik hareket içindeki bunalımın nedenleri, vb. üzerinde ciddi olarak düşünmek başka şeydir, savaşın, düşüncenizi baskı altına almasına izin vermek, onun [yarattığı -ç.] korkunç izlenimlerin ve azap verici *ağırlığın* [sayfa 19] *altında* düşünmekten ve tahlil etmekten vazgeçmek başka bir şeydir.

Savaşın, insan düşüncesini *baskı altına almasının ya da bastırmasının* [ortaya çıkardığı -ç.] görünümünden biri, emperyalist ekonomizmin *demokrasiye* karşı takındığı küçük görücü tutumdur. P. Kievski, bütün savlarında kendini gösteren şeyin, savaşın yarattığı bu baskı, bu korku, bu tahlil etmeyi yadsıyış olduğuna dikkat etmiyor. Böylesine korkunç bir yangının orta yerinde, ata topraklarını savunmanın ne anlamı vardır? Önüne geleni boğazlamanın her yerde kural olduğu böyle bir zamanda, ulusların haklarını tartışmanın ne anlamı vardır? Kendi kaderini tayin ve "bağımsızlık" — ama "bağımsız" Yunanistan'a ne yaptıklarına bakın! Militaristlerin çıkarı uğruna hakların her yerde ayaklar altına alındığı bir sırada, "haklar"ı düşünmenin, konuşmanın yararı nedir? En demokratik cumhuriyetlerle en gerici monarşiler arasında kesinlikle hiç bir fark kalmadığı, her farklılık belirtisini savaşın silip süpürdüğü bir sırada, cumhuriyeti düşünmenin ve konuşmanın ne anlamı vardır?

Kievski, genel olarak demokrasiyi reddedecek ölçüde korkuya teslim olduğu söylendiği zaman, çok öfkeleniyor; öfkeleniyor ve itiraz ediyor: Ben demokrasiye karşı değilim, yalnızca "kötü" bulduğum *bir* demokratik isteğe karşıyım. Gerçi Kievski güceniyor, gerçi demokrasiye hiç de "karşı" olmadığına ilişkin, bize (ve belki kendisine de) *"güvence veriyor"* ama, bütün savları —daha doğrusu savlarındaki sonsuz *hatalar*— tam tersini *tanıtlıyor*.

Ata topraklarının savunulması, emperyalist bir savaşta, bir yalandır, fakat demokratik ve devrimci bir savaşta değil. Bir savaş sırasında, görünüş odur ki, "haklar"dan sözetmek saçmadır. Çünkü *her* savaşta [sayfa 20] hakların yerini düpedüz sınırsız zorbalık alır. Ama bu, savaş sırasında her türlü "hak"kın ve her türlü demokrasinin yerine zorbalığı koymakla birlikte, tarihte, toplumsal içeriği ve sonuçları bakımından gene de demokrasi davasına ve *dolayısıyla* sosyalizme *hizmet eden*, savaşlar (demokratik ve devrimci savaşlar) olduğunu (ve gelecekte de olacağını, olması gerektiğini) unutmamıza yolaçmamalıdır. Yunanistan örneği, görünüşe göre, ulusal kaderi tayin hakkını "çürütmektedir". Fakat bir an durup düşünürseniz, tahlil ederseniz, sorunları tartıp biçerseniz ve sözlerin kulaklarınızı sağırlaştırmasına ya da savaşın karabasanımsı etkilerinin sizi korkutmasına ve baskı altına almasına izin vermezseniz, o zaman bu örneğin cumhuriyet sistemini gülünçleştirmekten ötede bir ciddiyet ve

inandırıcılık taşımadığını görürsünüz. Çünkü, "demokratik" cumhuriyetler, en demokratik — yalnızca Fransa değil, fakat onun yanısıra Birleşik Amerika, Portekiz ve İsviçre— bu savaşın akışı içinde, Rusya'da var olan militarist keyfiliğin aynısını ya kurmuşlardır ya kuruyorlar.

Emperyalist savaşın cumhuriyetle monarşi arasındaki farkı yok ettiği bir gerçektir. Fakat buna bakarak cumhuriyeti yadsımak ya da küçümsemek, savaşın gözümüzü korkutmasına ve savaş dehşetinin düşüncemizi *baskı altına almasına* izin vermek demektir. "Silahsızlanma" sloganını destekleyen birçok kişinin (Roland-Holst, İsviçre'deki genç unsurlar, İskandinav "Solu"^[18] ve başkalarının) anlayışı budur. Demek istedikleri şudur: Bu savaşta, cumhuriyetçi bir milisle monarşist bir düzenli ordu arasında hiç bir fark olmadığı ve *her yerde* militarizmin dehşet verici görevini yerine getirdiği bir sırada, ordunun ya da milis kuvvetlerinin devrim amacıyla kullanılmasını tartışmanın yararı nedir? [sayfa 21]

Kievski'nin, her adımında, farkına varmaksızın yaptığı *aynı* teorik ve pratik hata, *aynı* düşünce eğilimi, işte budur. Kievski, yalnızca kendi kaderini tayin hakkına karşı çıktığını *saniyor*, yalnızca kendi kaderini tayin hakkına karşı çıkmak *istiyor*, fakat —kendi istek ve inancı ne olursa olsun, garip olanı da budur— *sonuç*, onun, genel olarak demokrasiye de uygulanamayan *bir tek* sav bile ortaya çıkaramamış olmasıdır.

Kievski'nin bütün garip mantık hatalarının ve kafasındaki karışıklığın asıl kaynağı —bu yalnızca kendi kaderini tayin hakkı için değil, fakat ata topraklarının savunulması, boşanma ve genel olarak "haklar" için de sözkonusu— onun düşüncesini savaşın *baskı altına almasındadır*; demokrasiye ilişkin marksist tutumu tümünden çarpıtması bundan ileri geliyor.

Emperyalizm, yüksek düzeyde gelişmiş kapitalizmdir; emperyalizm gelişmecidir (*progressive*); emperyalizm demokrasinin yadsınmasıdır —"bundan ötürü" kapitalizmde demokrasi "erişilebilir" bir şey değildir. Emperyalist savaş, geri monarşilerde olsun, ilerici cumhuriyetlerde olsun, tüm demokrasinin açıktan ihlalidir— "bundan ötürü", "haklar"dan (yani demokrasiden) sözetmenin anlamı yoktur. Emperyalist savaşın "karşısına konabilecek" "tek" şey sosyalizmdir; yalnızca sosyalizm "çıkış yolu"dur; "bundan ötürü" bizim asgari programımızda, yani kapitalizmde demokratik sloganlar öne sürmemiz bir aldaniştir ya da hayaldir, sosyalist devrimin saptırılması ya da ertelenmesidir, vb.'dir.

Her ne kadar Kievski bunu kavrayamıyorsa da, bütün talihsizliğinin kaynağı işte budur. Onun *temel* mantık hatası budur; temel olduğu ve yazar tarafından kavranmadığı için de, delik bir bisiklet lastiği [sayfa 22] gibi, her adımda *"hava kaçırmaktadır"*; gâh ata topraklarının savunulmasında, gâh boşanma sorununda, gâh "haklar"a ilişkin sözlerinde, biz "haklar"ı *değil, ama* yüzyıllık köleliğin yıkılmasını tartışacağız, şeklindeki dikkate değer sözlerinde, ("haklar"ı tümünden küçümsemediği ve sorunu hiç anlayamadığı için dikkate değer olan sözlerinde) "patlak vermektedir".

Bu sözleri söylemesi, kapitalizm ve demokrasi arasındaki, sosyalizm ve demokrasi arasındaki ilişkileri tam anlayamadığını göstermektedir.

Genel olarak kapitalizm ve özel olarak emperyalizm, demokrasiyi bir hayal haline getirir — ama aynı zamanda kapitalizm, yığınlarda demokratik esinler uyandırır, demokratik kurumlar yaratır, emperyalizmin demokrasiyi yadsıyışıyla demokrasi için yığınsal savaşım arasındaki çatışmayı şiddetlendirir. Kapitalizm ve emperyalizm ancak iktisadi devrimle devrilebilir; demokratik dönüşümlerle, en "ideal" demokratik dönüşümlerle bile devrilemez. Ne var ki, demokrasi savaşımı okulunda okumamış olan bir proletarya, iktisadi bir devrim yapma yetisine sahip değildir. *Bankalara elkoymaksızın*, üretim araçları *üzerindeki özel mülkiyeti* kaldırmaksızın kapitalizm yenik düşürülemez. Ne var ki, tüm halkı, burjuvazinin elinden alınan üretim araçlarının demokratik yönetimi için örgütlemedikçe, tüm emekçi halk yığınlarını, proleterleri, yarı-proleterleri ve küçük köylüleri, saflarını ve güçlerini demokratik bir biçimde örgütlemeleri ve devlet işlerine katılmaları için seferber etmedikçe, bu devrimci önlemler uygulanamaz. Emperyalist savaşın, demokrasiyi üç ayrı yönden yadsıdığı söylenebilir (*a.* her savaş "haklar"ın yerine zorbalığı koyar; *b.* emperyalizm, bu haliyle

demokrasinin yadsınmasıdır; c. emperyalist savaş, cumhuriyeti monarşiyle eşitler), ne var [sayfa 23] ki emperyalizme karşı sosyalist başkaldırının uyanışı ve büyümesi, demokratik direnç ve huzursuzluğun artışıyla *ayrılmaz biçimde* bağlantılıdır. Sosyalizm her devletin, dolayısıyla her demokrasinin yavaş yavaş silinip ortadan kalkmasına yolaçar; fakat sosyalizm, burjuvaziye, yani nüfusun azınlığına karşı zorbalıkla demokrasinin *tam* gelişimini, yani *tüm* halk yığınlarının bütün *devlet* işlerine ve kapitalizmin ortadan kaldırılmasının tüm örgün (*complex*) sorunlarına gerçekten eşit ve gerçekten evrensel biçimde katılmasını, ancak proletarya diktatörlüğü yoluyla bağdaştırabilir.

İşte demokrasi hakkındaki marksist öğretiyi unutan Kievski'nin kafasını karıştıran "çelişkiler" bunlardır.

Mecazi anlamda konuşursak, savaş Kievski'nin düşüncesini öylesine baskı altına almıştır ki, "emperyalizm yıkılsın" sloganını, her düşüncenin yerini tutacak biçimde kullanmaktadır. Tıpkı "sömürgelerden çıkın" diye haykırmanın, uygar ulusların "sömürgelerden çıkması"nın —ekonomik ve siyasal açıdan— ne demek olduğuna ilişkin tahlilin yerini tutmak üzere kullanılması gibi.

Demokrasi sorununun marksist çözümü, proletaryanın, burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve bütün özelemleri, kendi sınıf savaşımında *seferber etmesidir*. Böyle bir seferberlik kolay bir iş değildir. Bu, ekonomistlere, Tolstoy vb. gibi düşünönlere göre, çoğu zaman, "burjuva" ve oportünist görüşlere verilmiş, bağışlanmaz bir ödün gibi görünür. Tıpkı "mali-sermaye çağı"nda, ulusların kendi kaderini tayin hakkına sahip olmalarını savunmayı, Klevski'nin, burjuva görüşlere verilmiş, bağışlanmaz bir ödün sayması gibi. Marksizm bize, belli bir kapitalist ülkenin burjuvazisi tarafından [sayfa 24] yaratılan ve çarpıtılan demokratik kurumlardan yararlanmayı yadsıyarak "oportünizmle savaşma"nın, oportünizme *tümden teslim olmak* demek olduğunu öğretiyor.

Sosyalizm için *iç savaş* sloganı, emperyalist savaştan kurtulmanın en kısa yolunu gösterir ve bizim savaşa karşı verdiğimiz savaşımı, oportünizme karşı verdiğimiz savaşımila *ilişkilendirir*. Gerek savaş zamanının özelliklerini —savaşın uzayıp gitme ve tam bir savaş "çağı"na dönme tehdidini taşıması özelliklerini— ve oportünizmin barışseverliğinden, yasalıcılığından ve kendini "kendi" burjuvazisine uyarlamasından tamamen farklı olarak bizim çalışmalarımızın genel niteliğini doğru olarak dikkate alan tek slogan budur. Bunun yanısıra, burjuvaziye karşı iç savaş, mülksüz yığınların mülk sahibi azınlığa karşı, *demokratik olarak* örgütlenen ve *demokratik olarak* yönetilen savaşıdır. Ne var ki, iç savaş da, bütün öteki savaşlar gibi, ister istemez, hakların yerine zorbalığı geçirmek zorundadır. Fakat çoğunluğun çıkarları ve hakları adına girişilen zorbalığın yapısı başkadır: Bu zorbalık sömürücülerin, burjuvazinin "hakları"nı ayaklar altına alır; ordunun ve "geri"nin demokratik bir biçimde örgütlenmesi sağlanmadıkça *başarılamaz*. iç savaş, her şeyden önce ve derhal bankalara, fabrikalara, demiryollarına, büyük toprak mülklerine, vb. zorla elkoyar. Fakat bütün bunlara elkoymak *için*, bütün görevlilerin ve subayların halk tarafından seçilmesi usulünü koymak, burjuvaziye karşı savaşı yöneten orduyu, halk yığınlarıyla *tam olarak kaynaştırmak*, gıda üretiminin ve dağıtımının, gıda ikmalinin, vb. yönetimini tam olarak demokratlaştırmak zorundayız. İç savaşın amacı, bankalara, fabrikalara, vb. elkoymak, burjuvazinin tüm direnme olasılıklarını yıkmak, *onun* silahlı [sayfa 25] kuvvetlerini yitirmektir. Ama savaş sırasında, bizler, *kendi* silahlı kuvvetlerimiz ve kendi "geri"imizde, savaşla aynı zamanda demokrasiyi getirmez ve yaygınlaştırmazsak, bu amaca, *ne* salt askeri, *ne* iktisadi, *ne* de siyasal bakımdan ulaşılabilir. Biz şimdi yığınlara şöyle diyoruz (ve onlar bizim haklı olduğumuzu içgüdüleriyle biliyorlar): "Onlar, büyük demokrasi sloganlarıyla kılık değiştirilmiş bir savaşta, emperyalist kapitalizm için savaşmanızı sağlayarak sizi aldatıyorlar. Gerçek bir demokrasiye ve sosyalizme ulaşmak için burjuvaziye *karşı*, *gerçekten* demokratik olan bir savaş vermeniz gerekir ve vereceksiniz." Şimdiki savaş, zorbalık ve mali bağımlılık yoluyla, ulusları, koalisyonlarda birleştiriyor ve "kaynaştırıyor". Biz, burjuvaziye karşı kendi iç savaşımızda,

ulusları, ruble zoruyla *değil*, sopa zoruyla *değil*, zorbalıkla *değil*, fakat sömürücülere karşı emekçi halkın *gönüllü* anlaşması ve dayanışması yoluyla birleştirecek ve kaynaştıracacağız. Burjuvazi açısından, bütün uluslar için eşit haklar ilan edilmesi bir aldatmacadan başka bir şey *değildir*. Bizim açımızdan ise bu, bütün ulusların kazanılmasını hızlandırma ve kolaylaştırmanın gerçeği olacaktır. Uluslar arasında etkin biçimde düzenlenmiş *demokratik* ilişkiler olmadıkça —bunun sonucu olarak ayrılma özgürlüğü tanınmadıkça— genel olarak tüm ulusların işçilerinin ve emekçi halkının burjuvaziye karşı iç savaş vermesi *olanaksızdır*.

Burjuva demokrasiden yararlanarak, proletaryanın, burjuvaziyle oportünizme karşı, sosyalist ve tutarlı demokratik açıdan örgütlendirilmesi. Başkaca yol yoktur. *Başkaca* çıkış yolu yoktur. Marksizm, tıpkı yaşamın kendisi gibi, başkaca çıkış yolu tanımamaktadır. Bu yolda, ulusların özgürce ayrılma ve özgürce kaynaşma hakkını tanımalıyız, bunlardan sakınmamalıyız; [sayfa 26] ekonomik amaçlarımızın "saflığı"nı bunların "kirleteceğinden" korkmamalıyız. [sayfa 27]

Ağustos-Eylül 1916'da yazıldı.
İlk kez *Proletarskaya Revolutsia*,
n° 7(90)'da, 1929'da yayınlandı.

Collected Works, Vol. 23, s. 22-27.

MARKSİZMİN BİR KARİKATÜRÜ VE EMPERYALİST EKONOMİZM^[19]

"Sosyal-demokrasi, saygınlığını kendi eliyle zedeledikçe, kimse onun saygınlığını zedeleyemez." Marksizmin bellibaşlı herhangi bir teorik ya da pratik önermesi zafer kazandığı zaman ya da günün gündemine girdiğinde ve düpedüz, kararlı karşıtlarının *yanısıra*, deva bulmaz bir tutumla marksizmi saygınlığından yoksun bırakan, küçük düşüren, onu bir karikatüre dönüştüren dostlarının saldırısına uğradığı zaman, akla hep, sözünü ettiğimiz bu düstur gelmelidir ve gelir. Rus sosyal-demokrasisinin tarihinde buna birçok kez tanık olunmuştur. Doksanların başında, devrimci harekette marksizmin zafer kazanması üzerine, [sayfa 28] ekonomizm ya da "grevcilik" şeklinde marksizmin bir karikatürü ortaya çıkmıştır. İskracılar,^[20] uzun yıllar boyu ekonomizmle savaşmak zorunda kaldıkları için, proletarya teorisinin ve siyasetinin temel ilkelerini, ne küçük-burjuva narodizmine, ne de burjuva liberalizmine karşı yüce tutma gücüne sahip olamamışlardır. Rus devriminin temel savaşlarının verildiği dönemde, başka nedenlerin yanısıra, 1905 güzünde, çarlık dumasının boykot edilmesi^[21] sloganının doğru olarak uygulanmasından ötürü, yığınsal işçi hareketi içinde 1905'te bolşevizm zafer kazandığı zaman da aynı şey olmuştur. Aleksinski ve başkaları, Üçüncü Dumaya^[22] girmeye gürültülü bir biçimde karşı çıktıklarında, 1908-1910 arasında bolşevizm, marksizmin bir başka karikatürüyle yüzyüze gelmek —ve onu savaşarak yenmek— zorunda kalmıştır.

Bugün de durum aynıdır. *Şimdiki* savaşın emperyalist bir savaş sayılması ve kapitalizmin emperyalist çağıyla *bu savaş* arasındaki yakın ilişkinin vurgulanmasına yalnızca kararlı muhalifler *değil*, ama aynı zamanda "emperyalizm" sözcüğüne pek rağbet eden kararsız

dostlar da karşı duruyor. Bu sözcüğü *ezberleyen* o dostlar, işçilere, deva bulmaz ölçüde karmakarışık teoriler öneriyorlar, eski ekonomizmin birçok eski hatasını yeniden canlandırıyorlar. Kapitalizm zafer kazanmıştır — *öyleyse* siyasal sorunlarla tatlı canımızı sıkmanın hiç gereği yoktur. 1894-1901 arasında, eski ekonomistler, Rusya'da siyasal savaşıma yadsıma hatasına düşerek, böyle düşünüyorlardı. Bugünkü emperyalist ekonomistler ise, emperyalizm zafer kazanmıştır — *öyleyse* siyasal demokrasinin sorunlarıyla tatlı canımızı sıkıntıya sokmanın hiç bir gereği yoktur, diye düşünüyorlar. Kievski'nin, yukarda^[23] yayınlanan yazısı da, bu duyguların bir aynası (*sample*) olduğu, [sayfa 29] marksizmin o tür bir karikatürü olduğu, 1915 başlarından bu yana partimizin bazı yurtdışı örgütü çevrelerinde dikkati çeken yalpalamaları bir bütünlüğe kavuşturmak gibi bir çabanın ilk girişimi olduğu için, üzerinde durmaya değer.

Eğer emperyalist ekonomizm, sosyalizmin bugünkü büyük bunalımı içinde, sosyal-şovenizme kesinlikle karşı duran ve devrimci entemasyonalizmden yana çıkan marksistler arasında yayılma olanağını bulursa, bu, bizim temsil ettiğimiz eğilime ve partimize ağır bir darbe olur. Çünkü emperyalist ekonomizm partimizin saygınlığını içerden, kendi saflarından yıkar, partiyi karikatürleştirilmiş bir marksizmin aracı haline getirir. İşte bu nedenle, her ne kadar "ilginç olmayacaksa" da, ayrıca her ne kadar, düşünceli ve dikkatli okurların 1914 ve 1915 yıllarındaki [marksist -ç.] yazınımızdan çoktan öğrenip anladıkları temel doğruları usanç verecek kadar sık açıklamak zorunda kalacaksak da, Kievski'nin sayısız hatalarından hiç değilse en önemlilerini ayrıntılı olarak tartışmak gerekiyor.

Bu yeni emperyalist ekonomizmin asıl "özü"ne daha en baştan okurların dikkatini çekmek için söze, Kievski'nin çalışmalarının "ana" noktasıyla başlayacağız.

1. SAVAŞA VE "ATA TOPRAKLARININ SAVUNULMASI"NA KARŞI MARKSİST TUTUM

Kievski, bizim parti programımızın, *yalnızca* ulusal kaderi tayin hakkına ilişkin 9. maddesiyle "görüş birliğinde olmadığı"na hem kendisi inanmıştır, hem okurlarını inandırmak istemektedir. Kievski çok öfkelenmiş; demokrasi sorununda *genel olarak* marksizmin temel ilkelerinden uzaklaştığı, temel noktalarda marksizme "ihanet ettiği" (öfkeli tırnak işaretleri Kievski'nin) [sayfa 30] suçlamalarını reddetmeye çalışıyor. Ne var ki yazarımız, bir noktada, kendi iddiasında sınırlı görüş ayrılığını tartışmaya başladığı, kendi kanıtlarını, düşüncelerini, vb. ortaya koyduğu anda, marksizmden bütün bütün sapmakta olduğunu hemen gösterivermektedir. Yazısının (2. bölümündeki) b paragrafını alalım. Ata topraklarının savunulması şeklindeki "haince" sloganın, "oldukça [!!] mantıklı [!] bir biçimde, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"ndan çıktığını söyleyerek yazarımız, "bu istek [yani ulusal kaderi tayin isteği] doğrudan doğruya [!!] sosyal-yurtseverliğe yolaçar" diye ilân ediyor. Onun görüşünce, kendi kaderini tayinin anlamı, "elde silah bu bağımsızlığı [Fransa'yla Belçika'nın bağımsızlığını] savunan Fransız ve Belçikalı sosyal-yurtseverlerin ihanetini onaylamaktır! Onlar 'kendi kaderini tayin' yandaşlarının yalnızca savunduğu şeyi *yapıyorlar*" ... "Ata topraklarının savunulması, bizim en kötü düşmanımızın silahlığına aittir" ... "Bir insanın *aynı zamanda* nasıl hem ata topraklarının savunulmasına karşı, hem kendi kaderini tayin hakkından yana olabileceğini, hem ata topraklarından yana, hem ona karşı olabileceğini anlamayı kesinlikle reddederiz."

Kievski'nin sözleri bunlar. Anlaşılan, şimdiki savaşta ata topraklarının savunulması sloganına karşıt önerilerimizi kavrayamamış. Bu nedenle, önerilerimizde ortaya konan şeyin ne olduğunu bir kez daha anlatmak gerekiyor.

Partimizin 1915 martında Bern Konferansında,^[24] "ata topraklarının savunulması sloganı

hakkında" kabul ettiği karar^[8*] şu sözlerle başlar: "*Şimdiki savaş özünde ...*" [sayfa 31]

Kararın *şimdiki* savaşla ilgili olduğu bundan daha açık söylenemezdi. "Özünde" sözcüğü de, görünenle gerçeği, görünüşle özü, sözle eylemi birbirinden ayırma gereğini belirler. Bu savaşta ata topraklarının savunulmasına ilişkin bütün sözlerin amacı, sömürgelelerin bölüşülmesi, yabancı toprakların yağmalanması, vb. için girişilen 1914-1916 emperyalist savaşını, yalancılık ederek, ulusal savaş gibi göstermektir. Görüşlerimizin en küçük şekilde bile olsa çarpıtılması olasılığını önlemek için, karara, *özellikle* (özellikle sözcüğü, yalnızca anlamına değil!) "1789'la 1871 arasında görülen", "*gerçekten* ulusal savaşlar" hakkında özel bir bölüm ekledik.

Karar, bu "gerçekten" ulusal olan savaşların "temeli"ni, "uzun bir ulusal kitle hareketinin, mutlakiyete ve feodalizme karşı bir savaşımın, ulusal baskının ortadan yok edilmesinin" oluşturduğunu belirtiyor.

Görünüşe göre açık. Şimdiki emperyalist savaş, emperyalist çağın genel koşullarından doğuyor; bir raslantı sonucu, bir istisna, genel ve tipik olandan bir sapma değildir. Bu nedenle, ata topraklarının savunulmasından söz etmek, halkı aldatmaktır. Çünkü bu savaş ulusal bir savaş *değildir*. *Gerçekten* ulusal olan bir savaşta "ata topraklarının savunulması" sözü aldatmaca *değildir*; *biz de böyle bir savaşa karşı değiliz*. Böyle (gerçekten ulusal) savaşlar, "özellikle" 1789-1871 arasında olmuştur. Bizim kararımız, bu savaşların şimdi de olası olduğunu tek sözle bile yadsımsızın, gerçekten ulusal olan bir savaş, aldatıcı ulusal sloganlarla sarılıp sarmalanmış emperyalist bir savaştan nasıl ayırmamız gerektiğini anlatmaktadır. Bu ikisini birbirinden ayırmak için, özellikle, savaşın "temeli"ni, "uzun bir ulusal kitle hareketi süreci"nin, "ulusal baskının ortadan yok edilmesi"nin oluşturup oluşturmadığına [sayfa 32] bakmamız gerekir. "Barışseverliğe" ilişkin karar açıkça şöyle demektedir: "Sosyal-demokratlar, devrimci savaşların, yani emperyalist olmayan, fakat örneğin ["örneğin" sözcüğüne dikkat edin] 1789-1871 arasında olduğu gibi ulusal baskıyı ortadan kaldırmak amacıyla verilen savaşların olumlu yanını önemsemelik edemezler ... " Bizim 1915 parti programımız 1789-1871 yılları arasında verilen ulusal savaşlar türünden savaşları bugün için de olası görmeseydi, bu tür savaşlardan sözeder ve bu savaşların olumlu yanını yadsımadığımızı söyler miydi? Elbette hayır.

Lenin'le Zinovyev'in *Sosyalizm ve Savaş* adlı broşüründe parti kararları, herkesin anlayacağı bir dille açıklanmış ya da yorumlanmıştır. Broşür, 5. sayfasında, "sosyalistlerin, 'ata topraklarının savunulması' için verilen savaşları ya da 'savunma' savaşlarını", *yalnız* "yabancı baskısını yok etme" anlamında, "haklı, ilerici ve adil gördüklerini" açıkça belirtir. Broşür, Rusya'ya karşı İran "vb." örneğini anar ve şöyle der: "Bu savaşlar, ilk saldıran kim olursa olsun, haklı, savunma savaşlarıdır; herhangi bir sosyalist, ezen, köleci ve yağmacı "Büyük" Devletler karşısında ezilen, eşit görülmeyen ve bağımlı devletlere zafer diler." [9*]

Broşür, ağustos 1915'te yayınlanmıştır; Almanca ve Fransızca çevirileri vardır. Kievski, broşürün içindekileri tamı tamına biliyor. Ne o, ne başkası hiç bir zaman, hiç bir vesileyle, ata topraklarının savunulması sloganına ya da barışseverliğe ilişkin kararlara ya da bunların broşürdeki yorumlarına karşı durmuş değildir. Hiç bir zaman, bir kez bile! Bu nedenle şunu sormaya hakkımız var: Mart 1915'ten başlayarak, savaş konusunda partimizin görüşüne karşı koymadığı [sayfa 33] halde, şimdi ağustos 1916'da kendi kaderini tayin hakkında, yani sınırlı olduğu varsayılan bir noktaya ilişkin bir yazıda, *genel* konuyu anlamadığını hayret verici biçimde ortaya koyarsa, Kievski marksizmi anlayamamıştır dediğimiz zaman, kendisine iftira mi etmiş oluruz?

Kievski, ata topraklarının savunulması sloganının "haince" olduğunu söylüyor. Kendisine senet veririz ki, anlamını kavramaksızın, üzerinde düşünmeksizin bir sloganı papağan gibi yineleyen *kişiler için*, anlamını tahlil etmeksizin ezberleyen *kişiler için her* slogan "haince"dir ve her zaman öyle olacaktır.

Genel olarak, "ata topraklarının savunulması" ne demektir? İktisada, siyasete, vb. ilişkin

bilimsel bir kavram mıdır? Hayır. *Savaşı haklı göstermeyi* amaçlayan, hayli çarpıtılmış geçerli bir deyiş, bazan basitçe, darkafalıca bir sözdür. Başka bir şey değil. Kesinlikle başka bir şey değil. "Haince" sözcüğü, darkafalının "ata topraklarını savunuyoruz" diye yalvarıp yakararak *herhangi* bir savaşı haklı gösterebilmesinde sözkonusu olabilir; oysa darkafalının düzeyine inerek kendini alçaltmayan marksizm, *belli bir* savaşın ilerici sayılıp sayılmayacağını, demokrasinin gerekleriyle proletaryanın çıkarlarına hizmet edip etmediğini ve *bu anlamda* haklı, meşru, vb. olup olmadığını belirlemek amacıyla, her savaşın tarihsel bir tahlilden geçirilmesini gerektirir.

Ata topraklarının savunulması sloganı çoğu zaman, ne yaptığını kavramaksızın, savaşın darkafalıca haklı gösterilmesinden başka bir şey değildir; belli bir savaşın anlamını ve ne ifade ettiğini tahlil etme ve onu tarihsel perspektif içinde görme yeteneğine sahip olunmadığını ortaya koyar.

Marksizm bu tahlili yapar ve şöyle der: *Eğer* bir [sayfa 34] savaşın "özü", *örneğin* yabancı zulmüne son vermekse (ki *özellikle* 1789-1871 Avrupa'sının tipik özelliği) o zaman, ezilen devlet ya da ulus açısından böyle bir savaş ilericidir. Buna karşılık, *eğer* bir savaşın "özü" sömürgelerin yeniden bölüşülmesi, yağmanın paylaşılması, yabancı toprakların yağmalanmasıysa (1914-1916 savaşı böyledir), o zaman ata topraklarının savunulmasına ilişkin bütün sözler, "halkın aldatılmasından başka bir şey değildir".

Peki, bir savaşın "özü"nü nasıl tanımlayabilir, nasıl ortaya koyabiliriz? Savaş siyasetin devamıdır. Öyleyse savaş öncesinde güdülen siyaseti, savaşa yolaçan, savaşı ortaya çıkaran siyaseti incelememiz gerekir. Bu siyaset emperyalist bir siyasete, yani mali-sermayenin çıkarlarını güven altına almak, sömürgelerle yabancı ülkeleri soymak, ezmek amacını güdüyorsa, o zaman bu siyasetten doğan savaş emperyalisttir. Eğer güdülen siyaset ulusal kurtuluş siyasetiyse, yani ulusa zulmedilmesine karşı olan yığın hareketinin ifadesiyse, o zaman bu siyasetten doğan savaş, ulusal kurtuluş savaşıdır.

Darkafalı, savaşın, "siyasetin devamı" olduğunu kavramaz; savaşta *nelerin* tehlikede olduğunu, savaşı *hangi* sınıfın verdiğini, *hangi* siyasal amaçlarla verdiğini düşünmek üzere durmaksızın, "düşman bize saldırdı", "düşman ülkemizi istila etti" gibi kalıplarla yetinir. Kievski, Belçika Almanlar tarafından işgal edilmiştir, öyleyse kendi kaderini tayin hakkı yönünden "Belçikalı bağınaz sosyal-yurtseverler haklıdır" ya da Almanlar Fransa'nın bir parçasını işgal ettiler, öyleyse "sözkonusu olan şey Guesde'nin halkının (yabancı bir ulusun değil) bulunduğu bir toprak parçası olduğuna" göre, "Guesde tatmin edilebilir" diye ilan ettiği zaman, işte tam bir darkafalının düzeyine [sayfa 35] alçalmaktadır.

Darkafalı için önemli olan şey orduların *nerede* olduğu, *o sırada* kimin kazandığıdır. Marksist içinse önemli olan, o savaşta *sözkonusu şeylerin* ne olduğudur; o savaş sırasında ilkin ordulardan biri, sonra öteki bastırıyor olabilir.

Şimdiki savaş ne için yapılıyor? Bunun yanıtı (savaşan devletlerin savaştan *onlarca yıl* önce izledikleri *siyasete* dayandırılan) kararımızda verilmiştir. İngiltere, Fransa ve Rusya, ele geçirmiş oldukları sömürgeleri bırakmamak, Türkiye'yi soyabilmek, vb. için savaşıyorlar. Almanya o sömürgeleri devralmak, Türkiye'yi kendisi soyabilmek, vb. için savaşıyor. Almanların Paris'i ya da St. Petersburg'u aldığını varsayalım. Böyle bir şey bugünkü savaşın yapısını değiştirir mi? Hiç bir şekilde değiştirmez. Almanların amacı —ve daha önemlisi, kazandıkları takdirde o amacı gerçekleştirecek olan siyaset— sömürgelere elkoymak, Türkiye üzerinde egemenlik kurmak, başka ulusların, örneğin Polonyalıların vb. oturdukları toprakları kendine katmaktır. Amaçları, Fransızları ya da Rusları, yabancı egemenliği altına sokmak değildir. Şimdiki savaşın gerçek özü, ulusal değil, emperyalisttir. Başka deyişle, savaş, taraflardan birinin, ötekinin sürdürmeye çalıştığı zulmü ortadan kaldırmak amacıyla verilen bir savaş değildir. Savaş, zulmeden iki grup arasında çapulun nasıl bölüşüleceği, Türkiye'yi ve öteki sömürgeleri kimin soyacağı konusunda, iki haydut arasında verilen bir savaştır.

Kısacası, emperyalist Büyük Devletler (yani bütün öteki devletleri ezen ve onları mali-

sermayenin ağına düşüren, vb. devletler) *arasında* ya da Büyük Devletlerle *ittifak halinde* verilen savaş, emperyalist savaştır. 1914-1916 savaşı böyledir. *Bu* savaşta "ata [sayfa 36] topraklarının savunulması" bir aldatmacadır; savaşı haklı gösterme çabasıdır.

Emperyalist, yani zulmeden devletlere *karşı* ezilen (örneğin sömürge) ulusların savaşı, gerçekten ulusal bir savaştır. Böyle bir savaş bugün de olasıdır. Zulüm gören bir ulusun yabancı bir zalime *karşı* verdiği savaşta "ata topraklarının savunulması" bir aldatmaca değildir. Sosyalistler *böyle* bir savaşta "ata topraklarının savunulması"na *karşı* *değildirler*.

Ulusal kaderi tayin hakkı, ilhaka *karşı* tam ulusal bağımsızlık savaşımıyla, tam bağımsızlıkla aynı şeydir; sosyalistler —sosyalist olmaktan vazgeçmedikçe— hangi biçimde olursa olsun, başkaldırı olsun, savaş olsun, *böyle* bir savaşımı *reddedemezler*.

Kievski, Plehanov'a *karşı* çıktığını sanıyor: Kendi kaderini tayin hakkıyla ata topraklarının savunulması arasındaki bağıntıya işaret eden Plehanov'du! Kievski, bağıntının, *gerçekten* Plehanov'un anladığı türden bir bağıntı olduğuna *inanmış*. Ona inandığı için de, Kievski ürkmüş ve Plehanov'un vardığı sonuçlara varmamak için kendi kaderini tayin hakkını yadsımaya karar vermiş. ... Burada Plehanov'a beslenen büyük bir inanç ve büyük bir ürküntü görülüyor, ama Plehanov'un hatasının özü konusunda hiç bir *düşünce* izine raslanmıyor!

Sosyal-şovenistler, bu savaşta ulusal bir savaş gibi gösterebilmek için kendi kaderini tayin hakkına sığınır. Onlarla savaşmanın tek doğru yolu vardır: Savaşın, ulusları kurtarmak için değil, ama *daha çok* sayıda ulusu, büyük soygunculardan hangisinin ezeceğini kararlaştırmak için verildiğini göstermeliyiz. *Gerçekten* ulusal kurtuluş için verilen savaşları yadsımak, marksizmin belki de en kötü karikatürünü ortaya koymak demektir. Plehanov ve Fransız sosyal-şovenistleri, Alman monarşisine *karşı* "savunuyu" haklı [sayfa 37] göstermek için, durup dinlenmeksizin Fransa'daki cumhuriyetten sözediyorlar. Eğer Kievski'nin mantık çizgisini izlersek, cumhuriyete ya da *gerçekten* cumhuriyeti korumak amacıyla verilen bir savaşa *karşı* durmamız gerekir!! Alman sosyal-şovenistleri, çarlığa *karşı* "savunma"yı haklı göstermek için, kendi ülkelerinde genel oyun ve zorunlu ilköğretimin varlığına dikkati çekiyorlar. Eğer Kievski'nin mantık çizgisini izlersek, ya genel oya ve zorunlu ilköğretime ya da siyasal özgürlüğü yok etme çabalarına *karşı* o özgürlüğü *gerçekten* korumak üzere verilen bir savaşa *karşı* durmamız gerekir!

1914-1916 savaşına kadar Karl Kautsky bir marksistti; bellibaşlı yazıları ve konuşmaları, her zaman marksizmin modeli olarak kalacaktır. Kautsky, 26 Ağustos 1910'da *Die Neue Zeit*'ta^[25] kapının eşiğindeki savaş için şöyle yazmıştı:

"Almanya ile İngiltere arasındaki bir savaşta dava demokrasi değil, dünyaya egemenlik, yani dünyanın sömürülmesi davasıdır. Bu, sosyal-demokratların, kendi uluslarını sömürenlerin yanında yer alabilecekleri bir dava değildir" (*Neue Zeit*, 28. Jahrg., Bd. 2, s. 776).

İşte size mükemmel marksist bir formül, bizimkiyle tamamen uyuşan ve marksizmden sosyal-şovenizmi savunmaya kayan *bugünkü* Kautsky'yi açıkça ortaya koyan bir formül. Bu formül, (ki bu formüle daha sonra başka yazılarda yeniden döneceğiz) savaşa *karşı* marksist tutumun temelindeki ilkeleri açıkça ortaya koyan bir formüldür. Savaş, siyasetin devamıdır. Bundan şu çıkar: Bir kez demokrasi için savaşım başlayınca, demokrasi için savaş *olasıdır*. Ulusal kaderi tayin hakkı, demokratik bir istek olmaktan başka bir şey değildir; ilke olarak, öteki demokratik isteklerden farklı değildir. Kısaca söylemek gerekirse, "dünya egemenliği" [sayfa 38] emperyalist siyasetin özüdür; emperyalist savaş, o siyasetin devamıdır. Demokratik bir savaşta "ata topraklarının savunulması"nın yadsınması, *yani* böyle bir savaşa katılmanın yadsınması, marksizimle hiç bir ortak yanı olmayan bir saçmalaktır. "Ata topraklarının savunulması" kavramını emperyalist savaşa uygulayarak onu süsleyip-püslemek, *yani* emperyalist savaşı, demokratik bir savaş gibi göstermek, işçileri aldatmak ve gerici burjuvazinin yanında yer almaktır.

2. "YENİ ÇAĞI ANLAYIŞIMIZ"

Başlık Kievski'ye ait. Kievski, durup dinlenmeksizin "yeni bir çağ"dan sözediyor; ama ne yazık ki, burada da savları hatalıdır.

Bizim parti kararlarımız, şimdiki savaşın, emperyalist çağın genel koşullarından kaynaklandığını söyler. Biz, "çağ"la "şimdiki savaş" arasındaki ilişkinin doğru, marksist bir tanımını veriyoruz: Marksizm, her savaşın ayrı ayrı somut bir değerlendirmesinin yapılmasını gerektirir. Emperyalist bir savaşın, yani siyasal sonuçları bakımından tamamen gerici ve anti-demokratik olan bir savaşın, kaçınılmaz olarak, neden, 1789-1871 yılları arasında, çoğu demokrasi savaşımına önderlik eden Büyük Devletler arasında patlak verdiğini, verebildiğini anlamak için, emperyalist çağın genel koşullarını, yani ileri ülkelerde kapitalizmin emperyalizme dönüşmesini anlamalıyız.

Kievski, "çağ"la "şimdiki savaş" arasındaki ilişkiyi açıkça çarpıtmıştır. Onun mantıkına göre, sorunu *somut olarak* düşünmek, "çağ"ı incelemek demektir. Yanıldığı nokta da budur.

1789-1871 dönemi Avrupa açısından özel bir önem taşıyordu. Bu yadsınamaz. O dönemin genel koşullarını anlamadıkça, özellikle o döneme özgü ulusal [sayfa 39] kurtuluş savaşlarından birini bile anlayamayız. Bu, o dönemdeki *bütün* savaşların, ulusal kurtuluş savaşları demek olduğu anlamını mı taşır? Kuşkusuz hayır. Böyle bir görüş taşımak, işi saçmalığa vardır demek, her bir savaşı somut bir tahlilden geçirmek yerine gülünç bir kalıba başvurmak demektir. 1789-1871 döneminde de sömürge savaşları vardı, birçok ulusu ezen gerici imparatorluklar arasında savaşlar vardı.

İleri Avrupa (ve Amerika) kapitalizmi, yeni bir emperyalizm çağına girdi. Şimdi bundan, artık yalnızca emperyalist savaşlar olasıdır sonucu mu çıkar? Böyle bir sav saçma olur; belli bir dönemde olası çeşitli görüngülerin (*phenomena*) bütünü içinden belli, somut bir görüngüyü ayırdetmekte yetersiz kalındığını ortaya koyar. Bir çağa, tipik olan ve olmayan, küçüklü-büyükü, bazıları ileri bazıları geri ülkelere özgü çeşitli görüngülerin ve savaşların toplamını içerdiği için çağ denir. Kievski'nin yaptığı gibi, "çağ" hakkında genel sözlerle bağlanarak, bu somut sorunları bir yana koymak, "çağ" kavramının kendisini kötüye kullanmaktır. Bunu tanıtmak üzere, birçok örnekten yalnızca birini anacağız. Ama ondan önce, hatalı olduğu apaçık ortada bulunan bu önermeyi, bir Solcular grubunun, Alman Enternasyonal grubunun,^[26] Bern Yönetim Kurulu Bülteni'nin 3. sayısında (29 Şubat 1916'da) yayınlanan tezlerinin 5. maddesinde şöyle ortaya attığı belirtilmelidir: "Bu gemi azyaya almış emperyalizm çağında artık ulusal savaşlar *olasılığı* söz konusu *değildir*." Bu ifadeyi^[10*] *Sbornik Sotsial-Demokrata*'da^[27] tahlil ettik. Burada belirtmemiz gereken tek şey şu: Bu teorik önermeyi, (bizim, Bern Yönetim Kurulunun, uzatılmış toplantılarında 1916 ilkyazında karşı [sayfa 40] çıktığımız önermeyi), enternasyonalist hareketi izlemiş olan herkes çoktan beri biliyor, ama *bir tek grup bile* o önermeyi yinelememiş, kabul etmemiştir. Üstelik, Kievski'nin, ağustos 1916'da yazdığı yazıda, bu önerme ya da benzer bir önerme doğrultusunda tek sözcüğe raslanmıyor.

Bunun, şu nedenle belirtilmesi gerekli: Eğer bu önerme ya da benzeri teorik bir önerme ortaya atılsaydı, o zaman teorik ayrılıklardan sözedebilirdik. Ama böyle bir önerme ortaya *atılmadığına* göre söylemek zorundayız ki, karşıkarşıya olduğumuz şey, "çağ" kavramının değişik bir yorumu, ya da teorik ayrılık değil, ama yalnızca dikkatsizce söylenmiş bir söz, yalnızca "çağ" sözcüğünün kötüye kullanılmasıdır.

İşte bir örnek. Kievski yazısına şu soruyla başlıyor: "Bu [kendi kaderini tayin] Merih'te bedavadan 10.000 akrılık bir toprak alma hakkıyla bir değil midir? Soru, ancak en somut biçimde, yalnızca bugünkü çağın yapısı çerçevesinde yanıtlanabilir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, ulusal devletlerin kuruluş çağında, üretici güçlerin, o zamanki düzeyinde geliştirilmesinin en iyi biçimi olarak başka bir şeydir, şimdi bu biçimin, yani ulusal

devletin, üretici güçlerin gelişmesini engellediği bugün, tamamen başka bir şeydir. Kapitalizmin ve ulusal devletin kuruluş çağıyla, ulusal devletin çöküşü çağı ve kapitalizmin kendisinin çöküşünün hemen öncesindeki dönemi geniş bir zaman aralığı ayırmaktadır. Sorunları zamandan ve yerden soyutlayarak 'genel olarak' tartışmak, bir marksiste yaraşmaz."

Burada, "emperyalist çağ" kavramının karikatürleştirilmesi örneğiyle karşılaşıyoruz. Bu karikatürle savaşılmalıdır, yeni ve önemli bir kavramdır! Ulusal devletler ayakbağı haline gelmiştir falan derken neyi [sayfa 41] kastediyoruz? Kapitalist ülkeleri ve hepsinin ötesinde, bugünkü savaşın emperyalist bir savaş haline gelmesine o savaşa katılmalarıyla yolaçan Almanya, Fransa ve İngiltere'yi kastediyoruz. Şimdiye dek, özellikle 1789-1871 arasında insanlığın öncüsü olan *bu* ülkelerde, ulusal devletler kurma süreci tamamlanmıştır. *Bu* ülkelerde ulusal hareket artık geri gelmeyecek olan bir geçmişe aittir, bu hareketi canlandırmaya çalışmak saçma, gerici bir ütopya olur. Fransız, İngiliz, Alman ulusal hareketi çok uzun süre önce tamamlanmıştır. *Bu* ülkelerde tarihin bundan sonraki adımı farklıdır: Kurtulmuş uluslar, baskıcı uluslar haline, emperyalist yağmacı uluslara, "kapitalizmin çöküşü arifesi"nden geçmekte olan uluslara dönüşmüşlerdir.

Peki ya öteki uluslar?

Kievski, ezberlenmiş bir kural gibi, marksistlerin sorunlara "somut bir tutumla" yaşamları gerektiğini yineliyor, ama bunu kendisi *uygulamıyor*. Buna karşılık, biz, tezlerimizde, hesaplı-kitaplı, somut yaklaşımın örneğini verdik. Kievski, herhangi bir hata buldu mu bilmem, ama bizim hatamızı göstermedi.

Bizim tezlerimiz (6. madde), kendi kaderini tayin hakkı üzerinde dururken, somut bir tutum içinde olabilmek için, en azından üç değişik tür ülkenin birbirinden ayrılması gerektiğini belirtir. (Genel tezlerde herbir değişik ülkeyi tartışmak olanaksızdır.) Birinci tür: Batı Avrupa'nın (ve Amerika'nın) ileri ülkeleri. Buralarda ulusal hareket *geçmişin* malıdır. İkinci tür: Doğu Avrupa. Buralarda ulusal hareket *bugünün* olayıdır. Üçüncü tür: Yarı-sömürgeler ve sömürgeler. Buralarda ulusal hareket, daha çok *geleceğin* olayıdır.^[11*] Bu doğru mu değil mi? Kievski'nin eleştirisini [sayfa 42] yöneltmesi gereken nokta *budur*. Ama o, teorik sorunların *özünü* görmez. Bizim tezlerimizin yukarıda anılan önermesini (madde 6) çürütmedikçe —üstelik bu doğru olduğu için de çürütemez— Kievski, "çağ" hakkındaki yazıların, durup dinlenmeden kılıcını şakırdatan, ama hiç hamle yapmayan bir kişiyi andıracağını görememektedir.

Kievski, yazısının sonunda, "V. İlyin'in görüşünün tersine" diyor, "batı [!] ülkelerinin çoğunluğu [!] için ulusal sorunun çözümlenmiş olduğunu kabul etmiyoruz ... "

Demek ki, Fransızların, İspanyolların, İngilizlerin, Hollandalıların, Almanların ve İtalyanların ulusal hareketleri 17., 18., 19., yüzyıllarda ya da daha önce tamamlanmamıştır, öyle mi? Yazısının başında, ulusal hareketin üstelik yalnızca ileri batı ülkelerinde değil, genel olarak tamamlandığı görünümünü vermek için, "emperyalizm çağı" kavramı çarpıtılmıştı. Aynı yazının sonunda "ulusal sorun"un *hem de* batı ülkelerinde "tamamlanmadığı" ilan ediliyor!! Bu, işleri yüzüne-gözüne bulaştırmak değil midir?

Batı ülkelerinde ulusal hareket, uzak geçmişin malıdır. İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da, vb. "ata toprakları" ölü bir sözdür; tarihsel rolünü tamamlamıştır, *yani* ulusal hareket buralarda ilerici herhangi bir şey ortaya çıkaramaz, yeni yığınları yeni bir iktisadi ve siyasal yaşama yüceltecek herhangi bir şey ortaya koyamaz. Buralarda tarihin bundan sonraki adımı, feodalizmden ya da ataerkil zulümden (*savagery*) ulusal ilerlemeye, olgun, siyasal yönden özgür bir ata toprağına dönüşüm değil, ama ömrünü doldurmuş olan "ata toprağı" olma durumundan, kapitalist açıdan fazlasıyla olgunlaşmış olmaktan, sosyalizme dönüşümdür.

Doğu Avrupa'daysa durum farklıdır. Örneğin [sayfa 43] Ukraynalılarla Beyaz Ruslar sözkonusu olduğu zaman, oralarda ulusal hareketin henüz tamamlanmadığını, yığınlarda kendi ana dillerinden ve yazınlarından tam olarak yararlanma (ve bu kapitalizmin tam

gelişmesinin ve değişimin, son köylü ailesine kadar uzanmasının mutlak koşuludur ve kapitalizmle birlikte oluşan bir şeydir) düşüncesinin *daha hâlâ* oluşmakta olduğunu hiç kimse yadsıamaz, ancak Merihli bir hayalperest yadsıyabilir. Oralarda "ata toprağı" sözcüğü henüz tarihsel olarak ölü bir sözcük değildir. Oralarda "ata topraklarının savunulması" henüz demokrasinin, ana dilin, baskıcı uluslara karşı, ortaçağ anlayışına karşı özgürlüğün savunulması olabilir. Buna karşılık İngilizler, Fransızlar, Almanlar ve İtalyanlar, şimdiki savaşta ata topraklarını savunmaktan sözettikleri zaman yalan söylüyorlar. Çünkü gerçekte savundukları şey ana dilleri değildir, ulusal gelişme hakları değildir, ama köleci devletler olarak haklarıdır, sömürgeleridir, kendi mali-sermayelerinin yabancı ülkelerdeki "etki alanları"dır, vb.

Yarı-sömürgelerle sömürgelerde ise ulusal hareket, tarihsel olarak, henüz Doğu Avrupa'dakinden de yenidir.

"İleri ülkeler" ve emperyalist çağ sözleri ne ifade ediyor? Rusya'nın "özel" durumu (Kievski'nin yazısının ikinci bölümündeki paragraf başlığı) nerede yatıyor ve neden yalnızca Rusya değil? Ulusal kurtuluş hareketi nerede sahte bir sözdür, nerede canlı ve ilerici bir gerçektir? Kievski bu noktaların hiç birini anlamadığını gösteriyor.

3. EKONOMİK TAHLİL NEDİR?

Kendi kaderini tayin hakkına karşı olanların bütün yazılarındaki temel nokta, bu hakkın kapitalizm [sayfa 44] ve emperyalizmde genel olarak "erişilemez" bir şey olduğu savıdır. "Erişilemez" sözcüğü çoğu zaman, birbirinden çok farklı anlamlarda ve yanlış bir tanımlamayla kullanılmaktadır. Tezlerimizde, teorik herhangi bir tartışma için önemli olan bir nokta üzerinde, "erişilemez" derken neyin kastedildiğinin izahı üzerinde ısrar etmemizin nedeni budur. Bununla yetinmedik. Böyle bir açıklamayı yapmaya çalıştık. Emperyalizmde *bütün* demokratik istemler, siyasal bakımından elde edilmelerinin zor oluşu ya da bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeşleri anlamında "erişilemez" istemlerdir.

Ne var ki, kendi kaderini tayin hakkının ekonomik anlamda erişilemez olduğunda ısrar etmek büyük ölçüde yanlıştır.

Bizim savımız bu. Teorik ayrılığımızın ana dayanak noktası bu. Ciddi herhangi bir tartışmada, karşıtlarımızın bu soruna gereken dikkati göstermeleri gerekirdi.

Oysa bakın Kievski sorunu nasıl ele alıyor. Erişilemezliği, siyasal olarak "erişilmesi güçtür" anlamında kesinlikle reddediyor; ekonomik bakımdan erişilemezlik anlamında dolaysız bir yanıt veriyor.

Kievski, "bu, emperyalizmde kendi kaderini tayin hakkının, tıpkı meta üretiminde emeğin karşılığının (*labour money*) elde edilememesi gibi, elde edilemez bir şey olduğu anlamına mı gelir?" diye soruyor ve yanıtlıyor: "Evet tam o anlama gelir. Çünkü bizim tartıştığımız şey, iki toplumsal kategori, yani 'emperyalizm' ve 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı' kategorileri arasındaki mantık çelişkisidir, tıpkı öteki iki kategori, yani emeğin karşılığı ve meta üretimi arasındaki mantık çelişkisi gibi. Emperyalizm, kendi kaderini tayin hakkının yadsınmasıdır, hiç bir sihirbaz bu [sayfa 45] ikisini uzlaştıramaz."

Kievski'nin bize savurduğu "sihirbaz" öfkeli sözcüğü ne kadar ürkütücü olursa olsun, biz gene de onun, ekonomik tahlilin ne anlama geldiğini anlamadığını söylemek zorundayız. *Ne* ekonomik, *ne* siyasal tahlilde —kuşkusuz ortada doğru-dürüst bir mantıklı düşünce varsa— "mantık çelişkisi"nin olmaması gerekir. Öyleyse, tartıştığımız şey siyasal bir tahlil *değil*, fakat ekonomik bir tahlilken, *genel* bir "mantık çelişkisi"ne sığınmanın konuyla hiç bir ilgisi yoktur. *Hem* ekonomik, *hem* siyasal görüngüler "toplumsal kategoriler" içinde yer alır. Dolayısıyla daha en başında, Kievski "Evet tam o anlama gelir" (yani kendi kaderini tayin

hakkı, meta üretiminde emeğin karşılığının elde edilemez oluşu *kadar* elde edilemez bir şeydir) gibi doğrudan ve kesin bir yanıt vererek, herhangi bir ekonomik tahlil ortaya koymaksızın, tüm sorunu bir yana atmak için çırpınmaktadır.

Meta üretiminde emeğin karşılığının elde edilmesi olanaksızlığını nasıl kanıtlarız? Ekonomik tahlil yoluyla. Ekonomik bir tahlil, bütün öteki tahliller gibi, "mantık çelişkileri"ni dışarda tutar, ekonomik kategorileri ve *yalnızca* ekonomik kategorileri (genel olarak "toplumsal kategoriler"i değil) dikkate alır ve onlardan hareket ederek emeğin karşılığının elde edilemezliği sonucuna varır. *Kapital*'in birinci bölümünde politikadan, politik biçimlerden ya da "toplumsal kategoriler"den bir kez bile söz edilmemiştir: Tahlil *yalnızca* ekonomik görüngülere, meta değişimine, onun gelişimine özgü tutulmuştur. Ekonomik tahlil, — söylemenin gereği bile yok, "mantıklı" savlar aracılığıyla meta üretiminde emeğin karşılığının elde edilemez bir şey olduğunu ortaya koyar.

Kievski ise, ekonomik tahlile benzer bir şeye bile [sayfa 46] başvurma çabası göstermiyor! Yazısının ilk paragrafının ilk tümcesinde açıkça görüldüğü gibi, emperyalizmin ekonomik özünü, onun siyasal eğilimleriyle *karıştırıyor*. İşte o tümcesi:

"Sanayi sermayesi, kapitalist-öncesi üretimle tefeci-tüccar sermayesinin bireşimidir (*synthesis*). Tefeci sermayesi sanayi sermayesinin hizmetkârı haline gelir. Daha sonra kapitalizm, sermayenin değişik biçimlerini hükmü altına alır ve buradan onun en yüksek, birleşik türü, mali-sermaye ortaya çıkar. Bu nedenle tüm çağa, mali-sermaye çağı denebilir; ona denk düşen dış siyaset sistemi emperyalizmdir."

Ekonomik yönden bu tanımlama kesinlikle değersizdir: Doğru-dürüst ekonomik kategoriler yerine yalnızca bir sürü laf. Ne var ki, şimdi bu nokta üzerinde durma olanağı yok. Önemli olanı şu: Kievski emperyalizmi "dış siyaset sistemi" olarak ilân ediyor.

Her şeyden önce bu, özünde, Kautsky'nin yanlış fikrinin yanlış biçimde yinelenmesidir.

İkincisi, bu, emperyalizmin tamamen siyasal ve yalnızca siyasal bir tanımıdır. Emperyalizmi bir "politika sistemi" olarak tanımlamak suretiyle, Kievski, meta üretiminde emeğin karşılığının elde edilemez "*oluşu gibi*" emperyalizmde de kendi kaderini tayin hakkının elde edilemez" yani ekonomik bakımdan elde edilemez oluşundan söz ederken vaadettiği ekonomik bir tahlili yapmaktan kaçınmak istiyor.^[12*] [sayfa 47]

Sol'la tartışmasında Kautsky, emperyalizmin "yalnızca bir dış siyaset sistemi" (yani ilhak) olduğunu ve kapitalizmin gelişmesinde belli bir ekonomik aşamayı ya da erişilen düzeyi emperyalizm diye tanımlamanın yanlış olduğunu ilân ediyordu.

Kautsky hatalıdır. Kuşkusuz, sözcükler üzerinde tartışmak yersizdir. Emperyalizm "sözcüğü"nün bu anlamda ya da başka bir anlamda kullanılmasını yasaklayamazsınız. Ama bir tartışma yürütmek istiyorsanız, terimlerinizi doğruca tanımlamalısınız.

Ekonomik açıdan emperyalizm (ya da mali-sermaye "çağı" — sözcükler önemli değil) kapitalizmin gelişmesindeki en yüksek aşamadır, üretimin çok büyük ve engin boyutlara ulaşmasıyla *serbest rekabetin yerini tekele bıraktığı* aşamadır. Emperyalizmin *ekonomik* özü budur. Tekel kendini, tröstlerde, birliklerde (*syndicates*), vb., dev bankaların mutlak kudretinde (*omnipotence*), hammadde kaynaklarının kapatılmasında, vb., banka sermayesinin birikiminde, vb. ortaya koyar. Her şey ekonomik tekele dayanır.

Bu yeni ekonominin, tekelci kapitalizmin (emperyalizm tekelci kapitalizmdir) siyasal üstyapısı, demokrasiden siyasal gericiliğe değişimdir. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. Siyasal gericilik tekele tekabül eder. Rudolf Hilferding, *Finance Capital*'inde gayet haklı olarak "mali-sermaye, özgürlük için değil, egemenlik için çabalar" der'

Dış politikayı iç politikanın karşılığı gibi göstermek bir yana, "dış politika"yı genel olarak politikadan çekip ayırmak esas itibarıyla yanlıştır, marksist ve bilimsel değildir. Gerek dış politikada, gerek iç politikada emperyalizm demokrasiyi ihlâl etme çabasıdır, gericiliğe yöneliktir. Bu anlamda emperyalizm, *genel olarak demokrasinin*, yalnızca onun istemlerinden [sayfa 48] *birinin*, yani ulusların kendi kaderlerini tayin isteminin değil, *her türlü*

demokrasinin sugötürmez biçimde, "yadsınması"dır.

Genel olarak demokrasinin "yadsınması" oluşundan ötürü emperyalizm, aynı zamanda ulusal sorunda *da* (yani ulusal kaderi tayinde de) demokrasinin "yadsınması"dır: demokrasiyi ihlal etmenin yollarını arar. Emperyalizmde, demokrasinin gerçekleştirilmesi (tekelci kapitalizm öncesiyle karşılaştırıldığı zaman) tıpkı cumhuriyetin, milis gücünün, görevlilerin halk tarafından seçilmesinin, vb. gerçekleştirilmesinde olduğu gibi aynı anlamda ve aynı ölçüde daha zordur. Demokrasinin "ekonomik bakımdan" elde edilemezliğinden sözedilemez.

Belki de Kievski'yi yanılta şey (genel olarak, ekonomik tahlilin gereklerini kavrayış eksikliğinin yanısıra) darkafalının, toprak ilhaklarını (yani yabancı topraklara, ora halkının arzusuna karşı elkonmasını, yani kendi kaderini tayin hakkının ihlalini) mali-sermayenin daha geniş ekonomik bir toprağa "yayılması"yla (genişlemeyle) bir tutmasıdır.

Ne var ki teorik sorunlara, darkafalı kavramlarla yaklaşılmaması gerekir.

Ekonomik yönden emperyalizm tekelci kapitalizmdir. Tam tekele ulaşmak için, yalnızca (belli bir devletin) iç pazarında değil, ama aynı zamanda dış pazarlarda, tüm dünyada her türlü rekabet safdışı edilmiş olmalıdır. "Mali-sermaye çağında" yabancı bir ülkede rekabetin safdışı edilmesi *ekonomik bakımdan* olanaklı mıdır? Elbette olanaklıdır. Bu, rakibin mali bakımdan bağımlı hale getirilmesiyle, hammadde kaynaklarının ve sonunda bütün işletmelerinin ele geçirilmesiyle yapılır.

Amerikan tröstleri, emperyalizm ya da tekelci [sayfa 49] kapitalizm ekonomisinin en üst ifadesidir. Bunlar, hasımları safdışı bırakmak için yalnızca ekonomik araçlara başvurmakla yetinmezler, sürekli olarak siyasal, hatta suç sayılan yöntemlere başvururlar. Ne var ki, tröstlerin, salt ekonomik yöntemlerle kendi tekellerini kuramayacaklarına inanmak çok büyük bir hata olur. Gerçek, bunun "elde edilirliliği"ni gösteren birçok kanıt saklıyor: Tröstler, hasımlarının kredisini bankalar aracılığıyla baltalarlar (tröstlerin sahipleri, hisse senetlerini satın alarak, bankaların sahipleri haline gelirler); hammadde elde etmelerini baltalarlar (tröstlerin sahipleri, hisse senetlerini satın alarak demiryollarının sahipleri haline gelirler); belli bir süre için tröstler maliyetin altında satış yaparlar, bir rakibi yıkmak ve sonra onun işletmelerini, hammadde kaynaklarını (madenler, toprak, vb.) *satın almak* üzere milyonlar harcarlar.

İşte size, tröstlerin gücünün ve genişlemesinin salt ekonomik bir tahlili. İşte size, genişlemenin salt ekonomik yolu: fabrikaların ve işletmelerin, hammadde kaynaklarının *kapatılması*.

Bir ülkenin büyük mali-sermayesi, bir başka ülkedeki, siyasal bakımdan bağımsız olan bir ülkedeki rakiplerini her zaman kapatabilir ve sürekli olarak böyle yapmaktadır. Ekonomik bakımdan bu tam olarak gerçekleştirilebilir. Siyasal ilhaka başvurmaksızın ekonomik "ilhak" *tam olarak* "gerçekleştirilebilir" ve bu yola geniş ölçüde başvurulmaktadır. Emperyalizme ilişkin yazında sık sık, örneğin Arjantin'in işin aslında Britanya'nın bir "ticaret sömürgesi" olduğuna, ya da Portekiz'in, işin aslında, Britanya'nın "vasal"ı olduğuna vb. ilişkin ifadelere raslarsınız. Gerçekten de böyledir: Britanya bankalarına ekonomik bağımlılık, Britanya'ya borçlu olma, demiryollarını, madenleri, [sayfa 50] toprağı, vb. Britanya'nın ele geçirmiş olması, siyasal bağımsızlıklarını ihlal etmeksizin bu ülkeleri Britanya'nın kendine "ilhak etmesi"ni mümkün kılar.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, siyasal bağımsızlık demektir. Emperyalizm böyle bir bağımsızlığı yıkmak ister, çünkü siyasal ilhak çoğu zaman ekonomik ilhakı daha kolaylaştırır, daha ucuzlatır (yetkililere rüşvet vermek, ayrıcalıklar koparmak, lehte yasalar çıkarttırmak, vb. daha kolaydır), daha rahat hale getirir, daha az güçlük çıkarır — tıpkı emperyalizmin, genel olarak demokrasi yerine oligarşiyi koymanın yollarını araması gibi. Ama emperyalizmde kendi kaderini tayinin *ekonomik* bakımdan "elde edilemezliği"nden söz etmek tepeden tırnağa saçmadır.

Kievski teorik güçlüklerden, Almandada "*burschikose*" gevezeliği denen, yani (doğal

olarak) öğrencilerin içki alemlerinde duyulan basit, ham sözlerle, çok basit ve yüzeysel bir kaçamakla sıyrılıyor. İşte bir örnek: "Genel oy" diye yazıyor Kievski, "sekiz saatlik işgünü ve hatta cumhuriyet, her ne kadar emperyalizm bunları gülümsemeye karşılamazsa [!!] ve bu nedenle elde edilmeleri çok güçse de, bütün bunlar emperyalizmle *mantıklı olarak* uzlaşabilir şeylerdir."

Emperyalizmin cumhuriyeti "gülümsemeye karşılamadığı" —hafifmeşrep bir söz, bazan bilimsel bir polemige renk katabilir— yollu *burschikose* ifadelerine, ciddi bir sorundaki bu polemikte, *ayrıca* sözkonusu kavramın ekonomik ve siyasal bir tahlili de yapılırsa, hiç bir itirazımız yoktur. Ne var ki, Kievski'de *burschikose* gevezeliği böyle bir tahlilin görevini yükleniyor ya da tahlil yokluğunu gizlemeye yarıyor.

"Emperyalizm cumhuriyeti gülümsemeye karşılamaz" demek ne demektir? Neden?

Cumhuriyet, kapitalist toplumun siyasal üstyapısının [sayfa 51] olası biçimlerinden biridir, üstelik bugünkü koşullar altında en demokratik biçimidir. Emperyalizmin cumhuriyeti "gülümsemeye" karşılamadığını söylemek, emperyalizmle demokrasi arasında bir çelişki olduğunu söylemek demektir. Kievski bu sonucu "gülümsemeye" karşılamayabilir, hatta "gülümsemeye karşılamaktan çok uzak" olabilir. Ama gene de bu sonuç çürütülemez.

Devam edelim. Emperyalizmle demokrasi arasındaki bu çelişkinin yapısı nedir? Bu mantıklı bir çelişki midir, yoksa mantıksız bir çelişki mi? Kievski "mantıklı" sözcüğünü durup düşünmeksizin kullanmıştır; bu nedenle de bu sorunda, o sözcüğün, tartışmaya girdiği *sorunun kendisini* (hem okurun hem yazarın gözünden ve aklından) *gizlemeye* yaradığına dikkat bile etmemiştir. Tartışma konusu sorun, ekonominin politikayla ilişkisidir: Emperyalizmin ekonomik koşullarının ve ekonomik içeriğinin belli bir siyasal biçimle ilişkisi. İnsanlar arasındaki tartışmada ortaya çıkan her "çelişki"nin bir mantık çelişkisi olduğunu söylemek totolojiden başka bir şey değildir. Kievski bu totolojinin yardımıyla sorunun *özünden* kaçıyor: Bu, (1) iki *ekonomik* görüngü ya da önerme arasındaki "mantık" çelişkisi midir?; (2) yoksa *siyasal* iki görüngü veya önerme arasındaki "mantık" çelişkisi mi?; (3) ya da *ekonomik* ve *siyasal* görüngüler ve önermeler arasındaki bir "mantık" çelişkisi mi?

Şu ya da bu siyasal biçim çerçevesinde ekonomik elde edilemezliği ya da elde edilebilirliği tartıştığımızı göre, işin canalıcı noktası buradadır.

Kievski, işin bu canalıcı noktasından kaçmasaydı, emperyalizmle cumhuriyet arasındaki çelişkinin, yakın zamanlar kapitalizminin (yani tekelci kapitalizmin) ekonomisiyle, genel olarak siyasal demokrasi arasındaki [sayfa 52] çelişki olduğunu belki de idrak edebilirdi. Çünkü bellibaşlı ve temel herhangi bir demokratik önlemin (görevlilerin ve subayların halk tarafından seçilmesi, tam dernekleşme ve toplantı özgürlüğü, vb.), emperyalizmle, cumhuriyetten daha az çelişir (ya da derseniz, daha çok "gülümsemeye" karşılanan) bir şey olduğunu Kievski hiç bir zaman kanıtlayamayacaktır.

O halde geriye, *bizim* tezlerimizde öne sürdüğümüz şey kalıyor: emperyalizm, *genel olarak*, tüm siyasal demokrasiyle çelişir, "mantıksal olarak" çelişir. Kievski bu önermeyi "gülümsemeye" karşılamıyor, çünkü bu önerme onun bütün mantık yapısını yıkıyor. Ama elimizden ne gelir ki? Belli bazı önermeleri çürüttüğü varsayılan, ama aslında "cumhuriyeti gülümsemeye karşılamaktan uzak olan emperyalizm" türünden ifadeler kullanarak o önermeleri gizlice geliştiren bir yöntem mi kabul edeceğiz?

Dahası var. Emperyalizm cumhuriyeti gülümsemeye karşılamaktan neden uzaktır? Ve emperyalizm, kendi ekonomisini cumhuriyetle nasıl "uzlaştırır"?

Kievski bunları hiç düşünmemiştir. Kendisine, Engels'in, demokratik cumhuriyetle ilgili aşağıdaki sözlerini anımsatırız. Zenginlik, bu yönetim biçiminde egemen olabilir mi? Sorun ekonomiyle siyaset arasındaki "çelişki"yle ilgilidir.

Engels [bu soruya -ç.] şu yanıtı verir: "Demokratik cumhuriyet [yurttaşlar arasında] servet ayrımlarını artık resmen tanımaz. Zenginlik, demokratik cumhuriyette, iktidarını, dolaylı, ama o kadar da güvenli bir biçimde gösterir. Bir yandan, —ki Amerika'nın klasik örneğini

sunduğu, memurlara düpedüz rüşvet yedirerek, bir yandan da, hükümetle hisse senetleri borsası arasındaki ittifak biçiminde..." [13*]

İşte size, kapitalizmde demokrasinin "elde [sayfa 53] edilebilirliği" sorunu üzerinde mükemmel bir ekonomik tahlil örneği. Emperyalizmde, kendi kaderini tayin hakkının "elde edilebilirliği", o sorunun bir parçasıdır.

Demokratik cumhuriyet, kapitalizmle "mantıksal olarak" çelişir, çünkü demokratik cumhuriyet, zenginle yoksulu "resmi olarak" eşitler. Bu, ekonomik sistemle siyasal üstyapı arasında bir çelişkidir. Emperyalizmle cumhuriyet arasında da aynı çelişki vardır. Serbest rekabetten tekelciliğe dönüşümün, siyasal özgürlüklerin gerçekleştirilmesini daha da "güçleştirmiş olması" gerçeği bu çelişkiyi derinleştirir ve ağırlaştırır.

Öyleyse, kapitalizm demokrasiyle nasıl uzlaşır? Sermayenin mutlak kudretini dolaylı yoldan yürüterek. Bunun iki ekonomik yolu vardır: (1) Doğrudan rüşvet; (2) hükümet ile hisse senetleri borsası arasında ittifak. (Bu bizim tezlerimizde ifade edilmiştir burjuva sistemde mali-sermaye "herhangi bir hükümete ve herhangi bir memura dilediği gibi rüşvet vererek [onları -ç.] satın alabilir!")

Bir kez meta üretimi, burjuvazi ve para gücü egemen olunca, hangi hükümet, hangi demokrasi olursa olsun, (doğrudan ya da hisse senetleri borsası yoluyla) rüşvete "ulaşılabilir".

Peki öyleyse, kapitalizm yerini emperyalizme bıraktığı zaman, yani tekelci kapitalizm-öncesi, yerini tekelci kapitalizme bıraktığı zaman, bu açıdan değişen şey nedir, diye sorulabilir?

[Değişen şey -ç.] yalnızca hisse senetleri borsasının gücünün artışıdır. Çünkü mali-sermaye, banka sermayesiyle, kaynaşmış olan en yüksek, tekelci düzeydeki sanayi sermayesidir. Büyük bankalar hisse senetleri borsasıyla kaynaşır ve onu içine emer. [sayfa 54] (Emperyalizm hakkındaki yazın, hisse senetleri borsasının gerileyen rolünden, ancak her dev bankanın bizzat bir hisse senetleri borsası oluşu anlamında gerileyen rolünden sözeder.)

Dahası var. Eğer genel olarak "servet", rüşvet ve hisse senetleri borsası yoluyla, herhangi bir demokratik cumhuriyet üzerinde egemenliğini tam olarak kurabiliyorsa, o zaman Kievski, çok garip bir "mantık çelişkisi"ne düşmeksizin, nasıl olur da, emirlerinde milyarlar bulunan tröstlerle bankaların engin servetinin, yabancı, yani siyasal bakımdan bağımsız bir cumhuriyet üzerinde mali-sermayenin egemenliğini "gerçekleştiremeyeceği" görüşünü sürdürebilir?

Evet? Yabancı bir devlette memurlara rüşvet verilmesi "gerçekleştirilemez" mi? Yoksa "hükümet ile hisse senetleri borsası arasındaki ittifak" yalnızca kişinin kendi hükümeti için mi sözkonusudur?

*

Okurların çoktan görmüş olacağı gibi, on satırlık bir karışıklığı çözmek ve herkesçe anlaşılabilir bir biçimde açıklayabilmek için aşağı yukarı on kitap sayfası gerekmektedir. Kievski'nin bütün savlarını aynı biçimde inceleyemeyiz. Üstelik karışıklık göstermeyen tek savı da yoktur. Kaldı ki ana savlar incelendikten sonra buna gerek de yok. Geri kalan savlara kısaca değineceğiz.

4. NORVEÇ ÖRNEĞİ

Norveç, elde edilemeyeceği varsayılan kendi kaderini tayin hakkını, 1905'te emperyalizmin en çok şahlandığı bir dönemde "elde etti". Bu nedenle, [kendi kaderini tayin hakkının -ç.] "elde edilemezliği"nden [sayfa 55] söz etmek, teorik açıdan, yalnızca saçma

değil, aynı zamanda gülünçtür.

Kievski bizi öfkeli bir biçimde "*rationalists* — akılcılar" diye adlandırarak, bu noktayı çürütmek istiyor. (Bunun o noktayla ne ilgisi var? Akılcı, çalışmalarında salt soyut tezlerle yetinir, oysa biz somut gerçeğin ta kendisini ortaya koyduk! Ama belki de Kievski bu yabancı "*rationalist*" sözcüğünü —daha yumuşak biçimde nasıl söyleyebiliriz, bilmiyorum— yazısının başında kullandığı "*extractive* — doğal maddelerin çıkarılıp işlenebilirliği" sözcüğünü kullandığı zaman, kendi savlarını "*extractive* biçimde" ortaya koyduğu zaman yaptığı gibi "beceriksiz" bir biçimde kullanıyordur.)

Kievski bizi paylıyor. Bizim için "önemli olan şeyin, görüngülerin özünden çok görünüşü olduğunu" söylüyor. Peki öyleyse, gerçek özü inceleyelim.

Kievski bizi çürütmeye kalkışırken şu örnekle başlıyor: Tröstlere karşı yasa yapılması, onların yasaklanmasının başarılabilir bir şey olduğunun tanıtı değildir. Yeter ölçüde doğru. Ne var ki bu talihsiz bir örnek; Kievski'ye *karşıt* bir örnek. Yasalar, siyasal önlemlerdir, siyasettir. Ekonomik görüngüleri, hiç bir siyasal yasa yasaklayamaz. Polonya hangi siyasal biçimi kabul ederse etsin, ister çarlık Rusya'sının ya da Almanya'nın bir parçası olsun, ister özerk bir bölge, ister siyasal bakımdan bağımsız bir devlet olsun, bu onun, emperyalist güçlerin mali-sermayesine bağımlılığını ortadan kaldırmaz ya da önlemez ya da o sermayenin, Polonya sanayiinin hisse senetlerini kapatmasını engellemez.

Norveç'in 1905'te "elde ettiği" bağımsızlık yalnızca siyasaldı. Bu bağımsızlık Norveç'in ekonomik bağımlılığını etkileyemezdi; niyet de bu değildi. Bizim [sayfa 56] tezlerimizde belirtilen nokta, işte tam bu noktadır. Kendi kaderini tayinin yalnızca siyaseti ilgilendirdiğini gösterdik. Bu nedenle kendi kaderini tayin hakkının ekonomik yönden elde edilemezliği sorununu ortaya atmak bile yanlış olur. Ama burada Kievski, siyasal yasakların, ekonomiye karşı güçsüzlüğünü örnek getirerek bunu "çürütüyor". Ne "çürütme", ne "çürütme"!

Devam edelim. "Küçük-ölçekli sanayi büyük-ölçekli sanayie egemen olduğunu gösteren bir ya da birçok örnek, kapitalizmin genel gelişiminin, üretimin [belli ellerde -ç.] toplanıp merkezileşmesiyle birlikte yürüdüğüne ilişkin, Marx'ın öne sürdüğü doğru önermeyi çürütmek için yeterli değildir."

Bir kez daha, sav, talihsiz bir *örneğe*, (okurun ve yazarın) dikkatini sorunun özünden uzaklaştırmak üzere seçilmiş bir örneğe dayandırılıyor.

Biz, tıpkı kapitalizmde emeğin değerinin elde edilemezliğinden sözedişimiz anlamında, kendi kaderini tayin hakkının ekonomik bakımdan elde edilemezliğinden söz etmenin yanlış olduğunda ısrar ediyoruz. *Böyle bir* elde edilebilirliğe ilişkin tek bir "örnek" bile verilmiyor. Kievski, "elde edilemezliğin" *bir başka* yorumuna atlayarak, bizim bu noktada haklı olduğumuzu açıktan söylemeksizin kabul ediyor.

Bunu neden açıkça yapmıyor? Önermesini neden açıkça ve kesinlikle biçimlendirmiyor: "Kendi kaderini tayin hakkı, her ne kadar, kapitalizmde ekonomik bakımdan mümkündür anlamında elde edilebilir bir şey değilse de, gelişmeyle çelişir ve bu nedenle ya gerici bir şeydir ya da yalnızca bir istisnadır"?

Böyle yapmıyor. Çünkü bu karşı-önermenin açıkça kalıba dökülmesi, yazarını derhal ele verir. Bu nedenle Kievski önermesini gizlemeye çalışıyor.

Ekonomik toplama (*concentration*) yasası, [sayfa 57] geniş-ölçekli üretimin küçük-ölçekli üretim üzerinde zaferi, bizim kendi programımızda ve Erfurt programında kabul edilmiştir. Kievski, siyasal toplama ya da devlet toplaması yasasının hiç bir yerde kabul edilmediği gerçeğini gizliyor. Eğer bu aynı tür bir yasaysa —eğer böyle bir yasa varsa— o zaman Kievski bunu neden bir kalıba dökmüyor ve neden bizim programımıza eklenmesini salık vermiyor? Eğer devletin toplaması konusunda böyle yeni bir yasa bulduysa, programımızı hatalı sonuçlardan kurtaracağı için pratik önemi olan böyle bir yasa bulduysa, bizi kötü ve eksik bir programla başbaşa bırakması doğru olur mu?

Kievski böyle bir yasayı kalıba dökmüyor, programımıza eklenmesini salık vermiyor;

çünkü böyle yaparsa herkesin maskarası olacağına ilişkin puslu bir duygu taşımaktadır. Eğer açıkça ifade edilseydi ve eğer, büyük-ölçekli üretimin küçük-ölçekli üretimi kovduğuna ilişkin yasayla yanyana, (bu yasayla bağlantılı olarak veya onunla yanyana) büyük devletlerin küçük devletleri kovduğuna ilişkin bir başka "yasa" öne sürülseydi, bu eğlendirici emperyalist ekonomizme herkes gülerdi.

Bunu açıklamak için Kievski'ye yalnızca bir soru yönelteceğiz: (Tırnak işareti koymaksızın) ekonomistlerin, modern tröstlerin ya da büyük bankaların "dağılışı"ndan *sözetmeyişleri* nedendir? Ya da böyle bir dağılmanın elde edilebilirliğinden ya da olasılığından *sözetmeyişleri* nedendir? [Buna karşılık ç.], (Tırnak işareti içinde) "Emperyalist Ekonomist" in bile, yalnızca genel olarak değil, ama örneğin "küçük ulusal-topluluklar" ın (lütfen dikkat edin!) Rusya'dan (Kievski'nin yazısında II. Bölümün e maddesi) ayrılışının, büyük devletlerin çözülüşünün hem olası, hem elde edilebilir bir şey olduğunu itiraf etme zorunluğunu [sayfa 58] duyması nedendir?

Son olarak, yazarımızın nerelere kadar gittiğini daha da açık biçimde göstermek ve kendisini uyarmak için, aşağıdaki noktaya dikkati çekelim: Geniş-ölçekli üretimin küçük-ölçekli üretimi kovduğuna ilişkin yasayı hepimiz kabul ediyoruz, ama hiç kimse "küçük-ölçekli sanayi büyük-ölçekli sanayie egemen olduğu" özel bir "durumu" gerici bir görüngenü olarak tanımlamaktan korkmaz. Kendi kaderini tayin hakkına karşı çıkan *hiç kimse*, her ne kadar biz sorunu daha 1914'teki yazınımızda^[14*] ortaya attıysak da, henüz "Norveç'in İsveç'ten ayrılışını gerici bir durum olarak niteleme cesaretini göstermedi.

Örneğin kol gücüyle işletilen makineler (*hand-worked machines*) kalmaya devam ederse geniş-ölçekli üretim gerçekleştirilemez. Mekanik bir fabrikanın elzanaatları üretimine "ayrışması" düşüncesi alabildiğine saçmadır. Büyük imparatorluklara yönelik emperyalist eğilim tam olarak gerçekleştirilebilir ve pratikte, egemen ve bağımsız —siyasal yönden bağımsız— devletlerin emperyalist ittifakı şeklinde sık sık gerçekleştirilmektedir. Böyle bir ittifak olanak çerçevesindedir ve yalnızca iki ülkenin mali-sermayesinin ekonomik kaynaşması şeklinde değil, ama onun yanısıra emperyalist bir savaşta askeri "işbirliği" biçiminde de görülmektedir. Ulusal savaşım, ulusal başkaldırı, ulusal ayrılma da tam olarak "gerçekleştirilebilir" ve pratikte emperyalizm *altında* bununla karşılaşmaktadır. Kaldı ki emperyalizm, kapitalizmin gelişmesini ve halk yığınları arasında demokratik eğilimlerin büyümesini durdurmadığı için, [ulusal hareketler -ç.] daha da kuvvetle ortaya konmaktadır. Emperyalizm, tam [sayfa 59] tersine, halk yığınlarının demokratik özelemleriyle, tröstlerin anti-demokratik eğilimleri arasındaki karşıtlığı daha da *şiddetlendirir*.

Kişi yalnızca emperyalist ekonomizm, yani karikatürleştirilmiş marksizm açısından baktığı zaman, örneğin, emperyalist siyasetin bu özgün yanını görmezlikten gelebilir: Bir yandan, bugünkü emperyalist savaş, mali bağların gücünün ve ekonomik çıkarların, küçük, siyasal bakımdan bağımsız bir devleti, Büyük Devletlerin savaşımı içine nasıl çektiğine (Britanya ve Portekiz) ilişkin örnekler ortaya koymaktadır; öte yandan küçük ve emperyalist "patronları"na bakışla (hem ekonomik, hem siyasal yönden) daha zayıf olan uluslarla ilgili olarak demokrasinin ihlal edilmesi, ya başkaldırıya (İrlanda), ya da tüm askeri birliklerin düşmanın yanına geçmesine (Çekler) yolaçmaktadır. Bu durumda, küçük ulusların *herbirine* diledikleri kadar demokratik özgürlük vermek, siyasal bağımsızlığı izin vermek, böylece "kendi" askeri girişimlerini zarar görme tehlikesine atmamak, mali-sermaye açısından yalnızca "gerçekleştirilebilir" bir şey olmakla kalmaz, ama *bazan* tröstler için, *onların* emperyalist siyaseti için, *onların* emperyalist savaş için daha *kârlıdır*. Siyasal ve stratejik ilişkilerin kendine özgü niteliğini görmezlikten gelmek ve ezberlenmiş bir "emperyalizm" sözcüğünü ayırım gözetmeksizin yinlemek, marksizmden başka her şeydir.

Norveç konusunda Kievski bize "bu ülkenin öteden beri bağımsız bir devlet olduğunu" söylüyor. Bu doğru değildir ve ancak yazarın *burschikose* savrukluğuyla ve siyasal sorunlara önem vermeyişiyle açıklanabilir. Her ne kadar geniş bir özerkliğe sahipse de, Norveç 1905'ten

önce bağımsız bir devlet *değildi*. İsveç, Norveç'in siyasal bağımsızlığını, ancak ayrılışından *sonra* [sayfa 60] tanıdı. Eğer Norveç "öteden beri bağımsız bir devlet" olsaydı, İsveç hükümeti, Norveç'in bağımsızlığını tanıdığını 26 Ekim 1905'te öteki devletlere bildirmezdi.

İkincisi Kievski, Norveç'in batıya, İsveç'in doğuya dönük olduğunu, birinde daha çok Britanya mali-sermayesinin, ötekinde Alman mali-sermayesinin "işlediği"ni, vb. kanıtlamak için bazı ifadeleri anıyor. Bundan, şu utkun sonucu çıkarıyor: "Bu örnek [Norveç] gayet açık-seçik, bizim kalıbımıza uygun düşüyor."

İşte size emperyalist ekonomizm mantığının bir örneği! Bizim tezlerimiz, mali-sermayenin, "herhangi" bir ülkede, "hatta bağımsız bir ülkede" egemen olabileceğini gösterir; bu nedenle, kendi kaderini tayin hakkının mali-sermaye açısından "elde edilemez" bir şey olduğuna ilişkin bütün savlar, düpedüz şaşkınlıktan başka bir şey değildir. Bize, yabancı mali-sermayenin ayrılıktan *önce* ve *sonra* Norveç'te oynadığı rol hakkında bizim önermemizi *doğrulayan* bilgiler veriliyor. Ve bu bilgilerin, bizim önermemizi *çürüttüğü* varsayılıyor!

Siyasal sorunlara *önem vermemek* için mali-sermayeyi abartmak — siyasal konuları tartışmanın yolu bu mudur?

Hayır. Ekonomizmin mantığı sakattır diye siyasal sorunlar ortadan kalkmaz. Norveç'in ayrılışından önce de sonra da, İngiliz mali-sermayesi orada "faaliyette"ydi. Alman mali-sermayesi, Polonya'nın Rusya'dan ayrılışından önce orada "faaliyette"ydi; Polonya'nın siyasal statüsü *ne olursa olsun* orada "faaliyette bulunmaya" da devam edecektir. Bu, işin o kadar abecesi ki, yinelemek cansıkıcı. Ama abece unutulursa, kişinin elinden başka ne gelir ki?

Bu durum, Norveç'in siyasal statüsü sorununu, İsveç'in bir parçası olması sorununu, ayrılma sözkonusu olduğu zaman işçilerin takındığı tutumu ortadan [sayfa 61] kaldırır mı, bu sorunlardan vazgeçmemizi gerektirir mi?

Kievski bu sorunlardan kaçıyor, çünkü bu sorunlar ekonomistleri kötü çarpıyor. Ama bu sorunlar ortaya atılmıştır, yaşam tarafından ortaya atılıyor. Yaşamın kendisi sorunu ortaya koymuştur: Norveç'in ayrılma hakkını tanımayan bir işçi, Sosyal-Demokrat Partinin üyesi olarak kalabilir miydi? *Kalamazdı*.

İsveçli aristokratlar Norveç'le savaşılmamasını istediler, din adamları da öyle. Bu gerçek, Kievski, Norveç halkının tarihinde bunu okumayı "unuttu" diye ortadan kalkmıyor. İsveçli işçi, Norveçlilerin, ayrılmaya karşı oy kullanmalarında ısrar ederken bir sosyal-demokrat olarak kalabilirdi. (Ayrılma sorununa ilişkin Norveç referandumu 13 Ağustos 1905'te yapıldı, referanduma seçmenlerin yüzde 80'e yakını katıldı, 368.200 kişi ayrılıktan yana, 184 kişi karşı oy kullandı.) Ama İsveçlilere ve onların arzusuna bakmaksızın, sorunu kendi kendilerine kararlaştırma hakkını Norveçlilere tanımayan İsveçli işçi, İsveç aristokrasisi ve burjuvazisi gibi, *Sosyal-Demokrat Partinin kendi saflarında bulunmasını hoşgöremeyeceği bir sosyal-şovenist ve bir gaddar* olurdu.

Bizim partimiz programının 9. maddesinin işte böyle uygulanması gerekir. Ama bizim emperyalist ekonomistimiz, bu maddeyi *atlamaya* çalışıyor. Şovenizmin bağına düşmeksizin, bu maddeyi atlayamazsınız baylar!

Peki ya Norveçli işçi? Ayrılık *için* oy vermek, entemasyonalist açıdan, o işçinin ödevi miydi? Kuşkusuz hayır. O işçi ayrılığa karşı oy kullanabilir ve gene de bir sosyal-demokrat olarak kalabilirdi. O işçi ancak, Norveç'in ayrılma *özgürlüğüne* karşı duran kara-yüzlerden bir İsveçli işçiye yardım sungsaydı, işte o zanlan Sosyal-Demokrat Partinin üyesi olarak görevine ihanet [sayfa 62] etmiş olurdu.

Bazı kişiler, İsveçli ve Norveçli işçinin durumundaki bu temel farkı görmeye yanaşmıyor. Ama, onlar, önlerine açıkça koyduğumuz siyasal sorunların, bu en somut olanından *kaçındıkları* zaman, kendilerini ele veriyorlar. Sessiz kalıyorlar, solucan gibi kıvrır-kıvrır kıvrıyorlar ve böylece mevzilerini teslim ediyorlar.

"Norveç" sorununun Rusya'da da ortaya çıkabileceğini kanıtlamak üzere şu önermeyi bile bile ortaya attık: *Tamamen* askeri ve stratejik nitelikteki koşullar altında *şimdi* bile ayrı bir

Polonya devleti tam olarak gerçekleştirilebilir. Kievski bunu "tartışmak" istiyor — ve sessiz kalıyor!

Şunu ekleyelim: Finlandiya da, *tamamen* askeri ve stratejik düşüncelerle ve *bugünkü* emperyalist savaşın belli sonuçlara varması koşuluyla (örneğin, İsveç'in Almanlara katılması ve Almanya'nın yarı-yarıya zafer elde etmesiyle), mali-sermayenin tek bir girişiminin bile "gerçekleştirilemez" hale gelmesine yolaçmaksızın, Fin demiryollarının ve sınai hisse senetlerinin kapatılmasını "gerçekleştirilemez" bir duruma sokmaksızın, ayrı bir devlet *olabilir*.^[15*] [sayfa 63]

Kievski, bütün "savları"nın hayret verici biçimde karakteristiği olan hayret verici şu sözle, tatsız siyasal sorunlardan kurtulmaya çalışıyor: "Herhangi bir anda [Bölüm I'in e paragrafının sonunda söylediği harfi harfine budur] Demokles'in kılıcı inebilir ve 'bağımsız, bir imalâthanenin (küçük İsveç ve Norveç'i "ima" ediyor) varlığına son verebilir."

Galiba gerçek marksizm şudur: İsveç'ten ayrılışını *İsveç* hükümetinin "devrimci bir girişim" olarak tanımladığı ayrı bir Norveç devleti, dünyaya gözlerini açalı henüz yalnızca on yıl kadar oldu. Hilferding'in *Finance Capital*'ini okuduysak ve onu, "herhangi bir anda" — eğer işi abartacaksak tam yapalım— küçük bir devlet ortadan kalkabilir anlamında "anladıysak", o zaman Norveç'in ayrılığının ortaya çıkardığı *siyasal* sorunları incelemenin bir anlamı var mıdır? Marksizmi ekonomizme saptırdığımız ve politikamızı, sözümona sertleşmiş Rus şovenistlerinin eski konuşmalarını pişirip yeniden kotarmaya dönüştürdüğümüz gerçeğine dikkati çekmenin bir anlamı var mıdır?

1905'te cumhuriyet isteyen Rus işçiler meğer ne büyük hata işlemişler: Fransa'da, İngiltere'de, vb. mali-sermaye çoktan bu isteğe karşı harekete geçirilmişti ve "herhangi bir anda", "Demokles'in kılıcı", eğer gerçekleşecek olsaydı o cumhuriyetin tepesine inebilirdi!

*

"Asgari programda, ulusal kaderi tayin hakkının öne sürülmesi ütopya değildir; bu istek toplumsal gelişmeyle çelişmez; bu isteğin gerçekleştirilmesi o toplumsal gelişmeyi durdurmaz." Kievski, Norveç hakkındaki "görüşler"i andığı bölümde, Martov'dan aldığımız bu sözler karşılı koyuyor. Bu sözler, Norveç'in "kendi [sayfa 64] kaderini tayin edişi"nin ve ayrılmasının, genel olarak mali-sermayenin gelişmesini *ya da* özel olarak faaliyetlerini genişletmesini *ya da* İngilizlerin Norveç'i kapatmasını durdurmadığı şeklindeki bilinen gerçeği tekrar ve tekrar ortaya koyuyor!

Bizim aramızda, tam haklı olduğu *bir sırada* Martov'la tartışan bolşevikler, örneğin 1908-1910 arasında Aleksinski, vardı. Tanrı bizi böyle "dostlar"dan korusun!

5. "BİRCİLİK VE İKİCİLİK"

Bizi, "istemi ikici [bir anlayışla -ç.] yorumlamakla" suçlayan P. Kievski şöyle yazıyor: "Entemasyonel birci *eylemin* yerine ikici *propaganda* konmuştur."

Bu çok marksist ve materyalist gibi görünüyor: birci eylemle "ikici" propagandanın zıtlığı. Ne var ki, daha yakından bir inceleme, bunun, Dühring'in "birciliği" gibi, *sözde kalmış* bir "bircilik" olduğunu gösteriyor. Dühring'in "bircilik"ini gözler önüne sererken Engels: "Eğer bir kundura fırçasını memeli hayvanlar *birliğine* katsam, bundan ötürü onun memeleri çıkmaz."^[16*] diyordu.

Bu, ancak nesnel gerçeklik açısından bir *birlik* oluşturan şeylerin, niteliklerin, görüngülerin ve eylemlerin, "birlik" olarak *ilân edilebileceğini* ifade eder. Yazarımızın

görmezlikten geldiği şey de bu "ayrıntı"dır!

Bizim "ikici" olduğumuzu düşünüyor. Neden? Çünkü bizim her şeyden önce, ezilen ulusların işçileri için istediğimiz şey —bu yalnızca ulusal sorunda sözkonusu— ezen ulusların işçileri için istediğimiz şeyden *farklılık gösteriyor*. [sayfa 65]

P. Kievski'nin "bircilik"inin, Dühring'inkiyle aynı olup olmadığını saptamak için, *nesnel gerçeklikleri* inceleyelim.

Ulusal sorun açısından, ezen ve ezilen uluslar işçilerinin *fili* kcşulu aynı mıdır?

Hayır, aynı değildir.

(1) *Ekonomik bakımdan* farklılık şudur: Ezen ulusların işçi sınıfı içindeki kesimler, bu uluslar burjuvazisinin, ezilen uluslar işçilerini fazladan sömürü yoluyla elde *ettikleri aşırı kârdan (superprofits)* kırıntılar alırlar. Bundan başka, ekonomik istatistikler, ezilen uluslara bakışla, burada işçilerin *daha geniş* bir yüzdesinin "kağıttan patron" ("*straw bosses*") haline geldiğini, *daha geniş* bir yüzdesinin işçi *aristokrasisine* yükseldiğini gösteriyor.^[17*] Bu bir gerçek. Ezen ulusların işçileri, ezilen ulusların işçilerini (ve halk yığınlarını) yağmalayan *kendi burjuvazilerinin, belli bir ölçüde* ortağıdır.

(2) *Siyasal bakımdan* farklılık şudur: Ezilen ulusların işçilerine bakışla, ezen ulusların işçileri, siyasal yaşamın birçok cephesinde *ayrıcılığı olan* yerler tutarlar.

(3) *İdeolojik olarak* ya da manen farklılık şudur: Ezen ulusların işçilerine okulda ve yaşamda, ezilen uluslar işçilerine tepeden bakmaları, onları küçük görmeleri öğretilir. Örneğin bu, Büyük-Ruslar arasında doğmuş, ya da onlar arasında yaşamış her Büyük-Rus'ta *görülmemektedir*.

Demek ki, bireylerin istek ve bilinçlerinden bağımsız olan nesnel dünyada, nesnel gerçeklikte, yani "ikicilik"te, *her bakımdan* farklılıklar vardır.

Böyle olduğuna göre, P. Kievski'nin "Enternasyonalin [sayfa 66] birci eylem" savına nasıl itibar edebiliriz?

Bu sav, kof, tantanalı bir sözdür, daha başka bir şey değil.

Gerçek yaşamda Enternasyonal, ezen ve ezilen uluslara *bölünmüş* işçilerden oluşmaktadır. Eğer Enternasyonalin eylemi *birci olacaksa* propagandası her ikisi için aynı *olmamalıdır*. Sorunu, gerçek "bircilik" (dühringci bircilik değil), marksist materyalizmin ışığı altında, böyle görmemiz gerekir.

Örnek mi? (İki yılı aşkın bir süre önce yasal basında) Norveç örneğini verdik. Kimse buna karşı çıkmadı. Yaşamdan alınan bu somut olayda, Norveçli ve İsveçli işçilerin *eylemi "birci"* idi, birleşti, enternasyonalistti; çünkü İsveçli işçiler, Norveç'in ayrılığını *koşulsuz olarak* desteklemişler, buna karşılık Norveçli işçiler, ayrılma sorununu yalnızca bazı *koşullar çerçevesinde* ortaya atmışlardı. İsveçli işçiler, Norveç'in ayrılmasını *koşulsuz olarak* desteklemeselerdi, *şovenist* olurlardı, Norveç'i kuvvet zoruyla, savaşla "elde tutmaya" çalışan şovenist İsveçli toprak sahiplerinin suç ortağı olurlardı. Norveçli işçiler ayrılma sorununu bazı *koşullara bağlı olarak*, yani Sosyal-Demokrat Parti üyelerinin bile ayrılığa karşı propaganda yapma ve karşıt oy kullanmalarına izin vererek ortaya *atmasalardı*, enternasyonalist görevlerini yerine getirmemiş olurlar, dar, *burjuva* Norveç ulusalcılığına gömülürlerdi. Niçin? Çünkü ayrılma proletarya tarafından değil, *burjuvazi* tarafından yürütülmüştü. Çünkü Norveç burjuvazisi (bütün ötekiler gibi) kendi işçileriyle "yabancı" bir ülke arasında *her zaman* ayrılık sokmaya çalışır. Çünkü sınıf bilinci taşıyan işçiler için (kendi kaderini tayin hakkı dahil) her türlü demokratik istem, sosyalizmin yüce çıkarları karşısında *ikinci derecededir*. Örneğin, eğer Norveç'in İsveç'ten ayrılışı, Britanya'yla [sayfa 67] Almanya arasında bir savaş olasılığına yolaçsaydı ya da kesinlikle böyle bir durum yaratsaydı, Norveçli işçilerin, *salt bu nedenle* ayrılmaya karşı durmaları gerekirdi. İsveçli işçiler, Norveç'in ayrılma özgürlüğü için İsveç hükümetine *karşı, ancak* sistemli, tutarlı ve sürekli bir savaşım vermeleri koşuluyla sosyalistliğe ihanet etmiş olmaksızın, ayrılmaya karşı propaganda yürütme hakkına sahiptiler. Aksi takdirde Norveçli işçiler, İsveçli işçilerin öğütlerini özden *saymazlardı, sayamazlardı*.

Kendi kaderini tayin hakkına karşı olanların derdi, gerçek yaşama ait tek bir olayı bile sonuna kadar tahlil etmekten *korkarak*, cansız soyutlamalarla yetinmeleridir. Yalnızca askeri ve stratejik koşulların belli bir biçimde birleşmesi halinde yeni bir Polonya devletinin *şimdi* "gerçekleştirilebileceği"ne ilişkin tezlerimizde öne sürdüğümüz somut ifadeye^[18*] ne Polonyalılar ne P. Kievski karşı çıkmıştır. Bizim haklı olduğumuzu gösteren bu sessiz itirafın sonuçları üzerindeyse kimse *kafa yormak* istememiştir. o sessiz itirafı izleyen şey, apaçık ortada olduğu üzere, şudur: eğer enternasyonalist propaganda hem Polonyalıları hem Rusları "birinci bir eylem" doğrultusunda eğitecekse, her iki ulus için de aynı propaganda *olamaz*. Büyük Rus (ve Alman) işçinin koşulsuz görevi, Polonya'nın ayrılma özgürlüğünde ısrar etmektir; aksi takdirde o işçi *gerçekte*, Nikola II'nin ya da Hindenburg'un uşağı olur. Polonyalı işçi de ayrılma hakkında *ancak* bazı koşullar çerçevesinde ısrar *edebilir*; çünkü (Fracy'nin^[28] yaptığı gibi) emperyalist şu ya da bu burjuvazi-zaferi üzerine hesaplar yapmak (*speculate*), o emperyalist burjuvazinin uşağı olmakla birdir. Enternasyonalin "birinci [sayfa 68] eylemi"nin önkoşulu olan bu farkı anlayamamak, Moskova yakınlarındaki çarlık ordusuna karşı "birinci eylem"nin neden, devrimci güçlerin, örneğin Nijni-Novgorod'dan batıya ve Smolensk'ten doğuya yürümleri gerektirdiğini anlayamamakla, aşağı-yukarı birdir.

*

İkincisi, Dühring birciliğinin yeni temsilcisi, toplumsal devrim olasılığına karşı, bizi, "Enternasyonalin çeşitli ulusal kesimlerini en yakın bir örgüt birliği içinde birleştirme" çabası göstermemekle suçluyor.

Sosyalizmde, diye yazıyor P. Kievski, devletin varlığı sona ereceğine göre, kendi kaderini tayin hakkı gereksiz hale gelir. Bu bize karşı bir sav olsun diye öne sürülüyor. Ne var ki tezlerimizde, birinci bölümün son *üç* satırında, "demokrasinin de bir devlet şekli olduğunu ve devlet ortadan kalktığı zaman, onun da var olmaktan çıkmak zorunda bulunduğunu" açıkça ve kesinlikle belirttik. Yazısının (birinci bölümünde) r maddesinde, —kuşkusuz bizi çürütmek için— *sayfalar boyunca* P. Kievski'nin yinelediği şey ve üstelik *çarpıtılarak* yinelediği şey, işte herkesçe bilinen bu gerçektir. "Biz sosyalist sistemi" diye yazıyor Kievski, "o sistem içinde, devletin, nüfusun bir kesimi üzerinde öteki kesimin egemenlik aracı oluşu niteliğiyle ortadan kalktığı, kesinlikle demokratik [!?!], merkezi bir ekonomi sistemi olarak düşünüyoruz." Bu bir şaşkın deyiştir; çünkü demokrasi *de* "nüfusun bir kesimi üzerinde öteki kesimin egemenliği"dir; o *da* bir devlet şeklidir. Açıkça görülüyor ki, yazarımız, devletin *çözülüp gözlerden silinmesiyle* neyin kastedildiğini ve bu sürecin neyi gerektirdiğini anlamamıştır.

Ancak, asıl önemli nokta, onun sosyalist devrim [sayfa 69] çağına ilişkin "itirazları"dır. Yazar bizi "kendi kaderini tayin hakkının talmudcuları"^[19*] diye adlandırıyor —ne korkutucu bir sıfat— ve şunları ekliyor: "Biz bu süreci [toplumsal devrim sürecini] bütün [!] ülkelerin, burjuva [!] devletlerin sınırlarını ortadan kaldıran, sınır karakollarını ["sınırları ortadan kaldırmaya" ek olarak] yıkan, ulusal birliği kökünden havaya uçurup [!] sınıf birliğini kuran proleterlerin birleşik eylemi olarak düşünüyoruz."

"Talmudcuları" yargılayan bu sert yargıcın öfkesi bir yana, söylemeliyiz ki, bu sözlerde birçok sözcük vardır, fakat "fikir" yoktur.

Sosyalist devrim, *bütün* ülkeler proletaryalarının birleşik eylemi olamaz. Basit bir nedenle olamaz: ülkelerin çoğu ve dünya nüfusunun çoğunluğu kapitalist gelişme aşamasına ulaşmamıştır ya da henüz ulaşmıştır. Biz bunu, tezlerimizin altıncı bölümünde belirttik, fakat Kievski, ya dikkatsizlikle, ya da düşünme yeteneğinde olmadığı için, bu bölüme, bile bile, özellikle marksizmin çarpıtılmış karikatürünü reddetmek üzere, yer verdiğimizize "dikkat etmemiştir". Sosyalizm için olgunlaşan ülkeler, *yalnızca* Batı Avrupa'nın ve Kuzey Amerika'nın ileri ülkeleridir; Kievski, Engels'in Kautsky'ye yazdığı mektupta^[20*] (*Sotsial-*

Demokrata'da), "bütün ülkeler proletaryalarının birleşik eylemi"ni düşlemenin, sosyalizmi çıkmaz ayın son [sayfa 70] çarşambasına, yani sonsuza doğru ertelemek demek olduğunu ortaya koyan, vaat değil gerçek "*fikrin*" somut bir açıklamasını bulacaktır.

Sosyalizm, bütün ülkelerin değil, ama ülkeler azınlığının, yani gelişmenin *ileri* kapitalist aşamasına ulaşmış ülkelerin proletaryalarının birleşik eylemiyle gerçekleştirilecektir. Kievski'nin hatasının nedeni, bunu anlamayışında yatıyor. *Bu* ileri ülkelerde (İngiltere, Fransa, Almanya, vb.) ulusal sorun çok önceleri çözümlenmiştir; ulusal birlik, uzun zaman önce, ömrünü doldurmuştur; *nesnel olarak*, başarılacak "genel ulusal amaçlar" kalmamıştır. Bundan ötürü, ulusal birliği "kökünden havaya uçurmak" ve sınıfsal birliği kurmak, şimdi ancak bu ülkelerde olanaklıdır.

Gelişmemiş ülkeler ayrı bir konudur. Doğu Avrupa'nın tümü, bütün sömürgeler ve yarı-sömürgeler bu gruba girer. Bunlar (ikinci ve üçüncü tür ülkeler) tezlerin altıncı bölümünde ele alınmıştır. Bu bölgelerde, kural olarak, *hâlâ* ezilen ve kapitalist açıdan gelişmemiş uluslar vardır. *Nesnel olarak*, bu ulusların önünde henüz başarmaları gereken genel ulusal amaçlar, özellikle *demokratik* amaçlar, *yabancı baskısının ortadan kaldırılması* amaçları vardır.

Engels, böyle uluslardan biri olarak Hindistan'ı örnek göstermiş, Hindistan'ın utkun sosyalizme karşı bir devrim yapabileceğini belirtmişti. Çünkü Engels, ileri ülkelerde zafer kazanan proletaryanın, belli *demokratik* gelişmeler olmaksızın, her yerde ulusal baskıya "otomatik olarak" son vereceğini düşleyen akılcı emperyalist ekonomizmden uzaktı. Utkun proletarya, zafer elde ettiği ülkeleri yeniden örgütleyecektir. Bu bir anda yapılamaz; burjuvazi de bir anda "yenik düşürülemez". Bunu, tezlerimizde düşünüp-taşınarak, bile bile ortaya koyduk; ama Kievski, bir kez [sayfa 71] daha, durup, bunu ulusal sorunla bağlantılı olarak *neden* ısrarla belirttiğimizi düşünmedi.

İleri ülkeler proletaryası burjuvaziyi devirir ve onun karşı-devrim çabalarını boşa çıkarırken, az gelişmiş, baskı altındaki uluslar durup beklemezler, var olmaktan çıkmazlar, ortadan silinmezler. Bu uluslar, 1915-1916 savaşı gibi —ki bu, toplumsal devrimle karşılaştırılırsa ufak bir bunalımdır— burjuva emperyalist bunalımlardan, ayaklanmak için (sömürgeler ve İrlanda) yararlanırlarsa, kuşkusuz, başkaldırmak için, ileri ülkelerdeki iç savaş *büyük bunalımından* daha kolaylıkla yararlanacaklardır.

Sosyalist devrim, ancak, ileri ülkelerde proletaryanın burjuvaziye karşı iç savaşıyla, gelişmemiş, geri ye ezilen uluslarda ulusal kurtuluş hareketi dahil, bir *dizi* demokratik ve devrimci hareketi içinde birleştiren bir çağ biçiminde sökün edebilir.

Neden? Çünkü kapitalizm eşit olarak gelişmez ve nesnel gerçeklik, üst düzeyde gelişmiş kapitalist ulusların yanısıra ekonomik yönden bir parça gelişmiş ya da tümünden gelişmemiş uluslarla karşıkarşıya olduğumuz gerçeğidir. P. Kievski toplumsal devrimin *nesnel* koşullarını, değişik ülkelerin iktisadi ergenliği açısından tahlil etmekte tümünden başarısızlığa uğramıştır. Bizim, kendi kaderini tayin hakkını yakıştırmak üzere olaylar "uydurduğumuz" suçlaması, bu nedenle, yanlış kapı çalmaktır.

Kievski, daha olumlu bir dava uğrunda gösterilmesi gereken bir çaba harcayarak, Marx'la Engels'in, "kişi kendi kafasından bir şeyler icadetmemeli, fakat mevcut maddi koşullarda kafasını" insanlığı toplumsal kötülüklerden kurtaracak araçları "keşfetmek üzere kullanmalı" şeklindeki sözlerini, arka arkaya yineliyor. Sık sık yinelenen bu sözleri okuduğum zaman, [sayfa 72] elimde olmadan, ardından kimsenin yas tutmadığı, müteveffa ekonomistleri anımsıyorum. Onlar da aynı usandırıcı tutumla, kapitalizmin Rusya'da zafer elde ettiği şeklindeki "yeni keşifleri"ni ısrarla öne sürerlerdi. Kievski bu alıntılarla bizi "vurmak" istiyor: Emperyalizm çağında, kendi kaderini tayin hakkını yakıştırmamanın koşullarını, kendi kafamızdan uydurduğumuzu iddia ediyor. Ama onun kendi yazısında şu "ihtiyatsız itirafı" buluyoruz:

"Ata topraklarının savunulmasına *karşı durduğumuz* [italikler yazarın] gerçeği, ulusal başkaldırının bastırılmasına bütün gücümüzle (*actively*) direneceğimizi, böylece de amansız

düşmanımız emperyalizmle savaşağımızı çok açık biçimde gösterir" (Bölüm II., madde r).

Bir yazarı eleştirmek için, onu *yanıtlamak* için, kişi, hiç değilse yazarın yazısındaki ana önermeyi tam olarak aktarmalıdır. Ama Kievski'nin önermelerinin tümünde, her tümcenin marksizmi çarpıtıcı iki ya da üç hatayı ya da mantıksızlığı içerdiğini görürsünüz.

1) Kievski, ulusal ayaklanmanın *aynı zamanda* "ata topraklarının savunulması" demek olduğunun farkında değildir. Bir parça düşünülürse, bunun böyle olduğu açıkça görülecektir. Çünkü her "ayaklanmış ulus" kendini, dilini, ülkesini, ata topraklarını, ezen ulusa karşı "savunur".

Uluslara yapılan her baskı, *geniş halk yığınlarının* direncini davet eder; ulus olarak baskı altında kalan halkın direnci, her zaman, ulusal ayaklanma *eğilimi gösterir*. Ezilen ulus burjuvazisinin (hele hele Avusturya ve Rusya'da) bir yandan pratikte, kendi halkından gizli olarak ve ona *karşı*, ezen ulusun burjuvazisi ile gerici anlaşmalara girerken, bir yandan da ulusal ayaklanmadan *sözetmesi* hiç de seyrek görülen bir şey [sayfa 73] değildir. Böyle durumlarda devrimci marksistler, eleştirilerini, ulusal harekete değil, ama onun alçaltılmasına, bayağılaştırılmasına, o hareketi küçük bir kavga düzeyine indirgeme eğilimlerine yöneltmelidirler. Yeri gelmişken söyleyelim, Avusturya'da ve Rusya'da birçok sosyal-demokrat, bunu gözden geçiriyor ve küçük, bayağı ve kirli ulusal çekişmelere —örneğin iki dilde yazılan bir sokak tabelasında hangi dilin başta geleceği sorunundan çıkan tartışma ve kavgalara— duyduğu *haklı* nefretle, ulusal savaşımı desteklemeyi reddediyor. Örneğin, Monako Prenslüğünde bir cumhuriyetçilik güldürüsünü, ya da Güney Amerika'nın ya da bazı Pasifik adalarının küçük devletlerinde "generaller"nin, "cumhuriyetçi" serüvenlerini "desteklemeyeceğiz". Ama bu, ciddi demokratik ve sosyalist hareketler için, cumhuriyet sloganını bir yana koymaya izin verildiği anlamına gelmez. Rusya'yla Avusturya'daki kirli ulusal kavgaları ve çekişmeli pazarlıkları alaya almamız ve alıyoruz. Ama bu, uluslara yapılan baskıya karşı ciddi bir halk kalkışmasına ya da ulusal bir ayaklanmaya destek gösterilmemesine izin verileceği anlamına gelmez.

2) Eğer "emperyalist çağ"da ulusal ayaklanmalar olanaksızsa, Kievski'nin böyle ayaklanmalardan sözetmeye hakkı yoktur. Eğer bu ayaklanmalar olanaklıysa o zaman da, "bircilik" hakkında öne sürdüğü inceden inceye örülmüş sözleri ve bizim emperyalizmde, kendi kaderini tayin hakkına ilişkin olarak örnekler "icat ettiğimiz"e, vb. ilişkin sözleri sapır sapır dökülür. Kievski, kendi savlarını kendisi yere vuruyor.

Eğer "ulusal başkaldırı"nın —Kievski'nin "*kendisi*" böyle bir durumun olanaklı olduğunu düşünüyor— bastırılmasına bütün gücümüzle direneceğiz" dersek, bu ne demektir? [sayfa 74]

Bu, *eylem* iki yönlü demektir, ya da yazarımızın yanlış kullandığı felsefe terimini aynı yanlışlıkla kullanırsak "ikinci" demektir: (a) Birincisi, ezen ulusa karşı, ulusal olarak ezilen proletaryanın ve köylülerin, ulusal olarak ezilen burjuvaziyle *ortaklaşa* girişeceği "eylem"i demektir; (b) ikincisi, ezen ulusun içindeki proletaryanın ya da onun sınıf bilinci taşıyan kesiminin, o ulusun burjuvazisine ve onun ardından giden bütün ögelere *karşı* girişeceği "eylem" demektir. P. Kievski'nin "ulusal blok"a, ulusal "düşler"e, ulusalcılık "zehiri"ne, "ulusal nefretin körüklenmesi"ne karşı kullandığı sayısız sözlerin hiç bir anlamı yoktur. Çünkü Kievski ezen uluslar proletaryasına (anımsayalım ki, bu proletaryayı, Kievski ciddi bir güç olarak görmektedir), "ulusal başkaldırının bastırılmasına bütün gücüyle direnmeyi" öğütlerken, ulusal nefreti *körükliyor* ve ezilen uluslar işçilerinin "burjuvaziyle bir blok" kurmasını *destekliyor*.

3) Eğer emperyalizmde ulusal başkaldırı olanaklıysa ulusal savaşlar da olanaklıdır. Bu ikisi arasında maddi siyasal hiç bir fark yoktur. Askeri tarihi yazarlar, başkaldırıları savaş kategorisine sokarken çok haklıdırlar. Kievski yalnızca kendisini çürütmekle kalmıyor, ama emperyalizmde ulusal savaşlar olasılığını yadsıyan *Internationale* grubunu ve *Junius*'u ^[29] da farkına varmadan çürütüyor. Emperyalizmde ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını yadsımanın, akla sığır tek teorik temeli, işte bu yadsımadır [emperyalizmde ulusal savaşlar

olasılığını yadsımadır -ç.]

4) Peki, "ulusal" ayaklanma nedir? Ezilen ulusun *siyasal* bağımsızlığını elde etmesi, yani *ayrı* bir ulusal devlet kurulmasını amaçlayan bir ayaklanmadır.

Ezen ulusun proletaryası (yazarımızın haklı olarak varsaydığı üzere emperyalist çağda) ciddi bir [sayfa 75] güçse, bu gücün "ulusal başkaldırının bastırılmasına bütün gücüyle direnme" azmi, *ayrı* bir ulusal devlet yaratılmasına *yardım etme anlamına* gelmez mi? Elbette gelir.

Bizim yiğit yazarımız, her ne kadar, kendi kaderini tayin hakkının "elde edilebilirliği"ni yadsıyorsa da, şimdi ileri ülkelerin sınıf bilinci taşıyan proletaryasının, bu "elde edilemez" amacı elde etmeye *yardımcı olmasını* savunuyor!

5) "Biz", ulusal bir başkaldırının bastırılmasına *neden* "bütün gücümüzle direnmeliyiz"? Kievski yalnızca bir neden ileri sürüyor: "... böylece amansız düşmanımız emperyalizmle savaşaacağız." Bu savın bütün *gücü, kuvvetli* "amansız" sözcüğündedir. Bu, onun, güçlü savlar yerine güçlü sözcüklere, "burjuvazinin titreyen gövdesine kazık çakmak" gibi tantanalı ve Aleksinski'nin kullandığı türden sözlere duyduğu eğilime uygundur.

Ama Kievski'nin bu savı *yanlıştır*. Emperyalizm, bizim kapitalizm kadar "amansız" düşmanımızdır. Bu böyledir. Ne var ki hiç bir marksist, feodalizmle karşılaştırıldığı zaman kapitalizmin ilerletici olduğunu, tekelcilik öncesi kapitalizmle karşılaştırıldığı zaman emperyalizmin ilerletici olduğunu unutmayacaktır. Bundan çıkacak sonuç, bizim, emperyalizme karşı her savaşımı desteklememizin gerekmediğidir. Gerici sınıfların emperyalizme karşı savaşımını *desteklemeyeceğiz*. Gerici sınıfların emperyalizme ve kapitalizme karşı başkaldırısını *desteklemeyeceğiz*.

Sonuç olarak, yazar bir kez ezilen bir ulusun ayaklanmasını destekleme (bastırmaya "bütün gücüyle direnmek" ayaklanmayı desteklemek demektir) gereğini itiraf ettiği zaman, ulusal başkaldırının *ilerletici* olduğunu, başarılı bir ayaklanmanın doğuracağı *ayrı* ve yeni [sayfa 76] bir devlet, yeni sınırlar, vb. kurulmasının *ilerletici* olduğunu da itiraf etmiş oluyor.

Yazar siyasal savlarının *hiç birinde* tutarlı değildir. Bizim tezlerimizin *Vorbote*'nin 2. sayısında yayınlanmasından sonra ortaya çıkan 1916 İrlanda ayaklanması, yeri gelmişken söyleyelim, Avrupa'da *bile* ulusal ayaklanmalar olasılığından sözemenin aylakça konuşmak olmadığını kanıtlamıştır.

6. P. KİEVSKİ'NİN ORTAYA ATTIĞI VE ÇARPITTIĞI ÖTEKİ SİYASAL KONULAR

Tezlerimizde, sömürgelerin kurtuluşu, ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleridir, demiştik. Avrupa'lılar sömürge halkların *da* ulus olduğunu çoğu zaman unuturlar. Bu "unutkanlığı" hoşgörmek, şovenizmi hoşgörmektir.

P. Kievski "itiraz ediyor":

Saf sömürge tipinde "terimin ifade ettiği anlamda proletarya *yoktur*" (Bölüm II, madde r'nin sonu). "Öyleyse kendi kaderini tayin sloganı kimin için? Sömürge burjuvazisi için mi? Fellahlar için mi? Köylüler için mi? Elbette değil. *Sosyalistlerin* [italikler Kievski'nin] sömürgeler için kendi kaderini tayin hakkı istemeleri saçmadır. Çünkü işçisi olmayan ülkeler için bir işçi partisinin sloganlarını ortaya atmak, genel olarak saçmadır."

Kievski'nin öfkesine ve görüşümüzü "saçma" diye yermesine aldırmaksızın, onun savlarının hatalı olduğunu söyleme cesaretini göstereceğiz. Bir "işçi partisine ait sloganlar"ın *yalnızca* işçiler için öne sürüldüğüne, yalnızca, ardından kimsenin gözyaşı dökmediği müteveffa ekonomistler inanmıştır.^[21*] Hayır, bu sloganlar tüm emekçiler için, tüm halk için ortaya atılmıştır. [sayfa 77] Programımızın demokrasiye ilişkin bölümü —Kievski o bölümün

anlamı üzerinde "genel olarak" hiç durmamıştır— özellikle tüm halka seslenmektedir; o bölümde "halk"tan sözetmemizin nedeni budur.^[22*]

Sömürge ve yarı-sömürge ulusları, bir milyarlık bir halktır, dedik. P. Kievski, bu somut ifadeyi çürütmek zahmetine girmedir. Bu bir milyardan 700 milyonu (Çin, Hindistan, İran, Mısır), işçilerin *var olduğu* ülkelerde yaşamaktadır. Ama işçisi bulunmayan, yalnızca köle sahipleriyle kölelerin, vb. bulunduğu sömürge ülkeler için bile "kendi kaderini tayin" isteğiyle ortaya çıkmak, *saçma* olmak şöyle dursun, her marksist için *zorunludur*. Eğer konuyu biraz düşünseydi, Kievski, ola ki bunu kavradı; "kendi kaderini tayin" in her zaman *iki* ulus "için", *ezenle* ezilen için ortaya atıldığını anlardı.

Kievski'nin "itirazları"ndan bir başkası:

"Bu nedenle, sömürgeler için negatif bir sloganla, sosyalistlerin kendi hükümetlerinden, 'sömürgelerden çıkın!' isteğinde bulunmalarıyla yetiniyoruz. Kapitalizmin genel çerçevesi içinde gerçekleştirilmesi olanaksız bu istek, emperyalizme karşı savaşıma koyulaştırmaya hizmet edecek, ama sosyalist bir toplum sömürgelere sahip olmayacağı için gelişme eğilimiyle çelişmeyecektir."

Yazarın, siyasal sloganların teorik içeriği üzerinde bir parça olsun düşünme gücü ya da isteği göstermemesi, yalnızca hayret vericidir. Teorik bakımdan tam ve doğru olan siyasal bir terim yerine propaganda [sayfa 78] sözü kullanılmasının, işi değiştireceğine mi inanacağız? "Sömürgelerden çıkın" demek, teorik bir tahlilden kaçınmak ve propaganda sözlerinin ardına saklanmak demektir. Ukrayna'ya, Polonya'ya, Finlandiya'ya, vb. deindikleri zaman, bizim parti propagandacılarımızdan herbirinin, çarlık hükümetinden ("kendi hükümeti"nden), "Finlandiya'dan, vb. çıkın" isteğinde bulunmaya hakkı vardır. Ne var ki, akıllı bir propagandacı, salt savaşıma "koyulaştırmak" gibi bir amaçla pozitif ya da negatif sloganlar ortaya atmamamız gerektiğini kabul edecektir. Belli bir musibete karşı savaşıma "koyulaştırma" arzusunun, "kara-yüzler dumasından çıkın" yollu "negatif" bir sloganı haklı kılacağı görüşünde, ancak Aleksinski türünden kişiler direnir.

Savaşımın koyulaştırılması, bir sloganın, *ekonomik* gerçeklerle, *siyasal* durumla ve o sloganın *siyasal* anlam ve öneminin tam ve kesin bir tahliliyle doğrulanması şeklindeki marksist gerçeği unutan öznelcilerin (*subjectivists*)^[23*] boş bir sözünden başka bir şey değildir. Bunu önemle belirtmek zorunda kalmak doğrusu utanç verici, ama yapacak başka bir şey yok.

Biz, teorik bir soruna ait teorik bir tartışmayı propaganda çılgınlıklarıyla kısa kesme şeklindeki Aleksinski alışkanlığını gayet iyi biliriz. Bu kötü bir alışkanlıktır. "Sömürgelerden çıkın" sloganının bir tek, evet yalnızca bir tek siyasal ve ekonomik içeriği vardır. O da sömürge ulusları için ayrılma özgürlüğü, ayrı bir devlet kurma özgürlüğüdür! P. Kievski'nin inandığı gibi, eğer emperyalizmin *genel* yasaları, ulusların kendi kaderlerini tayin etmelerini önlüyor, bunu bir ütopya, bir [sayfa 79] hayal, vb., vb. haline getiriyorsa, o zaman kişi, nasıl olur da, durup bir an bile düşünmeksizin, dünya uluslarının *çoğunu* bu genel yasadan istisna edebilir? Apaçık ki, Kievski'nin "teorisi" bir teori karikatürüdür.

Sömürge ülkelerin büyük çoğunluğunda meta üretimi, kapitalizm ve mali-sermaye bağlantısı vardır. Bu durumda, "sömürgelerden çıkın" sloganı meta üretimi, kapitalizm ve emperyalizm *bakımından* "bilim-dışı" ve "ütöpik" bir istekse, Lensch, Cunow ve tüm geri kalanlar tarafından bile "çürütülmüşse", nasıl olur da emperyalist ülkelerin, onların hükümetlerinin "sömürgelerden çıkması" için ısrar edebiliriz?

Yazarın savlarında *düşüncenin* zerresi bile yoktur.

Yazar, sömürgelerin kurtuluşunun, *yalnızca* "birbirini izleyen bir dizi devrim olmaksızın sağlanamayacağı" anlamında "sağlanamayacağı" gerçeğini hiç düşünmemiştir. Sömürgelerin kurtuluşunun Avrupa'daki bir sosyalist devrimle *ilintili* olarak ulusları da kendine bağımlı hale getirmeyeceğini hiç düşünmemiştir. Tartışılan konuda, Rusya'nın Polonya'ya "sahip olmasıyla" Türkistan'a sahip olması arasında, *hiç bir* ekonomik ya da siyasal farklılık

olmadığı gerçeğini aklından bile geçirmemiştir. Bir "sosyalist toplum"un, "sömürgelerden çıkma"yı, kesinlikle, *ayrılmayı salık verme* anlamında *değil*, ama *yalnızca* onlara özgür ayrılma *hakkını* verme anlamında arzu edeceği gerçeğini hiç düşünmemiştir.

Ayrılma hakkıyla ayrılmayı salık verme arasındaki bu farklılık nedeniyle P. Kievski bizleri "hokkabazlar" diye suçluyor ve bu yargısını işçilerin gözünde "bilimsel olarak kanıtlamak üzere" şöyle yazıyor:

"Bir işçi, proletaryanın, *samostiinost'u* [Ukrayna'nın siyasal bağımsızlığı] hangi gözle görmesi gerektiğini bir propagandacıya sorduğu ve sosyalistler ayrılma [sayfa 80] hakkı için çalışıyorlar, ama propagandaları ayrılmaya karşıdır, yanıtını aldığı zaman ne düşünecektir?"

Bu soruya, sanırım, oldukça doğru bir karşılık verebilirim: Diyebilirim ki, aklıbaşında her işçi, Kievski'nin *düşünme gücünde olmadığını düşünecektir*.

Aklıbaşında her işçi şöyle "düşünecektir": işte P. Kievski biz işçilere, "sömürgelerden çıkın" diye bağırmanızı söylüyor. Başka deyişle, biz Büyük-Rus işçiler kendi hükümetimizin, Moğolistan'dan, Türkistan'dan, İran'dan çıkmasını istemeliyiz; İngiliz işçiler, İngiltere hükümetinin Mısır'dan, Hindistan'dan, İran'dan, vb. çıkmasını istemelidirler. Ama bu, *biz* proleterlerin, kendimizi, Mısırlı işçilerden ve Fellahlardan, Moğolistanlı, Türkistanlı ve Hintli işçilerden ve köylülerden ayırmayı *arzu ettiğimiz* anlamına mı gelecektir? Bu, *bizim* sömürgelerdeki emekçi yığınlar, sınıf bilincine sahip Avrupa proletaryasından "ayrılmayı" salık verdiğimiz anlamına mı gelecektir? Asla. Her zaman olduğu gibi şimdi de, ileri ülkelerin sınıf bilincine sahip işçileriyle ezilen *tüm* ülkeler işçilerinin, köylülerinin ve kölelerinin yakın işbirliğinden ve kaynaşmasından yanayız ve hep bu görüşten yana olmaya devam edeceğiz. Her zaman, sömürgeler dahil, bütün ezilen ülkelerin tüm ezilen sınıflarına, bizden ayrılmalarını *değil*, bizimle olabildiği ölçüde yakından ilişki kurmalarını ve kaynaşmalarını salık vermişizdir. Bundan sonra da aynı şeyi salık vermeye devam edeceğiz.

Kendi hükümetlerimizden, sömürgelerden çıkmalarını istiyoruz ya da kışkırtıcı feryatlardan çok, tam, kesin siyasal terimlerle belirtmek gerekirse, sömürgelere tam ayrılma *özgürlüğü vermelerini*, gerçek bir *kendi kaderini tayin hakkı* tanımalarını istiyoruz; biz kendimiz iktidarı ele geçirir geçirmez bu hakkı gerçekleştirecek, bu özgürlüğü vereceğiz. Bunu bugünkü [sayfa 81] hükümetlerden istiyoruz; kendimiz hükümet olduğumuz zaman da aynı şeyi yapacağız; ama bunu ayrılmayı "salık vermek" üzere *değil*, tam tersine, ulusların *demokratik birliğini* ve kaynaşmasını kolaylaştırmak ve çabuklaştırmak için yapacağız. Moğollarla, İranlılarla, Hintlilerle, Mısırlılarla birleşmeyi ve kaynaşmayı desteklemek için elden gelen her çabayı göstereceğiz. Böyle yapmanın hem görevimiz, hem de *yararımıza* olduğu kanısındayız. Çünkü böyle olmazsa, Avrupa'da sosyalizm *güven içinde olmayacak*. Bizden daha geri ve daha çok ezilmiş olan bu uluslara, Polonyalı sosyal-demokratların deyişiyle, "kendi çıkarını gözetmeyen bir kültürel yardım" yapmak için çalışacağız. Başka deyişle, makine kullanımına, emeğin yükünü azaltmaya, demokrasiye ve sosyalizme geçmelerinde onlara yardım edeceğiz.

Moğollar, İranlılar, Mısırlılar ve *bütün* öteki ezilmiş, eşit olmayan uluslar için, ayırım yapmaksızın, ayrılma özgürlüğü istiyorsak, bunu, *ayrılmadan yana olduğumuz* için değil, ama zoraki birlikten farklı olarak, *yalnızca özgür, gönüllü* birlikten ve kaynaşmadan yana olduğumuz için istiyoruz. *Tek* neden budur.

Ve bu bakımdan, Moğol ve Mısırlı köylü ve işçilerle Polonyalı ve Finlandiyalı köylü ve işçiler arasındaki tek fark, bizim görüşümüze göre, ikincilerin daha fazla ilerlemiş olduğu, Büyük-Ruslara bakışla siyasal yönden daha fazla deneyim kazandığı, ekonomik açıdan daha fazla hazırlandığı, vb.'dir. Bu nedenledir ki, Polonyalı ve Finlandiyalı köylü ve işçiler, bugün cellat rolünü oynayan Büyük-Ruslara duydukları haklı nefreti *sosyalist* işçilere ve sosyalist bir Rusya'ya karşı da sürdürmenin akıllıca bir iş olmayacağına, büyük bir olasılıkla *pek yakında*, kendi halklarını inandıracaklardır. İktisadi bakımdan isabetli davranmanın, [sayfa 82] enternasyonalist ve demokratik içgüdü ve bilincin, bütün ulusların en kısa sürede birliğini ve

sosyalist bir toplum içinde kaynaşmasını gerektirdiğine, kendi halklarını inandıracaklardır. Polonyalılarla Finlandiyalıları hayli kültürlü halklar olduklarına göre, büyük bir olasılıkla, çok yakında bu davranışın doğruluğunu görecekler ve sosyalizmin zaferinden sonra, Polonya'yla Finlandiya'nın olası ayrılığı, kısa sürecektir. Onlara bakışla karşılaştırılmayacak ölçüde daha az kültürlü olan Fellahlar, Moğollar ve İranlılar daha uzun bir süre için ayrılabilirler, ama yukarıda belirttiğimiz gibi, kendi çıkarını gözetmeyen kültürel yardımla, bu süreyi kısaltmaya çalışacağız.

Bizim Polonyalıları ve Moğollara karşı davranışımızda bundan *başka* bir farklılık *yoktur*, olamaz da. Bizim, ayrılma özgürlüğü hakkındaki propagandamız ve hükümet olduğumuz zaman bu özgürlüğü gerçekleştirme kararımızla, ulusların birliği ve kaynaşması hakkındaki propagandamız arasında *herhangi* bir "çelişki" yoktur, olamaz da. Kesinlikle inanıyoruz ki, bizim P. Kievski'yle anlaşmazlığımız hakkında, aklıbaşında her işçinin, gerçek her sosyalistin ve enternasyonalistin "düşüneceği" şey budur.^[24*]

Yazısının başından sonuna Kievski'ye egemen olan [sayfa 83] temel kuşku şu: Gelişme eğilimi ulusların *kaynaşması* doğrultusunda olduğuna göre, ulusların *ayrılma* özgürlüğünü neden savunmalı ve iktidara gelince neden uygulamalı? Buna biz, tüm gelişme eğilimi, toplumun bir kesiminin öteki kesim üzerinde zora dayalı bir egemenlik kurmasının ortadan kaldırılması doğrultusunda olduğu halde, proletarya diktatörlüğünü hangi nedenle savunuyorsak ve iktidara geldiğimiz zaman hangi nedenle uygulayacaksak, işte o nedenle diye karşılık veriyoruz. Diktatörlük, toplumun bir kesiminin, toplumun geri kalan kesimi üzerinde, doğrudan doğruya zora dayalı egemenliğidir. Tutarlı tek devrimci sınıf olan proletaryanın diktatörlüğü, burjuvaziye devirmek ve karşı-devrim çabalarını defetmek için gereklidir. Proletarya diktatörlüğü öylesine büyük bir önem taşımaktadır ki, böyle bir diktatörlük gereğini yadsıyan ya da yalnızca sözde kabul eden kişi, Sosyal-Demokrat Partinin üyesi olamaz. Bununla birlikte, bazı durumlarda, istisnai olarak, örneğin bazı küçük ülkelerde, komşu büyük bir ülkede toplumsal devrimin gerçekleştirilmesinden sonra, küçük ülke burjuvazisinin, eğer direnmenin boşunalığına ve postunu kurtarmayı yeğ tutmasının daha doğru olacağına inandırılırsa, iktidarı barışçıl yoldan teslim etmesi *olasılığı* da yadsınmaz. Kuşkusuz, küçük ülkelerde bile sosyalizmin, iç savaş olmaksızın *başarılmasını* daha olasıdır; bu nedenle, her ne kadar şiddet bizim ülkelerimize yabancıysa da uluslararası sosyal-demokrasinin *tek* programı, iç savaşın tanınması şeklinde olmalıdır. Aynı şey *mutatis mutandis* (gerekli değişikliklerle) uluslar için de doğrudur. Biz ulusların birleşip kaynaşmasından [sayfa 84] yanayız; ne var ki, ayrılma özgürlüğü olmaksızın, zora dayalı birlikten ve ilhaktan gönüllü birliğe geçilemez. Ekonomik öğenin her şeyin önünde geldiğini —haklı olarak— kabul ediyoruz, ama bu öğeyi Kievski *gibi* yorumlamak marksizmin karikatürünü yapmak demektir. Modern emperyalizmin tröstleri ve bankaları, her ne kadar gelişkin kapitalizmin parçası olarak her yerde kaçınılmaz biçimde dal budak salmışlarsa da, somut görünüşleri, ülkeden ülkeye değişiyor. İleri emperyalist ülkelerin Amerika'nın, İngiltere'nin, Fransa ve Almanya'nın siyasal yapıları arasında, her ne kadar temel öğelerde türdeş (*homogeneous*) iseler de, yine de daha büyük farklılıklar vardır. Aynı türdeşlik, insanlığın, bugünkü emperyalizmden yarının sosyalist devrimine gidişte izleyeceği yolda da kendini gösterecektir. Bütün uluslar sosyalizme varacaktır. Bu kaçınılmaz bir şey. Ama hepsi, bunu aynı yoldan yapacak değildir. Herbiri, demokrasinin şu ya da bu biçimine, proletarya diktatörlüğünün şu ya da bu türüne, toplumsal yaşamın başka başka yönlerinde, sosyalist dönüşümün birbirinden farklı derecelerine, kendisinden bir şeyler katacaktır. Teorik bakımdan hiç bir şey, geleceğin *bu* yönünü, "tarihsel materyalizm adına" tekdüze (*monotonous*) griye boyamaktan daha ilkel değildir; pratik bakımdan da hiç bir şey bu kadar gülünç olamaz. Sonuç Suzdal ressamlığından^[30] farklı olmaz. Gerçekler, sosyalist proletaryanın ilk zaferinden *önce*, şimdi baskı altında bulunan uluslardan ancak 500'de l'inin özgürlüğüne kavuşup ayrılacağını, sosyalist proletaryanın tüm dünyada sonal (*final*) zaferi kazanmasından *önce* de

(yani sosyalist devrim olayları boyunca), baskı altındaki uluslardan ancak 500'de l'inin, o da çok kısa bir süre için ayrılacağını ortaya koysa da, bu durumda *bile*, işçilere, şimdi yaptığımız gibi, ezilen [sayfa 85] *tüm* ulusların ayrılma özgürlüğünü savunmayan, ve tanımayan zulmedici ülkeler sosyalistlerini kendi sosyal-demokrat partilerine kabul etmemelerini salık verirken, biz, hem teorik, hem siyasal pratik bakımdan gene haklı olurduk. Çünkü gerçek şu ki, demokrasinin *farklı* biçimlerine, sosyalizme farklı geçiş *biçimlerine* kendisinden bir şeyler katmak üzere, şimdi zulüm gören uluslardan kaçının ayrılma gereğini duyacağını bilmiyoruz, bilemeyiz. Bizim bildiğimiz, her gün görüp hissettiğimiz şey şudur: Ayrılma özgürlüğünün yadsınması, teorik bakımdan başından sonuna yanlıştır, pratik bakımdan da ezen ulusların şovenistlerine köle olmaya varır.

Yukarıya aldığımız bölümün dipnotunda P. Kievski "Biz, 'zora dayalı ilhaklar'a karşı çıkılmasını bütün gücümüzle desteklediğimizi önemle belirtiriz" diyor.

Ne var ki, P. Kievski, bu "isteğin" kendi kaderini tayin hakkını tanımakla aynı şey olduğunu ve kendi kaderini tayin çerçevesi içinde düşünülmediği sürece "ilhak" kavramının doğru bir tanımının yapılamayacağı şeklindeki açık ifademizi, tek sözcükle olsun yanıtlamıyor. Belki de Kievski, bir tartışmada kişinin, herhangi bir destekleyici tanıt göstermeksizin kendi savlarını ve istemlerini ortaya koymasının yeteceğini sanıyordu.

P. Kievski sözünü şöyle sürdürüyor: " ... Biz, onların *negatif* formüllerinde [yer alan ve -ç] proletaryanın emperyalizme karşı bilincini keskinleştirecek olan bir dizi isteği tamamen kabul ediyoruz; ne var ki, bugünkü sistemde, buna uyan *pozitif* formüller bulunması olasılığı kesinlikle yoktur. Savaşa, karşı olmaya evet, ama demokratik bir barış için verilen savaşa karşı olmaya hayır ... "

Yanlı! İlk sözünden son sözüne kadar yanı! [sayfa 86] Kievski (*Sosyalizm ve Savaş* broşüründe, s. 44-45^[25*]) "Pasifizm ve Barış Sloganı" hakkındaki kararımızı okumuş ve hatta, sanırım, onaylamıştır. Ama anlaşılıyor ki, o kararı kavrayamamıştır. Biz demokratik bir barıştan *yanayız*; yalnızca, kararın da ortaya koyduğu gibi, "bir dizi devrim olmaksızın" bugünkü burjuva hükümetlerin yönetimi altında böyle bir barışın olası olduğu aldatmacasına karşı işçileri uyarıyoruz. Soyut barış savunusunu, yani savaşan ülkelerde *şimdiki* yönetimlerin gerçek sınıf yapısını ya da özellikle emperyalist yapısını dikkate *almayan* savunuyu, işçileri aldatmak olarak görüyor ve kınıyoruz. *Sotsial-Demokrat*'daki (n° 47) tezlerde, eğer devrim, şimdiki savaş sırasında partimizi iktidara getirirse, savaşan taraflara partinin derhal demokratik bir barış önereceğini kesinlikle belirtmiş bulunuyoruz.^[26*]

Ama genel olarak demokrasiye değil, "yalnızca" kendi kaderini tayine karşı durduğuna hem kendini, hem başkalarını inandırmaya çalışan Kievski, bizim "demokratik bir barıştan yana olmadığımız" iddiasına varıp dayanıyor. Garip bir mantık!

Kievski'nin sözünü ettiği bütün öteki örnekler üzerinde tek tek durmanın ve onları çürütmek için yer israf etmenin hiç bir anlamı yok. Çünkü onlar da aynı bön ve yanı! mantık düzeyinde kalmış şeyler; okurları yalnızca güldürecek türden şeyler. İktidarı aldığı zaman, sosyal-demokrasinin, sorunu *nasıl* çözümleneceğine ilişkin olumlu bir yanıtı beraberinde getirmeksizin, yalnızca "emperyalizme karşı proletaryanın bilincini keskinleştirmeye" hizmet edecek "negatif" bir sosyal-demokrat slogan diye bir şey yoktur, olamaz. [sayfa 87] Belirli, olumlu bir çözümle ilintili olmayan "negatif" bir slogan, bilinci "keskinleştirmez", köreltir. Çünkü öyle bir slogan boş bir sözdür, salt kuru-gürültüdür, anlamsız cafcıflı bir sözdür.

P. Kievski, *siyasal* musibetlerle, *iktisadi* musibetleri damgalayıp teşhir eden "negatif" sloganlar arasındaki farkı anlamıyor. Fark şuradadır: Bazı iktisadi musibetler, kapitalizmin öylesine ayrılmaz bir parçasıdır ki, siyasal üstü yapı ne olursa olsun, kapitalizmi ortadan kaldırmadıkça o musibetleri, ekonomik olarak yoketmek *olanaksızdır*. Bunun tersini kanıtlayacak tek olay gösterilemez. Öte yandan, siyasal musibetler, "var olan sistemde", yani kapitalizmde iktisadi açıdan tamamen olanak çerçevesinde bulunan ve —bazı yönleri bir ülkede, belli bazı yönleri bir başka ülkede olmak üzere— kapitalizmde istisnai olarak

gerçekleştirilen demokrasiden uzaklaşmayı ifade eder. Bir kez daha, yazarın anlayamadığı şey, genel olarak demokrasinin uygulanması için gerekli olan temel koşullardır.

Aynı şey boşanma sorununda da sözkonusudur. Bu konunun, *ulusal* sorun üzerine yapılan tartışmalarda, ilk kez Rosa Luxemburg tarafından ortaya atıldığını okurlar anımsayacaktır. Rosa Luxemburg, gayet doğru olan şu görüşü dile getirmiştir: demiştir ki, eğer bir devlet içinde (belli bir bölge, bir yer, vb. için) özerkliği destekleyeceksek, merkezîyetçi sosyal-demokratlar olarak, bellibaşlı bütün ulusal sorunların —*boşanmaya* ilişkin yasa da onlardan biridir— merkez hükümetle merkez parlamentonun yetki alanı içinde olduğunda ısrar etmemiz gerekir. Bu örnek açıkça gösteriyor ki, tam boşanma özgürlüğünü istemeksizin, kişi, demokrat ve sosyalist olamaz; çünkü böyle bir özgürlüğün yokluğu, zaten ezilen cinsin daha da ezilmesinden başka bir şey değildir. Kaldı ki, bir kadının kocasından [sayfa 88] ayrılma *özgürlüğüne* sahip olmasını tanımanın, bütün kadınları aynı şeyi yapmaya *davet* etmek demek olmadığını kavramak da güç olmasa gerektir.

P. Kievski "itiraz ediyor":

"Böyle durumlarda [yani kadının kocayı bırakmak *istediği* durumlarda] kadın hakkını *kullanamazsa*, ya da bu hakkın kullanılması *üçüncü* kişilerin isteğine, hatta daha kötüsü kadının sevgisi üzerinde hak iddia edenlerin isteğine bağlıysa, bu hak [boşanma hakkı] neye yarar? *Böyle* bir hakkın ilân edilmesini savunmalı mıyız? Kuşkusuz hayır! "

Bu itiraz, *genel* olarak demokrasiyle kapitalizm arasındaki ilişkinin hiç bir şekilde anlaşılmanış olduğunu ortaya koyuyor. Kapitalizmde, ezilen sınıfların kendi demokratik haklarını "kullanmalarını" olanaksız hale getiren koşullar istisna değildir, sistemin tipik özelliğidir. Kapitalist düzende, birçok durumda, boşanma hakkı gerçekleştirilememiş olarak kalacaktır; çünkü ezilen cinse, iktisadi yönden başeğdirilmiştir. Kapitalist sistemde ne kadar demokrasi olursa olsun, kadın "evcil bir köle" olarak yatak odasına, bebek odasına, mutfaka kapatılmış bir köle olarak kalmaya devam etmektedir. Kapitalizmde halkın "kendini" yargıçlarını, resmi görevlilerini, okul öğretmenlerini, jüri üyelerini, vb. seçmesi de aynı biçimde, işçilerle köylülerin iktisadi yönden boyuneğdirilmiş olmaları nedeniyle, birçok durumda gerçekleştirilememektedir. Aynı şey demokratik cumhuriyet için de sözkonusudur: Bizim programımız demokratik cumhuriyeti "halk tarafından yönetim" diye tanımlar. Ama bütün sosyal-demokratlar pek iyi bilirler ki, kapitalizmde en demokratik cumhuriyette bile, burjuvazinin, görevlileri rüşvetle ayartmasından, hisse senetleri borsasıyla hükümet arasındaki ittifaktan kurtulmanın yolu yoktur. [sayfa 89]

Buna bakarak, ancak, doğru-dürüst düşünemeyenler ya da marksizm hakkında hiç bir bilgisi olmayanlar, öyleyse cumhuriyet olmanın hiç bir anlamı yok, boşanma özgürlüğünün hiç bir anlamı yok, demokrasinin hiç bir anlamı yok, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının hiç bir anlamı yok sonucuna varırlar. Marksistlerse demokrasinin sınıfsal baskıyı ortadan *kaldırmadığını* bilirler. Demokrasi yalnızca sınıf savaşımını daha doğrudan, daha geniş, daha açık, daha belirgin hale getirir. Gerek duyduğumuz şey de budur. Boşanma özgürlüğü daha tam hale geldikçe, kadınlar "evcil kölelikleri"nin kaynağının hak eksikliği değil, kapitalizm olduğunu daha iyi göreceklerdir. Yönetim sistemi daha demokratik hale geldikçe işçiler, musibet kaynağının, hak eksikliği değil, kapitalizm olduğunu daha iyi anlayacaklardır. Ulusal eşitlik daha tam hale geldikçe (ayrılma özgürlüğü olmaksızın bu eşitlik tam *olamaz*) ezilen uluslar işçileri, eziliş nedenlerinin hak eksikliği değil, kapitalizm olduğunu daha açıkça göreceklerdir, vb..

Bir kez daha belirtelim: Marksizmin abecesinden sözetmek zorunda kalmak insana utanç veriyor. Ama Kievski bunları bilmediğine göre, elden ne gelir ki?

Kievski boşanma sorununu, yurtdışındaki Hazırlık Komitesi sekreterlerinden Semkovski'nin, eğer doğru anımsıyorsam, Paris'te yayınlanan *Golos*'da^[31] ele aldığı biçimde tartışıyor. Semkovski'nin mantık çizgisi şuydu: Doğrudur, boşanma özgürlüğü, bütün öteki kadınlara kocalarından ayrılmaları için çağrı yayınlamak demek değildir, ama sayın bayan,

bütün öteki kocaların, sizin kocanızdan iyi olduğu ortaya konursa, o zaman iş aynı kapıya varır!!

Bu sava sarılan Semkovski'nin unuttuğu şey şudur: Kaçık düşünce, sosyalist ya da demokratik ilkeleri [sayfa 90] ihlal eden bir şey değildir. Semkovski bir kadına, bütün öteki kocaların onun kocasından daha iyi olduğunu söyleseydi, hiç kimse bunu, demokratik ilkelerin ihlali saymazdı. Olsa olsa, büyük bir partide büyük kaçıklar olmasından sakınılamaz der, geçerlerdi. Ama Semkovski, boşanma özgürlüğüne karşı duran ve karısının kendisinden ayrılmasını önlemek üzere mahkemeye, polise ya da kiliseye başvuran kişiyi bir demokrat olarak savunmayı kafasına koyarsa, kesinlikle inanıyoruz ki, Semkovski'nin Yurtdışı Sekreteryasındaki arkadaşları, her ne kadar pişmanlık getirmiş sosyalistlerse de onu desteklemeyi yine de reddederlerdi.

Gerek Semkovski, gerek Kievski, boşanma "tartışmalarında", konuyu anlayamadıklarını ve konunun özünden kaçındıklarını ortaya koymuşlardır. Bu öz şudur: Kapitalizmde, istisnasız *bütün* öteki demokratik haklar gibi, boşanma hakkı da bazı koşullara bağlanmıştır, sınırlıdır, biçimseldir, dardır ve gerçekleştirilmesi aşırı ölçüde güç bir haktır. Ama gene de kendine karşı saygısı olan hiç bir sosyal-demokrat, boşanma hakkına karşı duran bir kişiyi, sosyalist olmak şöyle dursun, demokrat bile saymayacaktır. Konunun özü budur. *Bütün* "demokrasi", kapitalizmde ancak çok ufak ölçüde ve yalnızca görel olarak elde edilebilen "haklar"ın ilânını ve gerçekleştirilmesini içerir. Ama bu hakları ilân etmeksizin, bu hakları hemen şimdi getirmek için savaşım vermeksizin, yığınları bu savaşım ruhuyla eğitmeksizin, sosyalizm *olanaksızdır*.

Bunu anlayamayan Kievski, onun özel konusunun temel sorusunu, yani biz sosyal-demokratların ulusal baskıyı *nasıl* yok edeceğimiz sorusunu atlamaktadır. Dünyanın "kana boğulduğu" yollu sözlerle (ki bu sözlerin tartışılan konuyla hiç bir ilgisi yok) soruyu başından atmaktadır. Bu durumda geriye tek sav [sayfa 91] kalıyor: Sosyalist devrim her şeyi çözecektir! Ya da bazan, onun görüşlerini paylaşan kişilerin ortaya attığı sav kalıyor: Kendi kaderini tayin hakkı kapitalizmde olanaksız, sosyalizmde gereksizdir!

Bu görüş teorik bakımdan saçma, pratik siyasal bakımdan şovenisttir. Bu görüş demokrasinin önemini takdir etmez. Oysa demokrasi olmaksızın sosyalizm olanaksızdır. çünkü: (1) proletarya demokrasi savaşımı içinde, sosyalist devrime hazırlanmadıkça o devrimi yapamaz; (2) utkun sosyalizm, tam demokrasiyi uygulamaksızın, zaferini pekiştiremez ve insanlığa, devletin çözülüp dağılmasını getiremez. Kendi kaderini tayin hakkının sosyalizmde gereksiz olduğuru iddia etmek, bu nedenle, sosyalizmde demokrasinin gereksiz olduğunu öne sürmek kadar anlamsız ve deva bulmaz bir şaşkınlıktır.

Kapitalizmde genel olarak demokrasi ne ölçüde olanaksızsa, kendi kaderini tayin hakkı da *o kadar* olanaksız; sosyalizmde genel olarak demokrasi ne kadar gereksizse, kendi kaderini tayin hakkı da *ancak o kadar* gereksizdir.

Ekonomik devrim, her türlü siyasal baskıyı ortadan kaldıracak önkoşulları yaratacaktır. Bu nedendir ki, her şeyi ekonomik devrime götürüp bağlamak mantıksız ve yanlışır. Çünkü soru, ulusal baskı *nasıl* yokedilecek sorusudur. Ulusal baskı, ekonomik devrim olmaksızın yokedilemez. Bu, sugötürmez bir gerçektir. Ama bununla *yetinmek*, saçmaya ve rezil emperyalist ekonomizme saplanmaktır.

Ulusal *eşitliği* gerçekleştirmeliyiz; bütün uluslar için eşit "haklar" ilân etmeli, formüller halinde biçimlemeli ve uygulamalıyız. Belki de P. Kievski dışında *herkes* bunu kabul eder. Ama bu, Kievski'nin sakındığı bir soruya yolaçar. Soru şudur: ulusal bir devlet kurma [sayfa 92] *hakkının* yadsınması, eşitliğin yadsınması demek değil midir?

Elbette öyledir. Ve tutarlı yani sosyalist demokratlar bu hakkı ilân edecek, formül haline koyacak ve uygulayacaktır. Bu hak olmaksızın, ulusların tam ve gönüllü uzlaşımı ve kaynaşması sağlanamaz.

7. SONUÇ. ALEKSİNSKİ YÖNTEMLERİ

P. Kievski'nin öne sürdüğü savların pek küçük bir kısmını tahlil ettik. Kievski'nin söylemek zorunda olduğu şeylerin tümünde tek bir doğru görüş bulunmadığı için, *bütün* savlarının tahlil edilmesi, bu yazıdan beş kat daha uzun bir yazıyı gerektirirdi. Eğer verdiği rakamlarda yanlışlık yoksa, *doğru* olan tek şey bankalar hakkındaki dipnotunda yer alan maddi bilgilerdir. Geri kalanların tümü, "titreyen gövdesine kazık çakmak" gibi, "fatih kahramanları yalnızca yargılamakla kalmayacağız, ölüme ve tasfiyeye mahkum edeceğiz" gibi, "yeni dünya ıstıraplı kıvranışlarla doğacaktır" gibi, "sorun, haklar bildireleri, haklar bahsetme ya da uluslara özgürlük verildiğini ilân etme sorunu değil, fakat gerçekten özgür ilişkiler kurma, asırlık köleliği ve genel olarak toplumsal baskıyı, özel olarak da uluslara karşı yürütülen baskıyı yıkmaya sorunu olacaktır" gibi sözlerle renklendirilmiş bir keşmekeşten ibarettir. Bu sözler, iki şeyin, aynı zamanda, ifadesi ve peçesidir: Birincisi bu sözlerin altında yatan şey, 1894-1902 arasında görülen müteveffa ve yası bile tutulmamış ekonomizm kadar çirkin olan bir marksizm karikatürü ve sosyalizmle demokrasi arasındaki ilişkiyi o ekonomizm kadar tümünden yanlış yorumlamış *emperyalist ekonomizmdir*.

İkincisi, bu sözlerde Aleksinski yöntemlerinin [sayfa 93] yinelenişini görüyoruz. Kievski'nin yazısında bir bölümün tümü (Bölüm II, madde f, "Yahudilerin Özel Durumu") bütün bütün bu yöntemler üzerine kurulduğu için, bu noktanın özellikle belirtilmesi gerekiyor.

1907 Londra Konferansında, teorik savları yanıtlarken, bir kışkırtıcı gibi davrandığı ve şu ya da bu tür sömürü ve baskıya karşı, ilgisiz, fakat büyük ölçüde yanıltıcı sözlerle başvurduğu için bolşevikler Aleksinski'den kopmuşlardı. Temsilciler "Gene bağırp-çağırmaya başladı" diyorlardı. "Bağırp-çağırmak" Aleksinski'ye yarar getirmedi.

Kievski'nin yazısında da aynı "bağırp-çağıрма"yla karşılaşıyoruz. Kievski, tezlerde açıklanan teorik sorunlara ve savlara hiç bir yanıt vermiyor. Bunun yerine, bir kışkırtıcı gibi davranıyor ve düşünen herkesin göreceği gibi, —bağırp-çağırmalarının ve genel olarak Yahudi sorununun, tartışma konusuyla hiç bir ilgisi olmadığı halde— Yahudilere baskı yapıldığını haykırıyor.

Aleksinski yöntemleri insanı hiç bir olumlu sonuca götürmez. [sayfa 94]

Ağustos-Ekim 1916'da yazıldı.
Collected Works, Vol. 23, s. 28-76.
İlk kez *Zvezda* n° 1 ve 2°de
1924'de yayınlandı.
İmza: *V. Lenin*

Dipnotlar

[1*] Bkz: "Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı (Tezler)", *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, Sol Yayınları, Ankara 1978, s. 156-203. -Ed. ...f

[2*] Burada ve başka yerde, alıntılarda köşeli ayraçlar içindeki ifadeler, aksi belirtilmedikçe, Lenin'e aittir. -Ed. ...f

[3*] Bkz: *Collected Works*, vol. 20, s. 404. -Ed. ...f

[4*] "Biz parçalanmaktan korkmuyoruz" diyor yazar, "biz ulusal sınırları savunmuyoruz." Şimdi buna kesin bir siyasal biçim vermeye çalışın!! *Yapamazsınız*. Güçlük de buradadır. Ekonomizmin, *siyasal demokrasi* sorunlarındaki körlüğü, sizi bundan alıkoyar. ...f

[5*] Bkz: *Collected Works*, vol. 21, s. 159-160. -Ed. ...†

[6*] Bkz: *Collected Works*, Vol. 21, s. 305-306. -Ed. ...†

[7*] Polonya Sosyal-Demokrat Partisi. -Ed. ...†

[8*] Bkz: *Collected Works*, Vol. 21, s. 158-64. -Ed. ...†

[9*] Bkz: *Collected Works*, Vol. 21, s- 300-301. -Ed. ...†

[10*] Bkz: *Collected Works*, Vol. 22, s. 308-313. -Ed. ...†

[11*] Bkz: *Collected Works*, Vol. 22, s. 150-152. -Ed. ...†

[12*] Kievski, acaba Marx'ın bu tür "mantık yöntemleri" hakkında kullandığı, hiç de nazikçe olmayan sözden haberdar mı? Bu nazik olmayan sözü Kievski'ye *yakıştırmaksızın* Marx'ın böyle yöntemleri "sahtekârca" diye tanımladığını, asıl konuya, kanıtlanması gereken şeye, bir kavramın *belirtenmesine* keyfi olarak sokuşturulmuş "sahtekârca" şeyler diye tanımladığını belirtmek zorundayız.

Bir kez daha belirtelim, Marx'ın nazikçe olmayan ifadesini Kievski'ye *yakıştırmıyoruz*. Yalnızca hatanın kaynağını gösteriyoruz. (Elyazmasında bu bölümün üstü çizilmiştir. -Ed.) ...†

[13*] Friedrich Engels, *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*, Sol Yayınları, Ankara 1978, s. 229 -Ed. ...†

[14*] Bkz: *Collected Works*, Vol. 20, s. 425-430. -Ed. ...†

[15*] Şimdiki savaşın belli bir sonuca ulaşması durumunda, Avrupa'da yeni devletler (Polonya, Finlandiya, vb.) kurulmasının, emperyalizmin ve onun iktidarının gelişmesi koşullarını bozmaksızın tam olarak "gerçekleştirilmesi" mümkündür. Tam tersine böyle bir durum, mali-sermayenin etkisini, değini noktalarını ve baskısını *artırır*. Fakat savaşın daha başka bir sonuca ulaşması halinde de yeni Macaristan, Çekoslovakya, vb. devletlerinin kurulması, *aynı şekilde* "gerçekleştirilebilir". Britanya emperyalistleri, zafer kazanacaklarını hesaplayarak, şimdiden bu ikinci sonucu planlıyorlar. Emperyalist çağ, dünya emperyalist ilişkilerinin *sınırları çerçevesinde* ulusal siyasal bağımsızlık için çaba gösterilmesini ya da bunun "elde edilirliliği"ni yıkmıyor. Ne var ki bu sınırların *dışında*, cumhuriyetçi bir Rusya, ya da genel olarak, dünyanın herhangi bir yerinde büyük bir demokratik dönüşüm, bir dizi devrimlere girişmeksizin "gerçekleştirilemez" ve sosyalizm olmaksızın istikrarlı hale gelemmez. Kievski, emperyalizmin demokrasiyle ilişkisini hiç bir şekilde anlayamamıştır. ...†

[16*] Friedrich Engels, *Anti-Dühring*, Sol Yayınları, Ankara 1977, s. 103. ...†

[17*] Örneğin, Hourwich'in, Amerika'da işçi sınıfının koşullarına ve göçlere ilişkin kitabına, *Immigration and Labour*'a bakınız. -Ed. ...†

[18*] Bkz: *Collected Works*, Vol. 22, s. 143-156. -Ed. ...†

[19*] Talmud, geniş anlamda, Yahudilerin, törensel geleneklerini de düzenleyen medeni hukuk yasasıdır. Ataların koyduğu bağlayıcı kuralları içeren Mişna bölümüyle bunu tamamlayıcı nitelikte olan ve sözkonusu kuralların yorumunu kapsayan Gemara bölümünden oluşur. Talmud sözcüğü başlarda yalnızca Gemara'yı ifade ederdi. Bilinen en eski iki Talmud'dan biri Kudüs (ya da Filistin) Talmud'u, ikincisi Babil Talmud'udur. -ç. ...†

[20*] Engels'in 12 Eylül 1882'de Kautsky'ye yazdığı mektup. Lenin, "Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı Üzerine Bir Tartışmanın Özeti" yazısında Engels'in bu mektubunu anar, [*Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, Sol Yayınları, Ankara 1976, s. 194-195. -Ed.] ...†

[21*] P. Kievski, Martinov'la şürekâsının 1899-1901 arasında neler yazdığını yeniden okusa iyi eder. "Kendi" kanıtlarının çoğunu orada bulacaktır. ...†

[22*] "Ulusların kendi kaderlerini tayin etmesi"ne karşı çıkan bazı garip kişiler, bizim görüşümüzü, "uluslar" sınıflara bölünmüştür savıyla reddetmeye çalışıyorlar. Bu karikatür marksistlere bizim alışlagelmiş yanıtımız şudur: programımızın demokrasiye ilişkin bölümü "halk tarafından yönetim"den sözeder. ...†

[23*] Bütün bilgilerimizin yalnızca öznel ve görelî (relative) olduğunu, nesnel (objective) bilgi olmadığını öne süren felsefe anlayışından yana olanlar. -ç. ...†

[24*] Anlaşıldığına göre Kievski, bazı Alman ve Hollandalı marksistlerin ortaya attığı

"sömürgelerden çıkın" sloganını, teorik içeriğini ve nereye varacağını düşünmeksizin, Rusya'nın özelliklerini dikkate almaksızın *yineleyivermiştir*. Bir Alman ya da Hollandalı marksistin "sömürgelerden çıkın" sloganıyla yetinmesi —bir noktaya kadar— mazur görülebilir. Çünkü birincisi, Batı Avrupa ülkeleri sözkonusu olduğunda, ulusal baskının tipik biçimi sömürgelerdeki baskıdır; ikincisi "sömürge" sözcüğünün kendisi Batı Avrupa ülkeleri için özellikle açık, canlı ve hayati bir anlam ifade etmektedir.

Peki ya Rusya'nın durumu? Rusya'nın garipliği şurada ki, "*bizim*" sömürgelerimizle, "*bizim*" baskı altında bulunan uluslarımız arasındaki farklılık, açık, somut değildir ve hayati olarak hissedilmemiştir.

Diyelim Almanca yazan bir marksistin, Rusya'daki bu garipliği gözden kaçırmaması mazur görülebilir. Ama Kievski mazur görülemez. Rusya sözkonusu olduğu zaman ezilen uluslarla sömürgeler arasında bazı ciddi farklılıklar bulmaya çalışmanın apaçık saçmalığını, salt *yinelemek* değil *düşünmek* isteyen bir Rus marksist özellikle bilmelidir. ...f

[25*] Bkz: *Collected Works*, Vol. 21, s. 162-163. [V. İ. Lenin, *Sosyalizm ve Savaş*, Sol Yayınları, Ankara 1976, s. 30. -Ed.] ...f

[26*] Bkz: *Collected Works*, Vol. 21, s. 403-404. -Ed. ...f

Açıklayıcı Notlar

[1] Bu yazı ve onun ardından gelen iki yazı, 1915 ilkyazında, *Kommunist* dergisinin yayım hazırlıklarının yapıldığı sıralarda biçimlenen bolşevizme karşıt ve marksizmle ilişkisi olmayan eğilimi hedef almıştı. Bu eğilimi Buharin-Piyatakov-Bosh grubu temsil ediyordu. *Kommunist* dergisi *Sotsial-Demokrat*'la işbirliği halinde yayınlanacaktı. Y. L. Piyatakov (P. Kievski) ve Y. B. Bosh derginin mali giderlerini karşılamayı yüklediler, N. İ. Buharin de derginin yazışmaları yönetmenlerinden biri olarak görevlendirildi. Lenin'in bu grupla görüş ayrılığı, Eylül 1915'te *Kommunist*'in 1-2 sayılarının yayınlanmasıyla yoğunlaştı. Buharin, Piyatakov ve Bosh, *Sotsial-Demokrat*'a gönderdikleri "Kendi Kaderini Tayin Hakkı Sloganı" hakkındaki tezlerinde, Lenin'in toplumsal devrim teorisine karşı çıktılar, emperyalist çağda demokrasi için savaşım verilmesini yadsıdılar, partinin, ulusların kendi kaderini tayin hakkı istemini geri almasında direttiler.

Grup teorik ayrılıklarla yetinmedi, partinin siyasetine ve sloganlarına açıkça saldırıya geçti. Grup, hizipçi amaçlarını geliştirebilmek üzere *Kommunist*'i kullanmanın yollarını aramakta ve *Sotsial-Demokrat*'ın yazıkuruluna kendi düşüncelerini zorla kabul ettirmeye çalışmaktaydı. Piyatakov'la Bosh, Yurtdışı Merkez Yönetim Kurulu Bürosunun, kendilerini ayrı bir grup olarak tanınmasında ısrar ediyor, Büroya karşı sorumlu olmayı kabul etmiyordu. Grup, Rusya'daki Merkez Kurulunun üyeleriyle bağımsız ilişkiler kurma ve broşürler, vb. yayınlama kararı aldı. Gerçi bu istek geri çevrildiyse de, grup, Rusya'daki Merkez Yönetim Kurulu Bürösuyla temas kurmaya çabaladı.

Lenin, "onlar için doğrudan ya da dolaylı hiç bir sorumluluk kabul edemeyiz, hatta eşitlik tanımak şöyle dursun, onları partide tutma sorumluluğunu bile yüklenemeyiz" diyerek Piyatakov-Bosh-Buharin'in tezlerine kesinlikle cephe aldı. N. İ. Buharin'e, Y. L. Piyatakov'a, G. Y. Zinovyev'e ve A. G. Şliyapnikov'a mektuplarında Lenin, grubun görüşlerini ve parti tanımaz hizipçi girişimlerini sert bir dille eleştirdi, Zinovyev'le Şliyapnikov'un uzlaşmacı tutumlarını kınadı. Önerisi üzerine, *Kommunist*'in *Sotsial-Demokrat* yazıkuruluyla ortaklaşa yayınlanması kararlaştırıldı ve grup dağıldı.

"Gelişen Emperyalist Ekonomizm Eğilimi", "Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı"na ilişkin tezler hakkındaki yorum yazısı Buharin'in *Sotsial-Demokrat*'a göndermesi üzerine yazıldı. Yazı o zaman yayınlanmadı. - 7. ...f

[2] *Ekonomizm*, yüzyılın sonlarına doğru Rus sosyal-demokrasi hareketi içinde beliren oportünist bir eğilimde, enternasyonal oportünizmin Rusya'daki türüydü. Ekonomistler, işçi sınıfı hareketinin hedeflerini, daha yüksek ücretler, daha iyi çalışma koşulları, vb. için savaşımla sınırlıyorlar, siyasal savaşımın, liberal burjuvaziye bırakılmasını savunuyorlardı. Ekonomistler, işçi sınıfı partisinin önder rolü oynamasına karşıydılar. İşçi sınıfı hareketinin kendiliğindenliğini bir tapkı haline getirerek, devrimci teorinin önemini küçültüyorlar, işçi sınıfı hareketine sosyalist bilinci getirmek üzere bir marksist partinin gereğini yadsıyorlar, yolu burjuva ideolojisine açıyorlardı. Sosyal-Demokrat Parti saflarındaki dağınıklığı, keşmekeşi, sınırlı amatörcü yaklaşımı savunuyorlar, merkezileşmiş bir işçi sınıfı partisinin yaratılmasına karşı çıkıyorlardı.

Lenin'in ekonomist görüşlere yönelttiği geniş kapsamlı bir eleştiri, onun "Rus Sosyal-Demokratlarının Bir Protestosu", "Rus Sosyal-Demokrasisinde Yoz Bir Eğilim", "Yeri Gelmişken *Profession de Foi*" ve "Ekonomizmin Savunucularıyla Bir Konuşma" başlıklı yazılarında (*Collected Works*, vol. 4, s. 167-182, 255-285, 286-296 ve vol 5, s. 313-320) bulunabilir. Lenin'in *Ne Yapmalı?* adlı yapıtı (Bkz: *Collected Works*, vol 5, s. 347-529) ekonomizmin ideolojisini bozguna uğrattı. Ekonomistlere karşı İskra gazetesi de büyük rol oynamıştır. - 7. ...f

[3] *Narodnikler*, 19. yüzyılda altmışlar ve yetmişlerde Rus devrimci hareketi içinde ortaya çıkan küçük-burjuva narodizm eğiliminin yandaşıdır. Narodnikler otokrasinin kaldırılmasından ve toprağın köylüye verilmesinden yanaydılar. Kapitalizmin Rusya'da geçici bir şey olduğuna, gelişme olasılığı bulunmadığına inanıyorlardı. Bu nedenle de Rusya'da devrimci güç olarak proletaryayı değil, köylüyü görüyorlardı. Narodnikler köy komününü, sosyalizmin embriyosu olarak kabul etmekteydiler. Narodnikler, köylüleri otokrasie karşı ayaklandırma amacıyla "halkın arasına karıştırdılar", köylere gittiler, ama herhangi bir destek görmediler.

Seksenlerde ve doksanlarda narodnikler, çarlıkla uzlaşma siyasetini benimsediler, kulak sınıfının çıkarlarına sözcülük ettiler, marksizme karşı sert bir savaş verdiler. - 7. ...f

[4] Burada "Siyasal Devrimi Kim Yapacak?" adlı yazı kastediliyor. Bu yazı 1899 yılında Urallar Sosyal-Demokrat Grubu tarafından yayınlanan *Proletarya Savaşımı* n° 1 sempozyumunda yer aldı. Yazı daha sonra Kiev Yönetim Kurulu tarafından broşür halinde yeniden yayınlandı. Broşürün yazarı olan ekonomist A. A. Sanin, bağımsız bir işçi sınıfı partisine ve siyasal devrime karşıydı, Rusya'da hemen yerine getirilmesi gerektiğini söylediği sosyalist dönüşümün, genel bir grev yoluyla gerçekleştirilebileceğini düşünüyordu. - 7. ...f

[5] RSDİP yurtdışı grubunun 14-19 Şubat (27 Şubat-4 Mart) 1915'te Bern'de yaptığı konferans kastediliyor. Lenin'in girişimiyle gerçekleştirilen konferans, genel bir parti kurultayı niteliğindedir, çünkü savaş nedeniyle ne parti kurultayı toplanabiliyordu, ne Bütün-Rusya konferansı çağrılabilirdi.

Bern Konferansına RSDİP Merkez Yönetim Kurulu temsilcileriyle RSDİP Merkez Yayın Organı, *Sotsial-Demokrat*, Sosyal-Demokrat Kadın Kolları temsilcileri, Paris, Zürih, Bern, Lozan, Cenevre, Londra ve Baugy'deki RSDİP grupları temsilcileri katıldı. Bern grubunun bütün üyeleriyle, Lozan ve Baugy gruplarının birçok temsilcisi konferansa konuk olarak

geldiler. Lenin, Merkez Yönetim Kuruluyla Merkez Yayın Organının temsilcisiydi ve konferans çalışmalarını yönetti.

Gündemdeki ana konu, savaş ve partiye düşen ödevler konusu, konferansa Lenin tarafından sunuldu. Lenin, Merkez Yönetim Kurulunun bildirisinde "Savaş ve Rus Sosyal-Demokrasisi"nde ortaya atılan bu konuya ilişkin önerileri genişletti. Montpellier ve özellikle Baugy grupları tarafından öne sürülen ve konferansça kabul edilen öneriler, Lenin'in, iç savaşa ilişkin önermelerinin bazı parti üyelerince tam kavranmadığını belirtiyordu. Bu kişiler, "kendi" hükümetini yenik düşürme sloganına itiraz etmişler, ve kendi barış sloganlarını ortaya atmışlar, ortacı tutumla savaşın önem ve gereğini kavrayamamışlardı. Bütün bu noktalar konferansta tartışılarak çözümlendi, Lenin'in tezleri oybirliğiyle kabul edildi. Baugy'nin önerisindeki hatalı görüşleri ısrarla destekleyen tek kişi Buharin oldu, Lenin'in parti ve enternasyonal sosyal-demokrat hareket için düzenlediği sloganlara karşı çıktı. Buharin, ulustarın kendi kaderlerini tayin hakkına, genel olarak asgari programın öne sürdüğü istemlere karşıydı, bu istemlerin sosyalist devrime "zıt" düştüğünü söylüyordu. Ancak konferansta hiç kimse Buharin'i desteklemedi. - 8. ...

[6] Buharin'in 1915 Kasımında yazdığı ve Buharin, Piyatakov ve Bosh imzasıyla *Sotsial-Demokrat* yazıkuruluna verilen "Kendi Kaderini Tayin Sloganı Üzerine" adlı tezler kastediliyor. - 8. ...

[7] *Enternasyonal Sosyalist Kurul Bülteni* n° 3'te, 29 Şubat 1916'da, Henriette Roland-Holst, J. Visseher, D. Wijnkoop ve J. Ceton imzasıyla yayınlanan, Henriette Roland-Holst'un derlediği "Programm-Entwurt der RSV und der SDAP Hollands" ("Devrimci- Sosyalist Lig'in ve Hollanda Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin Program Taslağı") kastediliyor.

Enternasyonal Sosyalist Kurul, Zimmerwald'deki Birinci Enternasyonal Sosyalist Konferansında, 5-8 Eylül 1915'te seçilen ve Robert Grimm, Oddino Morgari, Charles Naine ve A. Balabanova'dan oluşan Zimmerwald Grubu yönetim kuruludur. Genel merkezi Bern'deydi. Zimmerwald Konferansından kısa süre sonra, Grimm'in önerisi üzerine, Zimmerwald kararlarını kabul eden bütün partilerin temsilcilerini içine alan daha geniş bir Enternasyonal Sosyalist Kurul kuruldu. Kurulda, RSDİP'ni Lenin, İnessa Armand ve Zinoviev temsil ediyordu. Kurul *Internationale Sozialistische Kommission zu Bern Bulletin*'i (Bern'deki Enternasyonal Sosyalist Kurul Bülteni'ni), Almanca, Fransızca ve İngilizce yayınladı. Eylül 1915'le Ocak 1917 arasında *Bülten*'in altı sayısı yayımlandı. - 8.

[8] *Sotsial-Demokrat* — RSDİP'nin, Şubat 1908-Ocak 1917 arasında yayınlanan yasa-dışı merkez yayım organı. Gazetenin ilk sayısı Rusya'da yayınlanmak istenmiş, ama bu başarılamayınca gazete yurtdışında çıkarılmıştı. Gazetenin 2-32 sayıları (Şubat 1909-Aralık 1913 arasında) Paris'te, 33-58 sayıları (Kasım 1914-Ocak 1917 arasında) Cenevre'de yayımlandı. Toplam 58 sayı yayımlandı. Bunlardan 5'inin ayrıca eklentileri vardı. Aralık 1911'den itibaren gazetenin yazışleri yönetmenliğini Lenin yaptı. Gazetede Lenin'in 80'den fazla yazısı ve kısa notları yayımlandı.

Gazetenin bütün işlerini Lenin yürütmüş, içeriğine o karar vermiş, başkalarının yazılarını yayıma hazırlamış ve baskı işlerini yönetmişti.

Birinci Dünya Savaşı sırasında *Sotsial-Demokrat*, enternasyonal oportünizm, ulusalcılık ve şovenizmle savaşarak, bolşevik sloganlarını halka yayarak, işçi sınıfını ve genel olarak emekçi halkı, emperyalist savaşla ve o savaşı yaratanlarla, çarlık otokrasisi ve kapitalizmle savaş için uyandırarak önemli bir rol oynadı. *Sotsial-Demokrat*, enternasyonalist güçleri,

sosyal-demokrat hareket içinde birleştirmekte de büyük bir rol oynadı, - 9. ...f

^[9] *Vorbote* ("Haberci") — Zimmerwald Grubunun Bern'de Almanca yayınladığı teorik organı. Ocak ve Nisan 1916'da iki sayısı yayınlandı. Resmi yayımcılar Roland-Host ile Pannekoek'ti.

Derginin kurulmasında ve birinci sayısının çıkmasından sonra, daha geniş yığınlara seslenebilmek üzere Fransızca nüshasının yayınlanmasında Lenin'in payı büyüktür. Dergide Sol Zimmerwald'ciler, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve "silahsızlanma" sloganı üzerinde gayet sert bir tartışma açtılar. - 9. ...f

^[10] Bern'de 5-8 Şubat 1916 tarihleri arasında yapılan bu toplantıya Almanya, Rusya, İtalya, Norveç, Avusturya, Polonya, İsviçre, Bulgaristan, Romanya ve daha başka ülkelerin enternasyonalist sosyalistlerinden 22 temsilci katıldı. Toplantıya katılanların çoğu, her ne kadar ilk Zimmerwald Konferansındaki gibi, ortayolculardan oluşuyor idiye de, konferansın niteliği, güçler arasındaki birliğin Sol'dan yana ağır bastığını gösteren bir değişiklik olduğunu ortaya koyuyordu.

Toplantıda kabul edilen ve bütün bağlı partilerle gruplara seslenen bir çağrıda, bolşeviklerle öteki sol güçlerin baskısı sonucu, Zimmerwald'ın sol siyasetiyle aynı doğrultuda olan bazı değişikliklere yer verilmişti. Çağrı, burjuva hükümetlere sosyalistlerin katılmasını kınadı, emperyalist bir savaşta "ata topraklarının savunulması" sloganını ve savaş için ödenek verilmesinin onaylanmasını kınadı. Çağrı, işçi hareketinin desteklenmesinin ve emperyalist savaşa karşı yığınsal devrim hareketleri hazırlamanın gereğini önemle ortaya koydu. Ancak çağrı, sosyal-şovenizmden ve oportünizmden kopma isteğini içermediği için tutarsızdı. Lenin'in değiştirgelerinin tümü kabul edilmemişti. Zimmerwald Solu gerçi çağrıyı bütün noktalarıyla onaylamadığını, ancak ilk Zimmerwald Konferansının kararlarıyla karşılaştırıldığı zaman bu çağrıyı gene de ileri bir adım saydıkları için, lehte oy kullanacaklarını ilan etti. - 9. ...f

^[11] *Zimmerwald Solu*, Eylül 1915'te Zimmerwald'da yapılan Enternasyonal Sosyalist Konferansta Lenin'in girişimiyle kuruldu. Grup, konferansta, RSDİP Merkez Yönetini Kurulunu, İsveç, Norveç, İsviçre ve Almanya'daki Sol sosyal-demokratları, Polonya sosyal-demokrat muhalefetini ve Letonya sosyal-demokratlarını temsil eden temsilcilerin sekizinden oluşuyordu. Lenin'in önderlik ettiği grup ortayolcu konferans çoğunluğuna karşı savaştı. Grubun, savaşı kınayan, sosyal-şovenistlerin ihanetini gözler önüne seren ve savaşa karşı aktif bir savaşım verilmesi gereğini vurgulayan önerileri ve bildiri taslağı, ortayolcu çoğunluk tarafından reddedildi. Ancak Zimmerwald Solu yine de, kabul edilen bildiriye, kendi bildiri taslağındaki bazı önemli noktaları koydurtmayı başardı. Zimmerwald Solu, emperyalist savaşa karşı savaşımında ilk adım olarak gördüğü için, bildiriden yana oy kullandı, ancak özel bir açıklamayla da bildirinin yetersizliğini ve tutarsız yanlarını ortaya koydu. Grup aynı zamanda, Zimmerwald hareketinin parçası olarak kalmaya devam edeceğini, ancak kendi görüşlerini yaymaya ve enternasyonal ölçüde bağımsız çalışmalarını sürdüreceğini belirtti. Grup, Lenin, Zinoviev ve Radek'ten oluşan bir büro kurdu ve kendi yayın organı olan *Vorbote*'yi (Bkz: 9 nolu not) çıkardı.

Doğru ve tutarlı bir enternasyonalist tutum takınan tek grup olan bolşevikler, Zimmerwald Solu'nun önderiydiler. Lenin gerek Radek'in oportünist yalpalamalarını ve gruptaki öteki üyelerin hatalarını eleştiriden geri durmadı.

Zimmerwald Solu, dünya sosyal-demokrat hareketinde enternasyonalist öğelerin toplanma noktası haline geldi. - 9. ...f

[12] *Raboçaya Mysıl* ("İşçilerin Düşüncesi") — Ekim 1897'den Aralık 1902'ye kadar bir grup ekonomistin Rusya'da yayınladığı bir gazete. Enternasyonal oportünizmin Rus türünün temsilcisi oluşu niteliğiyle, gazeteye Lenin'in yönelttiği eleştiriler, Ne Yapmalı?'da yer almıştır. - 11. ...↑

[13] *Prosveşçeniye* ("Aydınlatma") — Bolşeviklerin, Aralık 1911-Haziran 1914 arasında St. Petersburg'da yasal olarak yayınladıkları aylık teorik dergi. Derginin baskı sayısı 5.000'di. Lenin Paris'te ve sonraları Krakov ve Poronin'de bulunduğu sıralarda, dergiyi yönetti, yazıları yayıma hazırladı yazıkurulu üyeleriyle düzenli olarak haberleşti. Lenin'in *Prosveşçeniye*'de yayınlanan yazıları şunlardır: "Seçim Kampanyasının Temel Sorunları", "Marksizmin Üç Kaynağı ve Üç Ögesi", "Ulusal Sorun Konusunda Eleştirici Düşünceler", "Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı", "Birlik Birlik Diye Birliğe Vurulan Darbe" ve "Burjuva Aydınların İşçilere Karşı Savaşım Yöntemleri". - 12. ...↑

[14] Lenin burada, Fransız İşçi Partisinin 1880'de kabul ettiği programla, Alman Sosyal-Demokrat Partisinin Gotha'da 1875'te ve Erfurt'ta 1891'de kabul ettiği programları kastediyor. - 12. ...↑

[15] *Sosyalizm ve Savaş* başlıklı broşür (*Collected Works*, vol. 21, s. 295-338) [V. İ. Lenin, *Sosyalizm ve Savaş*, Sol Yayınları, Ankara 1976] kastediliyor. - 16. ...↑

[16] 1915 *Zimmerwald Konferansındaki Polonyalı Sosyal-Demokratların Bildirisi* kastediliyor. Bildiri, çarlık hükümetinin Alman ve Avusturya hükümetlerinin "Polonya halkını, kendi kaderlerini biçimlendirme fırsatından yoksun bırakan, gelecekteki tazminat pazarlıklarında Polonya topraklarını bir piyon olarak gören" baskıcı siyasetini protesto etmekteydi. "Ve bu" diyordu bildiri, "kapitalist hükümetlerin uyguladığı siyasetin asıl özünü, olanca kabalığıyla ortaya sermektedir. O hükümetler yığınları boğazlamaya göndererek, ulusların gelecek kuşaklar boyunca kaderini keyfi şekilde biçimlendiriyorlar." Polonya sosyal-demokratları, diyordu bildiri, inanmışlardır ki, ancak ve ancak enternasyonal devrimci proletaryanın sosyalizm için vereceği yaklaşan savaşıma "ulusların ayağına vurulan prangaları parçalayacak olan ve hangi şekil altında uygulanıyor olursa olsun yabancı egemenliğini yıkacak olan savaşıma katılmak, Polonya halkı için de ulusların ittifakının eşit bir üyesi olarak her bakımdan gelişmesi fırsatını güvence altına alacaktır." - 18. ...↑

[17] Bu yazı, Y. L. Piyatkov'un (P. Kievski) "Mali-Sermaye Çağında Proletarya ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı" başlıklı yazısına (Ağustos 1916) yanıt olarak yazıldı. Yazının kenarında Lenin'in, "Kievski'nin kendi kaderini tayin hakkındaki yazısı ve Lenin'in yanıtı" notu bulunmaktadır. Her iki yazı da *Sbornik Sotsial-Demokrata* n° 3 için hazırlanmıştı. Bir süre sonra Lenin, Kievski'ye yanıt olarak bir başka yazı daha yazdı: "Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm". Mali güçlükler nedeniyle 3. sayı basılamadı, bu nedenle yazılar yayınlanamadı. Ancak Lenin'in elyazması, yurtdışında yaşayan bolşeviklerle bazı sol sosyal-demokratlar arasında elden ele dolaştırılarak okunmuştu. - 19. ...↑

[18] Lenin, sol-kanat Hollanda sosyal-demokratı Henriette Roland-Hols'un, İsviçre sosyal-demokrat dergisi *Neues Leben*'de ("Yeni Hayat") 10-11 (Ekim-Kasım) ve 12 (Aralık) numaralı sayılarda 1915'te yayınlanan "Miliz oder Abrüstung?" ("Milis mi Silahsızlanma mı?") başlıklı yazısını kastediyor.

İsviçre'nin genç sosyal-demokratlarından sözederken Lenin daha çok, İsviçre'de yayınlanan ve Sosyalist Gençlik Örgütleri Enternasyonal Ligi'nin organı olan *Jugende-Internationale* (Gençlik Enternasyonalı) adlı dergiyi gözönünde bulunduruyordu. Dergi

İsviçre Sosyal-Demokrat Partisi içindeki sol güçler adına konuşuyordu. Derginin 3. sayısında "Volksheer oder Entwaffnung?" ("Bir Halk Ordusu mu Yoksa Silahsızlanma mı?") başlıklı başyazı yayınlanmıştı.

İskandinav (İsveç ve Norveç) sol sosyal-demokratlarının bu konudaki tutumu *Sbornik Sotsial-Demokrata*'nın 2. sayısında yayınlanan iki yazıda, Karl Kilbom'un "İsveç Sosyal-Demokrasisi ve Dünya Savaşı" başlıklı yazısıyla Arvid Hansen'in "Bugünkü Norveç İşçi Hareketinin Belli Bazı Yönleri" başlıklı yazısında ortaya konmuştu.

Lenin "silahsızlanma" sloganını, "Proletarya Devriminin Askeri Programı" ve "'Silahsızlanma' Sloganı" başlıklı yazılarında tartışır. (*Collected Works*, vol. 23, s. 77-87 ve s. 94-104.) - 21. ...†

[19] 17 numaralı dipnota bakınız. - 28. ...†

[20] *İskracılar* — Lenin'in çıkardığı *İskra* adlı gazeteyi destekleyenlere, en tutarlı devrimci sosyal-demokratlara verilen ad.

İskra — Aralık 1900'de yurtdışında yayınlanan ve gizlice Rusya'ya sokulan, tüm Rusya'ya dağıtılan, yasa-dışı ilk marksist Rus gazetesi. Gazeteye 1903'te menşevikler elkoymuştu. Gazete bu yüzden, 52. sayıdan itibaren devrimci marksizmin yayın organı olmaktan çıktı. Gazete o tarihten sonra, bolşevik *İskra*'dan farklı olarak yeni-*İskra* diye anılmaya başlandı. - 29. ...†

[21] Buligin Duması adını, dumanın toplanmasına ve seçimlere ilişkin kuralları kapsayan yasayı hazırlayan içişleri Bakanı A. G. Buligin'den alır. Dumanın çara bir çeşit danışmanlık etmesi düşünülüyordu. Bolşevikler dumanın aktif olarak boykot edilmesi çağrısında bulundular ve propagandalarını şu sloganlar üzerinde yoğunlaştırdılar: Silahlı ayaklanma, devrimci ordu, geçici devrimci hükümet. Bolşevikler boykot kampanyasını, devrimci güçleri harekete geçirmek, yığınsal grevleri yürütmek ve silahlı bir ayaklanmayı hazırlamak üzere kullandılar. Tüm ülkeye yayılan Ekim 1905 genel grevi ve gittikçede büyüyen devrim dalgası seçimleri engelledi ve дума toplanamadı. Lenin Buligin dumasını şu yazılarında tartışır: "Anayasa Pazaryeri", "Buligin Dumasını Boykot ve Başkaldırı", "Çarla Halkın ve Halkla Çarın Birliği", "Monarşist Burjuvazinin izinde mi, Yoksa Devrimci Proletaryanın ve Köylünün Öncülüğünde mi?" (*Collected Works*, vol. 8, s. 351-355; Cilt 9, 179-187, 191-199, 212-229). - 29. ...†

[22] *Otzovistler* ve *ultimatocular* kastediliyor.

Otzovistler — A. A. Bogdanov, G. A. Aleksinski, A. V. Sokolov (S. Volski), A. V. Lunaçarski, M. N. Liyadov ve daha başkalarından oluşan, 1908'de bolşevikler arasında ortaya çıkan oportünist bir grup. Bu grup, devrimci bazı sözlerin gerisine gizlenerek, Üçüncü Dumadaki sosyal-demokrat üyelerin geri çağrılmasını (Rusça'da *otzvat* sözcüğü *geri çağırma* anlamındadır) istediler. Grup mensupları yasal örgütlerde —işçi birliklerinde, kooperatiflerde ve öteki yığın örgütlerinde— çalışmayı da yadsıyorlar, gemi aziya almış bir gericiliğin yarattığı koşullarda, partinin yasa-dışı eylemlerle yetinmesini öneriyorlardı. Otzovistler partiye çok büyük zarar verdiler. Güttükleri siyaset partiyi yığınlardan soyutlayabilir ve sonunda sekter bir örgüt haline dönüştürebilirdi.

Ultimatocular — Bunlar da otzovizmin bir başka türünü temsil ediyorlar, yalnızca biçimsel olarak otzovistlerden ayrılıyorlardı. Ultimatocular, dumadaki sosyal-demokrat üyelere, ya parti Merkez Yönetim Kurulunun kararlarına tam olarak boyun eğmeleri ya da dumadan geri çekilmeleri yolunda bir ultimatom verilmesini savunuyorlardı. Ultimatocular,

sosyal-demokrat temsilcilerin işledikleri hatanın üstesinden gelinmesini ve tutarlı devrimci bir doğrultuyu benimsemelerini sağlayacak özenli bir çalışmaya gerek olduğunu kavrayamadılar. Lenin ultimatomcuları "mahcup otzovistler" diye adlandırmıştı. - 29. ...↑

[23] 17 nolu açıklayıcı not'a bakınız. - 29. ...↑

[24] Konferans 27 Şubat-4 Mart 1915 tarihleri arasında Bern'de yapıldı. Lenin'in girişimiyle yapılan konferansta, gündemde şu konular yer alıyordu: 1) Yerel örgütleri gelen raporlar; 2) Savaş ve partiye düşen ödevler (öteki siyasal gruplara karşı takınılacak tutum); 3) Yurtdışındaki bolşevik örgütleri bekleyen ödevler (öteki grupların genel açıklama ve girişimleri karşısında tutum); 4) Merkez yayın organı ve yeni bir gazete; 5) "Topluluk" sorunları karşısında tutum (göçmen "topluluklar"a ilişkin sorunlar); 6) Yurtdışı Örgütleri Komisyonunun seçimi; 7) Öteki işler. Gündemdeki ana konu savaş ve partiye düşen ödevler maddesiydi. Lenin bu konuda bir rapor sundu. Konferans, Lenin'in raporundaki önerileri kabul etti. Bu öneriler, Bolşevik Partinin, emperyalist savaşta güdeceği taktikleri ve görevlerini belirtiyordu. - 31. ...↑

[25] *Die Neue Zeit* ("Yeni Zamanlar") — Alman Sosyal-Demokrat Partisinin, 1883-1923 arasında Stuttgart'ta yayılanan teorik yayım organı. Dergiyi Ekim 1917'ye kadar K. Kautsky, daha sonra da H. Cunow yönetti. *Die Neue Zeit* Marx'la Engels'in birçok yazıtını yayınlayan ilk dergidir. Engels dergiye öğütleriyle yardımcı olmuş ve zaman zaman da marksizmden saptığı için eleştirmiştir. 1895'te Engels'in ölümünden sonra *Die Neue Zeit*, sayfalarını Eduard Bernstein'a ve öteki revizyonistlere açtı. Dergi Bernstein'ın "Sosyalizmin Sorunları" adlı yazısını yayınlamıştır. Yazı, marksizme karşı revizyonist kampanyanın hareket noktası olmuştur. Birinci Dünya Savaşında *Die Neue Zeit* ortayolcu bir tutum takındı ve sosyal-şovenistleri destekledi. - 38. ...↑

[26] *Enternasyonal Grup* — Alman sol sosyal-demokratlarının devrimci örgütü. Birinci Dünya Savaşının hemen başlarında Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Franz Mehring, Clara Zetkin, Julian Marchlewski, Léon Jogiches (Tyszka) ve Wilhelm Pieck tarafından kuruldu. Nisan 1915'te Rosa Luxemburg ve Franz Mehring, *Internationale* adlı dergiyi yayınlamaya başladılar. Almanya'daki sol güçlerin çekirdeğini birleştirmekte bu derginin büyük yararı olmuştur. Bu sol gruplar 1 Ocak 1916'da Berlin'de bir ulusal konferans topladılar ve *Enternasyonal Grup* böylece resmi hale geldi. Grup ayrıca, Rosa Luxemburg'un, Liebknecht, Mehring ve Clara Zetkin'le işbirliği yaparak hazırladığı "Temel İlkeler" programını ("Leitsätze") kabul etti. Grup 1915 yılında bazı siyasal broşürler yayınladı ve 1916'dan itibaren de Spartaküs imzasını taşıyan yasa-dışı Siyasal Mektuplarını yayınlamaya başladı. Bu mektuplar Ekim-1918'e kadar düzenli olarak çıkarıldı. Grup da o mektuplardan itibaren Spartaküs Grubu diye anılmaya başladı.

Grup yığınlar arasında devrimci propagandayı yürütüyor, savaş aleyhtarı kitle gösterileri düzenliyor, grev hareketlerini yönetiyor, dünya savaşının emperyalist yapısını ve sosyal-demokrat önderlerin ihanetini gözler önüne seriyordu. Ne var ki Spartaküs Grubu, teori ve pratik sorunlarında bazı ciddi yanlışlara düştü: Emperyalist çağda ulusal kurtuluş savaşları olasılığını yadsıdılar, emperyalist savaş bir iç savaşa dönüştürme sorununda tutarlı değildiler, proletarya partisinin öncü rolünü yeterince değerlendiremediler ve oportünistlerle kesin bir ayrılığı gerçekleştirmediler.

1917 Nisanında grup, örgütsel özerkliğini saklı tutarak, merkezci Bağımsız Alman Sosyal-Demokrat Partisine katıldı, ancak Almanya'da 1918 Kasımındaki devrimden sonra

bağımsızlardan ayrıldı ve Spartaküs Ligi'ni örgütledi. Lig, programını 14 Aralık 1918'de yayınladı ve kuruluş kongresinde (30 Aralık 1918-1 Ocak 1919) Almanya Komünist Partisini kurdu. Lenin, Alman sol sosyal-demokratlarının hatalarını ve tutarsızlıklarını birçok kez eleştirmişti, ancak devrimci taaliyetlerine büyük saygı beslerdi. - 40. ...↑

[27] *Sbornik Sotsial-Demokrata*, Lenin tarafından kuruldu ve *Sotsial-Demokrat* yazıkurulu tarafından yayımlandı. Yalnızca Ekim ve Aralık 1916'da iki sayısı çıktı. (17 numaralı nota bakınız). - 40. ...↑

[28] *Fracy* ("Devrimci Hizip") — Polonya Sosyalist Partisi (PSP)'nin, 1892'de kurulan ve Pilsudski'nin önderlik ettiği reformcu-ulusçu bir nitelikte olan partinin sağ-kanadı. PSP bir yandan Polonya için bağımsızlığı savunuyor, bir yandan da Polonyalı işçiler arasında ayrılıkçı ulusçu bir propaganda yürütüyordu. Partinin amacı, Polonyalı işçilerin, otokrasiye ve kapitalizme karşı savaşında Rus işçilerle birlik olmalarını önlemektir.

1906'da parti sol PSP ve sağ PSP (yani *Fracy*) olmak üzere ikiye bölündü. İkinci grup, Birinci Dünya Savaşından önce, savaş sırasında ve savaştan sonra PSP'nin ulusçu ve şoven siyasetini sürdürdü. - 68. ...↑

[29] Junius, Rosa Luxemburg'un yazılarında kullandığı imza. - 75. ...↑

[30] *Suzdat Ressamlığı* — Kaba-saba yama vurma karşılığı olarak kullanılır. Burada kabaca, boyanmış ikonalarıyla (aziz suretleri) ün yapan Suzdal uyezdinin acemi ikona ressamlarına benzetme yapılıyor. - 85. ...↑

[31] *Golos* ("Ses") — Eylül 1914-Ocak 1915 arasında Paris'te yayınlanan menşevik günlük gazete. Gazetenin yazıkurulunda Trotski önemli bir rol oynuyordu. Gazetenin ilk beş sayısı *Naş Golos* ("Bizim Sesimiz") başlığı altında yayımlandı. Gazete ortayolcu bir siyaset güttü ve Birinci Dünya Savaşının ilk günlerinde L. Martov'un sosyal-şovenistleri karşısına alan yazılarını yayınladı. Daha sonraları Martov sağa kaydını ve gazetenin siyaseti, sosyal-şovenistlerden yana değişti. Ocak 1915'te gazetenin yerini *Naşe Slovo* ("Bizim Sözümler") adlı gazete aldı.

Hazırlık Komitesi — Tasfiyecilerin Ağustos 1912 konferansında kurulan başlıca menşevik merkez. Birinci Dünya Savaşında Hazırlık Komitesi sosyal-şovenist bir siyaset izledi, çarlık Rusya'sının savaştaki rolünü haklı göstermeye çalıştı, bağınaz bir ulusalcılık propagandası yürüttü. Komite ilkin *Naşa Zarya* ("Bizim Şafağımız") adlı bir dergi yayınladı; onun kapanması üzerine, *Naşe Dyelo*'yu ("Bizim Davamız") çıkardı. Bu ikinci dergi daha sonra adını *Dyelo* diye değiştirdi. Komite ayrıca *Raboçeye Utro* ("İşçilerin Sabahı") adlı bir gazete çıkardı. Gazetenin adı sonraları *Utro* diye değiştirildi. Hazırlık Komitesi, 1917 Ağustosunda Menşevik Merkez Yönetim Kurulunun seçimine kadar çalışmalarını sürdürdü. Rusya'da faaliyet gösteren Hazırlık Komitesinin yanısıra, yurtdışında beş sekreterden oluşan bir Yurtdışı Sekreteryası da vardı. Sekreterler P. B. Akselrod, I. S. Astrov-Poves, Y. O. Martov, A. S. Martinov ve S. Y. Semkovski'ydiler. Yurtdışı Sekreteryası ortayolcu bir siyaset izledi, Rus sosyal-şovenizmine gösterdiği ilgiyi gizlemek amacıyla enternasyonalist ifadelerle tutundu. Yurtdışı Sekreteryası, Şubat 1915'le Mart 1917 arasında *İzvestiya* ("Haber") başlıklı bir gazete çıkardı.

Semkovski'nin, Lenin'in deşindiğı "Rusya Dağılıyor mu?" başlıklı yazısı, aslında, *Naşe Slovo*'nun 45. sayısında, 21 Mart 1915'te yayımlandı. - 90. ...↑